

PARE SĂ FIE DRAGOSTE
SUSAN CONNELL

CAPITOLUL 1

Jill Stuart se uită, un moment, fix în ochii lui Max, apoi orizontul îi fură privirea. Mai avea cel mult cinci minute, până când soarele primăvăratice ar fi răsărit deasupra comunității izolate de pe coasta de vest a Floridei., „Când și-o fi pierdut controlul?” Coborî privirea asupra veșmintelor ei sumare, apoi răsuflă calmă. Dacă ar fi acționat repede și cu atenție, acest fiasco s-ar fi sfârșit înainte ca cineva s-o fi urmărit îmbrăcată în haine de noapte. Gândurile i-au fost întrerupte de un lătrat nerăbdător. Tresărind, își puse mâna la piept și făcu un pas înapoi. Terrierul mic și alb îi rodea și trăgea de kimonoul de mătase, dându-se înapoi.

Azi nu era o zi pentru așa ceva. Mai ales că nu avea chef să-l întâmpine pe micul Andy. Nici de funeralii banale și, mai ales, nici de șeful ei, domnul Merriweather, a cărui specialitate era vizitele surpriză.

-Haide Max! Hai să mergem acasă. Îți fac cinste.

Scuturându-și codița ca un metronom, Max sărea vesel pe labele din față. Apoi se așeză cu botul pe labe și își ridică sprâncenele, continuând să se uite la ea. Jill îi studia mișcările, simțind că situația trebuie să se schimbe și, astfel, tensiunea exprimată de încruntarea sprâncenelor ei se destinase. Începea să-și recapete controlul. Totul avea să fie bine. Avea chef să se joace. Mergea tiptil înainte, spre Max, vorbind în același timp autoritar dar și promițător.

-Ai dreptate! Vom juca un joc. Vom... Codița lui își încetini balansul, sări brusc în patru labe și se dădu înapoi. Jill încetini și se lăsă ușurel pe iarba udă de rouă. În orice secundă îl putea prinde. În orice secundă.

Soarele care începuse să răsară, o surprinse căzută din nou pe gânduri. Se luminase de ziuă și ea era încă în hainele de noapte, cuprinsă total de gânduri.

Atenția îi ațipise din nou. Închise ochii, încercând să-și pună gândurile în ordine.

„Te rog, vino acasă Max. Îți voi da tot ce dorești. Tot ce...”

Cățelul se opri, se uită la ea răsucindu-și capul și privind-o cu o curiozitate crescândă. La fel o privea și bărbatul de la fereastră.

Cu cafeaua aburind într-o mână și cu un telefon portabil în alta, Drew Webster își turtea nasul de sticla geamului.

„Cine era, se gândea el, blonda Venus care stătea în genunchi în curtea unchiului său? Și de ce oare îl implora pe Max să vină acasă cu ea?”

Lăsă telefonul și își răsuci capul, până când urechea i se lipi de geam. „Și de ce era oare, încă în pijama?”

-Drew? E important... se auzi vocea din telefonul portabil.

-Cazinoul ăla din Atlantic City vrea să-ți vorbească de propunerea lor în legătură cu atriumul. Le-am spus că o să-i căutăm noi. Drew? Ești acolo?

Atriumurile erau ultimul gând al lui Drew, care își lipise obrazul de geam pentru a vedea mai bine, hipnotizat de tabloul de afară.

Nu se mișca nici un mușchi al trupului ei neted și perfect proporționat. Singurul lucru în mișcare era soarele, ale cărui raze dansau prin părul ei blond-argintiu. El zâmbi -, „Deci Venus avea părul blond-argintiu”.

Răsucindu-și din nou capul, el observă că pantalonașii ei roz-pal și cămașa brodată cu dantelă, contrastau plăcut cu roșul-aprins al cerului. Deodată, Venus se răsuci, încercând să ajungă cu mâinile la ceva sau cineva de sub fereastră. Capul

lui ieși în afară din ce în ce mai mult și deși încerca să o vadă mai bine,doamna în roz se îndepărtă încet,până când nu se mai văzu decât foarte puțin.

-Te sun eu,Jeff.Fără a-și lua privirea de la scena de afară,Drew puse jos telefonul.Își aranja nodul de la cravată și își trecu degetele prin păr.Această zeiță a dragostei era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi că l-ar găsi în curtea din spate a casei unchiului său.

-Max,nu mă mai joc,auzi vocea ei,în timp ce deschise ușa.

Ea mângâia iarba cu mâna.Încetișor,el traversă curtea către locul unde ea stătea întinsă pe burtă.

Se apropiase atât cât să observe că părul îi ajungea mai jos de omoplați și că avea o aluniță drăgălașă deasupra bordurii de dantelă.Profilul i se zărea puțin,dar nu atât cât să îi vadă chipul.Acum era satisfăcut privind curbele perfecte al trupului ei și linia perfectă a picioarelor și a brațelor.

Dumnezeule,era feminitatea însăși,din cap până-n picioare.Pielea aceea însoțită nu avea decât un cusur: lenjeria sexy de mătase,care o acoperea.

-Te rog,nu fugi!spuse Jill,iar capul îi căzu pe brațe.Lucrurile,pur și simplu îi ieșiseră de sub control.Ar trebui să fie în biroul ei,să se pregătească de vizita domnului Merriweather.Și,oare,cine o fi pus-o să promită că îl va lua pe micul Andy la minigolf?În apropiere auzi o ușă închizându-se.

Câteva secunde mai târziu,o pereche de pantofi eleganți din piele apăruseră în câmpul ei vizual.

-Niciodată să nu te milogești,o sfătui vocea masculină de deasupra ei.

-Ce?

-Am spus să nu te milogești niciodată.De altfel,el nu poate valora într-atât,încât să te tăvălești prin mizeria asta.

-Nu pot să-l pierd.Sst!Fără să se deranjeze să-l privească pe sfătuitoarul său neinvitat,ea mergea tiptil în patru labe prin grădină,până se opri.Sărind apoi în picioare,își puse mâinile în șolduri,cu furie.

-E,acum ai făcut-o! L-ai speriat și eu n-o să-l mai prind niciodată.

Ea auzi vocea bărbatului,pe jumătate amuzată,pe jumătate nesigură.

-Să-l prinzi? Păi de ce ar fugi el vreodată de tine?

Jill îi răspunse,în timp ce își scutura praful de pe mâini și de pe picioare:

-Este un joc care îi place foarte mult,spuse ea,întinzându-și gâtul spre terenul de joaca.Oricine ar fi fost acest om,nu-și dorea decât să plece în liniște.Nu se mai putea concentra.Luă kimonoul de jos,îl scutură puțin și-l împături.Tocmai când dădea să se întoarcă pentru confruntarea cu străinul,o minge albă,alergând furioasă,îi fură privirea.

„Un joc care îi place foarte mult”,se gândi bărbatul,apoi spuse cu o voce surprinsă:

-Un cățel?Max reapăruse de după un palmier,țopăind fericit și plin de energie, după care o rupse din nou la fugă.Jill își agită brațele energic prin aer:

-Nu în canal,Max,strigă ea și o luă la fugă după el.

Alergând prin curțile din spate ale orașelului Court,Jill recunoștea semnele vecinătății,pe cale de trezire.Porniseră stropitoarele automate,iar ziarele începuseră să fie distribuite.În curând,aveau să o vadă alergând prin curțile lor în neglijée,scăpată de sub control.Începuse să-și imagineze scrisorile de reclamație scrise către compania „*Merriweather Development*” de către vecinii indignați de acest eveniment.Totuși,trebuia să-și scoată consecințele din minte,pentru că Max tocmai dădea ocol foisorului și ar fi putut ajunge în canal în orice moment.

Jill se opri trăgându-și răsuflarea,încercând să-și adune gândurile pentru un nou plan strategic de a prinde câinele.

-Oare fiecare dimineată o fi așa de vioaie pe aici?

Nu a plecat încă? Bineînțeles că nu,șopti ea.

-Credeam că Cinnamon Key are legi mai dure.

Întorcându-se către el,era gata să-i explice că Cinnamon Key avea,într-adevăr, legi dure,pentru că ea însăși le scrisese.

Dar ceea ce văzu,făcu ca limba să i se lipească de cerul gurii și să nu poată articula un cuvânt.Prima impresie a fost că el nu ar fi aparținut aceluși loc.Părea că ignoră faptul că afară era o căldură de 32 de grade și arăta nemaipomenit în costumul de afaceri,din trei piese,și cu cravata cu imprimeu italian.Avea un zâmbet care te făcea să ai încredere în el și care exprima bunătate.

Părul cu firul gros,de culoarea ciocolatei,era -pieptănat pe spate,iar o șuviță îi căzuse peste ochii de topaz.Privirea lui era magnetică,atât de magnetică,încât ea nu mai putea articula nimic.

„Cine o fi tipul ăsta?” Pur și simplu nu-și mai putea lua ochii de la el.

În sfârșit,privirea ei reuși să îi cerceteze chipul.Era ceva ștregăresc în contrastul dintre obrazul lui neras și restul feței.Părea de vreo treizeci de ani.

Un clopoțel de alarmă sună în mintea ei.Nu! Nu putea fi un asociat al domnului Merriweather.Deodată,conștientă de neglijée-ul ei,strânse mai bine aripile kimonoului,aranjându-se până la revere.Totuși,el nu părea genul tipilor care îl însoțeau de obicei pe domnul Merriweather,dar,oricum,trebuia să-i întrebe.

-Nu ești de la „*Merriweather Developmant*”,nu-i așa?

-Numai dacă nu vrei tu să fie așa.Stilul lui direct de a flirta era dezarmant,dar ea se forță să accepte răspunsul doar ca o amânare a celui adevărat.

Dându-și la o parte, cu mâna, o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte, ea spuse tare:

-Trebuie să-l prind pe Max. Cât o fi ceasul?

-Oh, da, Max. În timp ce-și ridică manșeta pentru a verifica ora, bărbatul încerca să-și ascundă amuzamentul pe care îl simțea față de această mini-dramă.

Apoi, vârându-și ambele mâini în buzunare se rezemă de foișor.

-Aproape 6.30. Te deranjează dacă mă uit și eu?

Licărirea ochilor lui era îndrăzneță, dar o și tachina în același timp. Când ea apucă o margine a kimonoului ca să-și acopere genunchiul, privirea lui îi urmări mâna, apoi se plimbă încet până la glezne și înapoi pe trup.

Putea să îi citească aprecierile în ochi. Și de asemenea în zâmbetul său. Nervii ei fremătau de o încordare plăcută. Ceva delicios plutea între ei. Ceva bogat și real, parfumat de aerul dimineții. Ochii săi surâzători o cercetau în continuare. Tocmai când se pregătea să îi răspundă la zâmbet, Max latră, ea tresări, iar momentul se destramă. Oare își pierdea mințile? Stătea în neglijență flirtând cu un străin, când ea ar fi trebuit să-l prindă pe Max.

-Sunt sigură că găsești toate acestea foarte amuzante. Dar nu va mai fi deloc amuzant când Max va ajunge la canal, spuse ea, mergând apăsător.

-Și-a uitat colacul de salvare?

-Aligatorii! țipă ea peste umăr. Bărbatul deveni atent.

-Aligatori? Ce aligatori?

-Rezervația naturală care a fost în Cinnamon Key a revenit în aceste locuri și aligatorii înoată întotdeauna în partea noastră de canal și... Max!

Micuțul cățel alb înconjură foișorul și fugi printre ei, lătrând la fiecare pas. Era ca un balon de jucărie, umflat prea tare. Și părea că se distrează extraordinar de bine. Drew își dădu seama de situație, care era aproape haotică.

-Ia-o la dreapta! țipă el.

În câteva secunde îi tăie calea cățelului, trimițându-l direct către doamna în roz.

Felul în care ea l-a prins și l-a îngrămădit era un peisaj încântător. În timp ce se zbătea, ea, fericita creatură, degetele bronzate cu unghii roz lăcuite, formau un contrast interesant cu blănița albă de pe spatele câinelui. Vârfurile degetelor ei înfipite în blana albă îl făceau pe Drew să se gândească la zăpadă și la sărbătorile de Crăciun. Începu să-și imagineze mâna ei odihnindu-se pe pieptul lui îmbrăcat cu un pulover de ski. Apoi mâna coborând încet... Trezindu-se din reverie, o auzi:

-Ești un cățel rău, Max. Orice efect al observațiilor dispăru când îi permise cățelului să îi lingă barba. Ochii ei albaștri, evident destinați acum, priviră spre el:

-Mulțumesc. Îmi pare rău, dar nu m-am prezentat. Sunt Jill Stuart, director de vânzări și rezident de legătură aici în Cinnamon Key.

-Drew Webster.Ești probabil persoana cu care doream să mă întâlnesc.Sunt aici pentru a-l vizita pe unchiul meu.Poate că îl cunoști.Este Ralph Webster.

Sprâncenele ei blonde și bine conturate se ridicară amuzate:

-Ești nepotul lui Ralph? Tu ești micuțul Andy?

El își împreună palmele,apoi le deschise și ridică din umeri:

-Ce aș putea spune? Vezi dacă am mâncat tot când eram mic?

Și într-adevăr o făcuse.Umerii săi largi și zâmbetul jucăuș emanau un grad de senzualitate care nu se potrivea vârstei de șapte ani,la care se aștepta ea.

-Când mi-a spus că nepotul lui,Andy,vine în vizită,m-am oferit voluntar să-i țin de urât.Trebuia să te duc să jucăm golf în după-amiaza asta.Te aștepta mai târziu.El veni înspre ea.Înălțimea lui de 1,88 metri,bloca orice câmp vizual al staturii ei de 1,65 metri.Dintr-o privire fugară hotărî să nu fructifice deocamdată remarca ei în legătură cu faptul că se hotărâse să îl însoțească.Mai devreme sau mai târziu îi va aduce aminte de promisiunea făcută unchiului Ralph.

-Mi-am terminat afacerile din Atlanta mai devreme decât m-am așteptat.Norocul meu că am prins avionul companiei unui prieten,la ora 4 a.m.Mai apucă să adauge:

-N-am avut timp nici să...Ea puse o mână pe pieptul lui:

-Nu te mișca!

-Poftim?Se uită la mâna ei și în același timp îi veni în minte imaginea de acum câteva minute.Unghiile lăcuite în roz contrastau plăcut cu presiunea fermă,făcută asupra cămășii și cravatei.

-Oh,nu!Apucându-l cu degetele de nodul cravatei,ea îl trase pe lângă șopronul magaziei.

-Îmi pare rău,spuse,dându-i drumul.

-Era să mă vadă domnul Hernandez.Prinzându-și cu dinții buza de jos,ea se furișă pe după colțul clădirii,ținându-și respirația.Apoi se sprijini de perete și răsufală ușurată.

-O.K.,s-a dus.Ce spuneai?

Stând aproape,Drew își sprijini mâna de perete,în apropierea capului ei.

-Spuneam că unchiul Ralph mi-a lăsat cheia și un bilețel pentru portar.Se pare că este în Miami,cu un prieten,și lipsește toată după-amiaza.Deci...

-Deci? întrebă ea,în timp ce figura lui serioasă se schimba într-un zâmbet provocator.

-Deci ai de gând să-mi ții de urât?

I se oprise respirația și îi veniră în minte tot felul de imagini delicioase.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, sprâncenele lui se ridicară mirate.

Trecu pe sub brațul lui. Când privi peste umăr, ea deja se îndepărta, spunând:

-Ești băiat mare, domnule Webster. Și eu am de lucru. Mulțumesc din nou că m-ai ajutat în privința lui Max.

-Te conduc?

-Nu. Acum ea se grăbea.

-Vreau să spun, nu trebuia să te deranjezi.

-Așteaptă. Cu meciul de golf cum rămâne?

-Spune-i lui Ralph că am anulat rezervarea la „Lumea lui Rex”.

-„Lumea lui Rex”?

-Mi-a spus că ar fi bine să-l duc pe Andy la minigolf.

-Atunci nu-l dezamăgi pe micuțul Andy, strigă el. Adoră minigolful.

Ea își puse degetul pe buze să îl liniștească.

-Eu nu. Și, într-adevăr, trebuie să-l duc pe Max acasă și să mă apuc de treabă.

-Jill?

-Da? I se păru că trece o veșnicie, până când să audă răspunsul.

-Ce ți-ar plăcea să faci astăzi? Simțea din nou senzualitatea provocatoare din vocea lui, care înșela inocența cuvintelor și care îi dădea fiori în stomac.

-Să-mi păstrez slujba, spuse ea fugind după o casă, de unde ieșise un om ca să atârne de șopron o colivie de păsări.

-Lucrez aici, Drew. Ținuta mea la ora asta este jenantă.

El chicoti, după care cu un ton serios, zise:

-Biroul tău este în clădirea de la poarta principală?

-Da. Pe Cinnamon Circle, la numărul 21.

-Aș vrea să vin mai târziu să discutăm despre ceva. Unchiul Ralph este îngrijorat de o problemă, el...

-O problemă? S-a întâmplat ceva cu Ralph? Nu este bolnav, nu?

-Nu. Este o chestiune de siguranță. O chestiune de siguranță? Asta îi pune cap la toate. Ce fel de chestiune de siguranță?

-Bună, Jill. Îmi plac hainele tale noi.

Alt vecin o descoperise. Rotindu-și ochii, ea îl luă pe Max în brațe.

-Max a ieșit afară, explică. Întorcându-și privirea la Drew, simți cum i se contractă stomacul. Și nu de foame. Sau de situația în care se afla. El îi zâmbea. Nu era un zâmbet infatuat, sau care să îi creeze o senzație de jenă. Era genul de zâmbet care te ruga să vezi umorul inerent al momentului și să iei parte la el. Ea își mușcă buza de jos, ca să nu izbucnească într-un hohot de râs. Deci, el se bucura din nou de toată atenția ei. De absolut toată atenția ei.

-Ești o doamnă foarte populară pe aici,spuse el,apropiindu-se.

-Spune-mi,trebuie să-mi iau un bilet și să aștept până îmi vine rândul?

Vocea lui era adâncă și masculină,cuprinzând-o cu căldură și mângâiere.Fiecare fibră a ființei ei vibra la intimitatea momentului.În aerul umed plutea ceva mistic și strălucea doar lumina din ochii lui verzi-cenușii.

Ceva se întâmpla cu ea,ceva cald și viu și...Max începu să se zbată în brațele ei.Ea tresări și se uită la cățel.Salvată din fantezia înconjurătoare,ea simți cum începe să se înroșească.

-Ce fel de chestiune de siguranță? repetă,în timp ce Drew era absorbit de ea.

-El crede că unul din vecinii lui este jefuit sistematic.Jill fu atât de uimită,încât obrazul îi încremeni.A reușit să îi înmoaie oasele și apoi să o înghețe,ambele într-un minut.Își scutură capul,luptând împotriva ideii nebunești că ar putea exista asemenea crimă în Cinnamon Key.

-Dar mi s-ar fi raportat așa ceva.Sunt sigură că aici este o greșeală.

El negă ferm din cap.

-Nu,după cum spune unchiul Ralph.Se pare că s-a întâmplat de câteva ori în ultimele trei luni.Ea își scutură din nou capul.

-Nu poate fi adevărat.Ralph ar fi putut răstălmăci ceva.Bineînțeles că nu era adevărat,însă,oricum,o trecu un fior rece.Simpla idee a unei asemenea crime în Cinnamon Key era îndeajuns pentru a face pe cineva să tremure.Ori,oare cauza era apropierea lui Drew Webster?

-Îl cunosc pe unchiul Ralph și nu este genul de om care ar interpreta ceva greșit. Este unul din cei mai echilibrați oameni de pe aici.

Își trecu degetele prin părul des și drept,dându-l de pe frunte pe spate.

-Ascultă,am venit aici,pentru că țin foarte mult la el.Nu suport să-l văd abătut, mai ales la vârsta lui.Jill,are 72 de ani,și nu aș vrea ca el să fie următorul.

-Bineînțeles că nu ai vrea.Nici eu nu vreau.

Dar nu-mi vine să cred că pe aici există vreun val progresiv de furtuni.Degetele mele simt pulsul acestei comunități.Acești oameni îmi sunt ca o familie.

El întinse mâna să mângâie blana lui Max.Cățelul îl mușcă jucăuș.Cu degetul mare prins în botul lui Max,Drew zise:

-Atunci poți înțelege îngrijorarea pentru unchiul meu.

Privirea fixă și expresia serioasă îi zdruncinără încrederea.Poate,doar poate,el își dădea seama de ceva ce scăpase atenției ei.

-Da,îți apreciez îngrijorarea.Dar cine zicea Ralph,că ar fi victima?

-Nu mi-a spus.Când degetele îi atinseră încheietura mâinii,el le lăsă acolo.

Contactul permanent îi trimitea fiori prin tot trupul,dezorientând-o.

-Cât timp rămâi în vizită la Ralph?

-Cred că pot rămâne o săptămână sau mai mult...dacă sunt încurajat.

O săptămână.O întreagă săptămână delicioasă cu Drew Webster,la câteva case mai încolo.Ce idee provocatoare! Se uită la locul unde degetele lui îi mângâiau încheietura.

-Jill,urăsc să mă gândesc că cineva ar fi în pericol pe aici.Vreau să ajut.Pericol? Ajutor? Atitudinea prietenoasă,împreună cu senzualitatea lui plină de hotărâre,o făceau să transpire.Însăși Tentația în persoană n-ar fi putut să arate sau să o facă să se simtă mai bine.Apoi acea veche panică își făcu prezența în stomac,ceva asemănător unei flăcări care urcă în interiorul ei.Senzațiile înfloritoare explodară dintr-o dată,arătând adevărul atât de evident.Chiar acum,pericolul era Drew Webster.Indiferent de ceea ce simțea pentru el,nu își putea permite luxul de a vedea unde duce această atracție.A mai fost dezamăgită de oameni până acum și nu voia să-și asume riscul din nou.Cu mult timp în urmă,învățase să nu mai aibă nevoie de nimeni,pe pentru nimic; învățase să depindă doar de ea însăși.

Strângându-l și mai bine pe Max în brațe,se îndepărtă.Nu știa cum avea s-o facă,dar avea de gând să verifice povestea cu jaful și să îl ocolească pe Drew în același timp.

-Nu este nevoie să rămâi toată săptămână.Nu este nimeni în pericol pe aici și dacă va fi cineva,mă voi ocupa eu de toate problemele din Cinnamon Key.Asta este slujba mea.O luă la fugă de parcă ochii i s-ar fi îngustat și obrazul i s-ar fi contorsionat.Din partea cealaltă a curții,încă mai simțea privirea lui fixând-o.Încercând să-și controleze impulsul de a fugi,traversă strada către casa Barbarei Brody.Erau alte lucruri de făcut,în afară de Drew Webster.Ca de exemplu,să-l ducă pe Max acasă.Barbara o întâmpină la ușa verandei,care scârțâia.

-Jill.Femeia în vârstă,înșira un colier din perle.

-Unde l-ai găsit pe Max?

-Eram pe balcon și beam cafeaua de dimineață când l-am zărit fugind către ghereta portarului.

-Nu știam că a ieșit afară,spuse doamna Brody,înnodându-și opera pe după deget.Luându-l pe Max de la Jill,își lipi obrazul de simpaticul cățel.

-Știi ce pacoste poate fi maniacul ăsta mic,odată ce scapă afară și nu știu cum să-ți mulțumesc că mi l-ai adus înapoi.M-am sculat astăzi de dimineață să curăț niște bijuterii și am uitat complet de el.În timp ce Barbara îl copleșea pe Max cu o atenție jenantă,Jill se uită spre casa lui Ralph Webster.

-Mi-a luat ceva mai mult timp decât m-aș fi așteptat.

-Nu intri să bei o cafea,draga mea? Probabil nu ai apucat să o termini pe a ta.

Max o privi din brațele doamnei Brody și latră.

-Mulțumesc pentru ofertă,dar trebuie să mă îmbrac pentru a pleca la lucru.

Se duse către ușă,dar se opri înainte de a pune mâna pe clanță.

-Doamnă Brody,cât de bine îl cunoașteți pe Ralph Webster?

-Destul de bine.Este membru al clubului meu de bridge și am cinat împreună de câteva ori.Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut,ar fi fost să o alarmeze pe femeia în vârstă.Văduvă de puțin timp,Barbara Brody,încerca din greu să își refacă stilul de viață.Dar speculații neîntemeiate despre vreo problemă din vecini i-ar cauza femeii îngrijorări de care nu avea nevoie.Totuși,Jill simțea că este datoare comunității,de a o pune în gardă în legătură cu ceea ce îi spusese Drew Webster.

-Aă,tocmai l-am cunoscut pe nepotul lui și mă întrebam dacă ți-a spus vreodată ceva despre el.Expresia exagerată a Barbarei era extrem de mobilă.

-Andy? L-ai întâlnit pe Andy,îmbrăcată în negligée?

-Nu este deloc micuțul Andy.Probabil are vreo 30 de ani și îi place să i se spună Drew.Ce spunea Ralph despre el?

-Nu prea multe.Numai că este din Nord și că nu îl vede prea des.Vorbesc la telefon cel puțin o dată pe săptămână.Se pare că băiatul este foarte implicat în extinderea afacerilor.Barbara mângâie năsul câinelui cu buricele degetelor.

-Dacă te interesează,îți mai spun,Jill,că este divorțat.Fără copii.

-Mulți oameni sunt divorțați,Barbara,spuse Jill,puțin cam repede.

Lăsându-și capul într-o parte,Barbara se uită la ea.

-Deci ce crezi despre el?

-Este foarte atașat de unchiul său.Jill își fixă ochii asupra perlelor,în timp ce încerca să găsească o cale de a aduce vorba de așa-zisele jafuri.

-Vrea să fie sigur că Ralph este în siguranță aici în Cinnamon Key.Nu este amuzant? Vreau să spun,cine nu s-ar simți în siguranță în Cinnamon Key?

În timp ce Barbara își aranja conciiul de păr de la spate,perlele din degetele ei clincăneau încetisor.

-Nu pot să-mi dau seama.

-Nu ai văzut pe nimeni și nimic suspect pe aici prin vecinătate,nu-i așa?

-Bineînțeles că nu draga mea.Nimic ce ar putea părea suspect nu se întâmplă pe aici.Dar dacă voi vedea,te voi suna imediat și te vei ocupa de asta.

Răsuflând ușurată,Jill adaugă:

-Întotdeauna ai avut grijă ca totul să fie bine.Max latră,de parcă ar fi aprobat afirmația și cele două femei râseră.

-E-n regulă Max,spuse Jill,gâdilând năsul cățelului.Mă ocup de toate problemele,din Cinnamon Key.Doar asta mi-e slujba.

CAPITOLUL 2

Drew se tot învârtea pe lângă magazinul colecționarilor de scoici și se uita la ea, care era în biroul de vizavi. Jill îl făcuse să aștepte de peste o oră și dacă nu l-ar fi impresionat înfățișarea plăcută pe care o avea, ar fi plecat de mult.

Îl atrăgea felul în care pantofii ușori, de culoarea tutunului, îi făceau mai pronunțate curbele șoldurilor și felul în care își ținea cu mâna rochia crem, în momentul în care se așeza. Cu bijuterii simple, de aur, și cu o jachetă lungă, apariția ei era plină de inteligență și de încredere în sine, perfect controlată. Amintindu-și felul în care arătase de dimineață, Drew simți că răspunsul fizic este activ și se foi în scaun. Ah, da! i-a prins din nou privirea. Se uită mai bine și i se păru că o pată de culoare apăruse pe obraji ei, o secundă mai târziu.

Apoi, privirea îi reveni la cuplul care stătea în fața biroului ei. Înclinându-și capul, ea încerca să pară totalmente absorbită de ceea ce spunea bărbatul. Trucul ei aproape că mergea, dar o nouă privire către Drew o trăda. El se felicita; prezența lui o neliniștea din ce în ce mai mult. Revenind la ideea de a rămâne acolo, se așeză din nou în scaun. Merita să aștepte.

În același timp, femeia plictisită de lângă el, îmbrăcată cu un costum prea larg, își verifică forma unghiilor lăcuite și le admiră, în timp ce bărbatul ei tăia, în continuare, frunză la câini.

-Jill, iubito, mie și soțului meu nu ne plac palmierii. Locul de care suntem interesați are vreo șase sau mai mulți palmieri pitici, mizerabili.

Bărbatul își puse ferm mâinile pe masă:

-Tăiați palmierii, scăpați de tufișurile alea și poate ne vom gândi să cumpărăm locul.

-Domnule Randall, două elemente principale ale comunității noastre sunt palmierii și vegetația tropicală bogată. Locuitorii noștri își închiriază terenurile de la *Merriweather Development*, iar aceste două elemente nu sunt negociabile.

Poate aș putea să vă sugerez să mergeți la comunitatea Arubei Sunrise. Deține terenurile principale și din câte am văzut, nu are absolut nici un fel de vegetație.

Jill puse o planșă între ei.

-Aș fi încântată să vă arăt terenurile pe harta aceasta.

Drew scutură din cap de parcă s-ar fi uitat și ar fi ascultat. Cum Dumnezeu o fi reușind să rămână calmă, era peste puterea lui de înțelegere. Comportamentul ei era admirabil, mai ales că îl completa cu o voce mătăsoasă și cu maniere fermecătoare. Când o văzu ridicându-se și conducându-i, el mai adăugă pe listă și o încredere neînduplecată. Jill închise ușa după cuplul insuportabil. Oricât de dificil i s-ar fi părut să scape de ei, era și mai îngrijorată de faptul că Drew

Webster nu se lăsase și rămase în birou. Faptul că era ignorat de o oră nu părea să-l fi deranjat câtuși de puțin. Se întreba oare cât de tenace va fi și în legătură cu acele „jafuri”? Rău pentru el că nu-și dădea seama că își pierde timpul. Dacă existau probleme de verificat în Cinnamon Key, ea va fi aceea care va face aceste verificări. Nu Drew Webster. Trase adânc aer în piept și se întoarse să îl înfrunte. El se ridică și, în timp ce venea, își aminti încă o dată cât de înalt era. Și cât de bine arăta. Observă în treacăt șortul cafeniu și tricoul verde pădure, închis cu trei nasturași. Iar pantofii aceia sport scumpi, parcă îi mai văzuse undeva... După cât de degajat era, părea că se simte bine în hainele lejere și că nu pune preț pe efectul lor.

-Iartă-mă că te-am lăsat să aștepti. Drew este numele tău, da?

Se uită la ea încruntat și ușor dezamăgit:

-Prietenii de joacă îmi spun Andy. Reținându-și un zâmbet, Jill se întoarse la birou, unde era în siguranță. Nu putea să-și permită luxul de a-i aprecia umorul. Avea o carieră de continuat, fără a mai menționa felul de viață de care era destul de satisfăcută. Nu avea nevoie de invazia lui Drew Webster. Ridicându-și mâneca rochiei, se uită la ceas.

-Unchiul tău nu s-a întors încă? Cum Drew nu îi răspundea, ea ridică privirea. El așteptase să îi fie acordată toată atenția, iar acum că o avea era destul de mulțumit.

-Nu. Ca fapt divers, a sunat cu puțin timp în urmă. El și prietenul său au avut probleme cu mașina. Se vor întoarce seara târziu. Jill dădu ușor din cap. Ralph Webster era unul din cei mai capabili oameni pe care îi cunoștea. Dorea să vorbească cu el cât mai curând în legătură cu jaful.

-Sunt sigură că va fi bine. Drew venea spre birou, în timp ce ea răsfoia o grămadă de cataloage cu date tehnice și descrieri. Probabil că sesizase undă de scepticism din vorbele ei, pe care, ea, crezuse că a reușit să o ascundă.

-Unchiul Ralph a mers pe cămile de-a lungul Africii de Nord și a traversat Anzii cu jeepul. Așa că o problemă la motor, în Miami, n-o să-l doboare.

Ar mai fi spus ceva, dar ea îl întrerupse:

-Nu-i nevoie să-ți pierzi ziua, Drew. Poftim aceste harți de terenuri, plus cataloagele unor atracții turistice populare din sudul Floridei. I le întinse. El luă hărțile, se uită cu un gest plin de curtoazie și le puse înapoi pe birou.

-Nu, mulțumesc. Prefăcându-se ocupată de mânecele rochiei, gândurile îi zburară la Peter. I-ar fi plăcut să vadă cum acest bărbat hotărât îi acordă surorii sale atât de mult timp. Luând o foaie de pe birou se surprinse imaginându-și ce-ar fi zis Peter despre Drew.

-„Pune mâna pe el,surioară.Cum poți da cu piciorul unui asemenea tip?” Apoi i-ar fi studiat obrazul și ar fi răs,în modul lui specific.De câte ori se gândea cum Peter învăța pentru a ajunge doctor,înima i se umplea de mândrie.Privirea i se îndreptă spre Drew și se surprinse cum scrâșnea din dinți.Oare cât de mult se va ține după ea? se întrebă.După un moment,el se întinse peste birou,îi luă hârtia și o întoarse pe toate părțile,apoi i-o dădu înapoi și se așeză.

La radio era o melodie cu un ritm lent de samba.Drew se așeză picior peste picior și își mișca glezna,în ritm.Cu un suspin din interior ea se întreba cum avea să mențină acest paravan de distanță atâta timp,cât el insista să o trateze ca pe o Venera amuzantă.Ar fi trebuit să îl ignore pentru a scăpa de el,dar asta era imposibil atâta timp,cât totul la el era atât de direct.

Chiar acea licărire din ochi.Era greu să nu îl placi și imposibil de ignorat.Jill puse hârtia pe birou.Trebuia să îl ia mai dur.

-Ascultă,am o mulțime de treburi de făcut,și...

-Te enervez,nu-i așa?Nu se ascundea nici măcar după o perdea de fum,gândi ea.Săgeata lui își atinsese ținta.Simți cum îi transpiră palmele,în timp ce ridică din umeri și se așeză.

-Dar,bineînțeles că nu mă enervezi.

El arătă cu degetul spre ea și spuse de după umăr:.

-Atunci,poate că acei fericiți cumpărători de casă.Te-ai purtat cu ei ca o profesionistă adevărată.Eu aș fi încetat ou amabilitățile încă din momentul în care au început cu palmierii.Era un compliment direct,iar ea se decisese să îl accepte.Multă lume nu observa această parte a slujbei ei și majoritatea nu înțelegea manevrele delicate,necesare.

-Tratez cu tot felul de oameni în munca asta.Mai devreme sau mai târziu,tot ar fi plecat.Oricum,nu cred că se vor mai întoarce.

-Oare ai fost obiectivă cu mine când m-ai lăsat să aștept aproape o oră? spuse el, ridicând din sprâncene și luându-și o figură amuzantă,în timp ce glezna i se mișca în ritmul sambei.Zâmbetul îi îngheță pe față.A dus-o! Cu mintea lui pricepută și cu zâmbetul sexy,a dus-o iar.Ei,nu o să scape el așa de ușor.Apucă bine cu mâinile de marginea biroului și râse în așa fel,încât i se păru și ei artificial.

-E ridicol.Nu am încercat să scap de tine.

-Sunt bucuros să aud asta.Lăsând piciorul pe podea îl întinse în față.

-Acum hai să discutăm despre telefonul pe care mi l-a dat unchiul Ralph în legătură cu aceste jafuri.Ea își scutură capul,iar părul tăiat scurt i se ondulă într-un fel foarte sexy.Îl aranjă și îndreptându-și spatele,zise:

-Cred că e vorba de o greșală. Acest vecin al lui Ralph probabil că a împrumutat câteva lucruri unui prieten, a uitat de ele, și apoi i-a spus unchiului tău că nu mai poate să le găsească. Apoi adăugă sperând că Drew nu o va lua ca bunăvoință:

-Și, poate că Ralph a exagerat spunându-ți asta, pentru a-l face pe nepotul favorit să vină în vizită. Nu crezi că este o posibilitate, Drew?

Nu a mai așteptat răspunsul. Strângând câteva dosare, le duse în dulapul din spatele biroului. Faptul că le-a pus în sertarul cu desene, ar fi trebuit să-i trezească suspiciunea, se gândi ea. Mâna lui îi prinse încheietura când voia să deschidă sertarul:

-Nu, eu n-aș spune că asta este o ipoteză puternică. Unchiul meu nu este un om singur, care să recurgă la minciuni pentru a mă vedea. Dacă el spune că aici este o problemă, atunci îl cred. Ai spus de dimineață că ai grijă de toate. De ce nu te ocupi și de asta?

-Pentru că nimeni nu mi-a spus nimic de vreun jaf.

-Păi îți spun eu acum. În primul rând, aș vrea să știu care este sistemul de securitate pe aici. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ea era să se uite în ochii lui. Așa că îi fixă mâinile cu privirea, observând că are fire negre-de păr. Dacă îi strângea încheietura mai tare ar fi putut să o doară, dar din fericire nu era cazul.

Buricul degetului mare presa încetișor acolo unde se simțea pulsul, în timp ce restul mâinii o acoperea pe a ei, încălzind-o. Nu se aștepta să simtă bătăături în palma lui, iar dacă momentul ar fi fost mai prietenesc, l-ar fi întrebat de unde le are. Era doar unul incredibil de intim. Închise ochii.

-Securitatea noastră este perfect adecvată. După un moment, Drew îi eliberă încheietura, iar ea închise sertarul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important între ei. Dar ceva se întâmplase în acele câteva momente și simțind în continuare căldura mâinii lui, îi venea greu să își adune gândurile. Propria-i voce, mătăsoasă, mângâietoare și, pe undeva, provocatoare, o surprinse când spuse:

-Ar trebui să te bucuri de vremea frumoasă de afară, în loc să...

Își strânseseră mâinile. Ar fi fost doar un gest de curtoazie, o mișcare de încheiere a unei situații jenante, cu excepția unui singur lucru. Pentru prima oară de când s-au întâlnit, figura lui era serioasă. De fapt, expresia lui era rece și formală.

-Mulțumesc pentru timpul acordat, domnișoară Stuart. Nu o să vă mai deranjez.

Când se întoarse să plece, un sentiment greu o apăsă.

-Așteaptă. Ce ai de gând să faci?

-Ce pot să fac? Am de gând să aflu ce se întâmplă. Când voi afla, voi anunța Poliția.

-Poliția?

Ca un prieten capricios, ea trecu de partea lui Drew. Se grăbi să dea ocol biroului, rugându-se să nu-și dea seama de panica ce o simțea explodându-i prin piele. Se forță să vorbească pe un ton normal:

-N-ar fi mai bine ca până la urmă să vorbești cu unchiul tău, înainte de a aduce poliția aici? Mi-ar plăcea și mie să discut cu Ralph.

-Ba asta am de gând. Între timp am să fac câteva investigații pe cont propriu. Sunt sigur că voi găsi oameni bucuroși să stea de vorbă cu mine, spuse el, îndreptându-se din nou spre ușă.

-Drew, aș dori să nu faci asta. Nu vreau să se alarmeze nimeni degeaba.

-Nu ăsta era scopul meu, Jill.

-Dar mi-e teamă că asta se va întâmpla. Se ridică de la birou și merse înspre macheta orașului Cinnamon Key. Erau niște căsuțe în miniatură, cu străduțe și canale întortocheate și cu palmieri, care emanau o siguranță perfectă și multă liniște. Drew veni după ea la machetă.

-Vezi, comunitatea noastră este compusă în majoritate din oameni de peste 50 de ani și mai în vârstă. Mulți sunt la pensie și mulți dintre ei își petrec majoritatea timpului, cu acțiuni caritabile sau voluntare, pentru școli și spitale. Toți au muncit din greu pentru a ajunge în această perioadă a vieții lor, când să fie liniștiți și să mai aibă încă activități productive. Nu poți distruge totul într-o clipă, atâta timp cât nu cunoști adevărul despre această poveste. Încă nu știu dacă s-a comis vreo mârșăvie până acum. Drew, sunt foarte sceptică în legătură cu toate acestea, pentru că nimeni dintre locuitori nu mi-a spus nimic.

El își strânse buzele pentru o clipă, apoi păru că se răzgândește în privința planului. Jill continuă grăbită:

-Ascultă, tu nu mă cunoști și nu îmi datorezi nimic, dar îmi vei face slujba mult mai grea, dacă începi să împrăștii zvonuri neîntemeiate. Acești oameni nu sunt predispuși panicii, dar cred că ar trebui să aduni toate faptele, înainte de a spune ceva. Până să începi toate astea n-ai vrea să mă lași să vorbesc cu unchiul tău?

N-ai vrea să-mi mai lași o zi? El spuse:

-O.K. Oricum îmi petrec restul săptămânii aici. O zi în plus nu contează.

În timp ce o studia din cap până în picioare, zâmbetul îi revenise. Era un zâmbet generos, care accepta armistițiul și compromisurile, și ea era surprinsă de cât de mult îi lipsise acesta în ultimele câteva minute.

-Mulțumesc.

-Cu plăcere. Respirația ei se îngreuna, iar palmele erau umede din nou. Când el se întoarse la macheta orașului, tensiunea dezorientată continuă. Nu putea să-și ia ochii de la el, așa cum nu-și putea el lua ochii de la machetă.

Trebuia să fie o cale să îl facă să se concentreze asupra problemei furtului, care nu putea fi ratată din cauza unui flirt. Învârtind stiloul în palme, ea tuși încetișor.

-Deci, tu cu ce te ocupi?

-De ce nu am lua cina împreună diseară? îți voi spune atunci.

Privirea lui trecu peste machetă și se opri direct pe chipul ei. Era pe cale să revină la felul său direct de a fi. Ochii lui cu gene lungi iradiau mult farmec, iar hotărârea ei începu să fie zdruncinată. Dacă nu era atentă, era pe cale de a accepta o întâlnire cu el. Numai la gândul acesta, inima începu să-i bată nebunește. Viața ei era măcar sigură și previzibilă și, pe undeva, știa că dacă Drew Webster va intra în ea, s-ar fi putut întâmpla orice. Își privi vârful pantofilor:

-Nu pot. Am altceva în plan. El păși mai aproape. Destul de aproape, ca replica lui îndrăzneată să pară un ordin:

-Anulează. Jill râse încetișor, dar tot cu privirea lipită de pantofi.

-Nu pot să scap de asta.

-Ba, bineînțeles că poți.

-Am promis să mă duc.

-Atunci, ia-mă și pe mine.

Orice ar fi spus, nu ar fi avut de ales. Era cel mai nerușinat flirt din viața ei. Își înclină capul spre un umăr și analiză ideea tentantă. Dacă cineva ar fi trebuit să facă față programului din seara aceea, acela ar fi fost Drew. Luându-I cu ea, îl va putea supraveghea.

-Cu o condiție.

-Care?

-Să nu mai aducem vorba în seara asta de furt.

-De acord.

-Atunci ne întâlnim la mine, la 5 p.m. Privind în tavan, zise:

-Stau lângă magazin. Urci pe scările din spatele locului de parcare. Și nu te deranja să-ți schimbi hainele. E perfect ce porți acum.

Fix la ora cinci, Drew viră într-un scrâșnet de cauciucuri pe lângă singura clădire din Cinnamon Key, care avea două magazine, pe strada Cinnamon Circle, la nr. 21. Jill Stuart, cea eficientă și permanent în competiție, părea ultima persoană din lume care să încurajeze o întâlnire în trei. Îl luase prin surprindere. Apoi, se ciupi de obraz și se gândi că, de fapt, când s-au întâlnit, ea era în negligée, și ce ar putea fi mai surprinzător decât asta? Scrâșnetele continuă până dădu colțul pentru a intra în parcare. Acolo, întâlni câțiva oameni cu biciclete, care stăteau de vorbă în grup. Unii dintre ei îi făcură cu mâna și când ajunse în capul scărilor, făcu și el la fel.

Jill era pe verandă și închidea ușa,tocmai când el era la jumătatea drumului.

-Ai venit la timp.Coborând scările,ea arăta grozav îmbrăcată cu șortul cu imprimeuri tropicale și cu tricoul de tabără.Ochelarii de soare,cu ramă albă,se potriveau perfect figurii ei;avea o unealtă de grădinărit într-o mână și sub celălalt braț o cutie de pantofi.Când ajunsese în fața lui,simți o aromă de trandafiri și de zmeură.

-Urmează-mă.Inspirându-i mirosul cu nesaț,șopti:

-Oriunde.Legând cu o sfoară cutia de spatele bicicletei,începu o serie de prezentări:

-Pe domnul Henley îl vei cunoaște puțin,mai târziu,concluzionă ea,în timp ce încerca să introducă lopățica pe sub sfoara strânsă.

-Asta vom face la cină? întrebă el bine intenționat.O să săpăm gropi?

-Mi-e teamă că nu.Puse ochii pe o bicicletă sprijinită de clădire.

-Asta e pentru ține.El o luă și uitându-se primprejur,observă că toate bicicletele au la spate,legate cutii.

-Atunci facem o supercutie?

-Nu.

-Trebuie oare să-ți pun toate cele 20 de întrebări din chestionar sau îmi spui și mie unde mergem?Verificându-și ceasul de la mână,zise:

-La o înmormântare.

-Înmormântare? îmbrăcați așa?Ea ridică din umeri și câțiva oameni râseră.

-Cu toții purtăm ochelari cu lentile negre.Și tu la fel.

-Asta e o glumă.Nu-i așa?

-Te înșeli,Din nefericire,Susie,papagalul domnului Henley,a murit ieri.Era un adevărat personaj.Obişnuia să o aducă pe la toate întrunirile de la club.

El ridică mâna:

-Nu mai spune.I se putea distinge o licărire de amuzament în ochi.

-Susie nu vorbea niciodată.Dar putea cânta teme din *The Brady Bunch* și *The Addams Family*.O femeie mai adăugă pentru vizitator:

-Învățase să fredoneze și tema din *Jeopardi*.

-Ai dreptate,Jesse.Urcând pe bicicletă se întoarse către Drew:

-Vom face tot ceea ce trebuie,vom împărți semințe pentru păsărele și apoi vom merge cu toții să cinăm.Sunteți gata?Cinci minute mai târziu,Jill împreună cu grupul opriră bicicletele la câteva sute de metri,în interiorul rezervației naturale a orașului.

-Nu știam că se pot închiria parcele în interiorul acestor sanctuare,comentă Drew,în timp ce o ajută să desfacă sfoara cu care erau legate cutia și lopățica.

-Nu se poate. Este ilegal. Ai grijă cu cutia. Până să spună Drew ceva, ea se întoarse către omul care venea spre ei.

-Bună ziua, domnule Henley. Ești de mult pe-aici?

Ochii îi erau înroșiți, dar vocea era calmă.

-De puțin timp. Cum merge? Ea se îndepărtă de Drew, lăsându-l cu cutia în mână. După cât de grea era, trebuia să fie câteva kilograme de mei în ea. Un gest frumos din partea lui Jill, dar care nu l-a surprins. Ea părea că ține cu adevărat la acești oameni.

-Bine. Am avut grijă ca totul să fie cum ai vrut tu.

Bătrânul nu știa cum să-i mai mulțumească.

-Era un animal foarte sociabil, nu-i așa, Jill? Dădură mâinile. Apoi uitându-se la toți, zise:

-Nu voi uita niciodată cum am cunoscut-o. Era pe 4 iulie, la un picnic în foisor.

Prima mea săptămână de lucru, acum aproape trei ani. Susie tocmai cânta tema din *The Addams Family*; s-a înclinat pe mine și apoi m-a ciupit.

Câțiva oameni râseră împreună cu domnul Henley.

-Domnule Henley, acesta este Drew Webster, nepotul lui Ralph. Ralph este încă în Miami. Am crezut că funeraliile lui Susie îi vor înveseli timpul mai mult decât dacă ar fi stat singur. Nu te superi, nu-i așa?

Veselie? A pronunțat ea cuvântul „veselie”? El știa de asemenea funeralii bizare, dar acestea implicau copii, băi, peștișori de aur. Cu siguranță că Jill, după cum spun politicienii, nu se făcuse înțeleasă. Drew puse cutia sub braț și strânse mâna domnului Henley.

-Îmi pare rău pentru pasăre. Dumnezeu ce fals suna! Se uită împrejurul lui, așteptându-se din cine știe ce motiv să vadă figuri sobre. Grupul intră într-o parcelă înconjurată de boscheți de mangrove și struguri de mare; sobrietatea era ultimul lucru pe care îl aveau în minte. Următoarele câteva minute au fost cele mai ciudate din cei 33 de ani ai lui Drew. În timp ce sticlele cu băuturi răcoritoare se deschideau, domnul Henley rămase o clipă pe gânduri. Clipind din ochi, bătrânul fixă un loc ca o ridicătură lină.

-Cred că ar fi bine aici, nu Jill? Domnul Henley merse către unul din răcitoare, iar Drew aștepta ca bătrânul să scoată pasărea. Când se uită la Jill, o undă de compasiune porni dinspre el. Datorită felului direct și cald în care se uita la el, era evident că Jill aproba atitudinea respectoasă. Îi arătă lui Drew să vină mai încoace, dar când voia să pună cutia jos, ochii ei erau dezaprobatori. Acum ce-o mai fi făcut? gândi.

-N-o lăsa aici, Drew. „Pe ea?” Drew se uită la domnul Henley.

Acesta tocmai lua din containerul *Stirofarm* un răcoritor și toasta. Drew se uită la cutia de la picioarele sale. Deci el cărase corpul. Legănându-se încet, aduse cutia și lopata lui Jill într-un fel care spunea: „Ți-o plătesc eu”, în timp ce invitații de la funeralii toastau pentru personalitatea în contumacie a păsării. După câteva minute de săpat, groapa era tot prea mică.

-Pot s-o fac eu, spuse ea, dar lopata îi fu luată din mână. În timp ce el săpa, Jill comenta situația:

-Ar fi săpat-o domnul Henley, dar artrita îl cam supără în ultimul timp. Este văduv. Voluntar, își petrece timpul la librărie, catalogând cărțile donate. Susie era o companie plăcută. I se părea că timpul trece mai repede.

Drew măsură cutia și continuă să sape.

-De ce o îngroapă pe Susie aici?

-Discutând mai de mult, mi-a spus că se întreba dacă Susie s-a gândit vreodată la libertate. Când m-a sunat să-mi spună că a murit, el a spus că vrea s-o îngroape aici, simbolic. Mi-a spus, de asemenea, că vrea să-i sărbătorească viața și spiritul, fără să stăruim asupra faptului că a murit. De-asta bem răcoritoare. Am fost noaptea trecută și am luat-o pe Susie în cutia ei, acoperită. Am pus-o într-un săculeț și... El simțea ceva între uimire și uluire, și știa că Jill îi citea asta pe figură. Oare oamenii aceștia își dădeau seama ce norocoși erau că aveau dragostea și devotațiunea acestei femei? El renunțase de mult la speranța că ar putea avea așa ceva. Până să spună ceva, Jill interveni repede:

-Dacă nu înțelegi cât de important este asta pentru el, nu te condamn. Te rog, doar, să nu râzi.

-Oh, tu, soartă! murmură Drew.

Mai târziu, la cafeneaua Flamingo, petrecerea începu cu seriozitate. Era o flecăreală continuă despre reminescentele spirituale ale papagalului, despre prețul benzinei, despre ce mai aveau nevoie ca să finalizeze terenul de tenis și despre copertile de care avea nevoie domnul Bantley pentru bibliotecă.

Toată lumea din băruleț se uita la gălăgiosul grup.

Simțindu-se bine și fiind vizibil încântat, Drew discuta despre frumusețea arhitecturii peisagistice, după ce un bărbat se plânsese de faptul că nu are destul de multă apă pentru a-și uda pajiștea din fața casei.

Se sprijini de un perete și se uită peste masă. Jill admira, în gura mare, poza cu nepoțelul cuiva. Se vedea că spune exact ceea ce trebuie, pentru că bunica era totalmente de acord cu ea. Când Jill își ridică capul pentru a râde, privirile li se întâlniră. Tot ce se petrecuse între ei se întâmplă într-o clipă. O privire directă și

caldă,conștientizarea faptului că totul era OK.,„Da,mă distrez al naibii de bine și îți mulțumesc că m-ai luat cu tine”,ar fi vrut el să spună.

Ea se întoarse și un moment rămase șocată de modul violent în care își dădu seama de atracția dintre ei.Ajungând la ușa apartamentului,puse jos lopățica și făcu cu mâna de rămas-bun tuturor.Uitându-se pe stradă după animatul grup,îi spuse lui Drew.

-Ai fost nemaipomenit în seara asta.Nu știu cum să îți mulțumesc.El făcu un pas înainte.

-Invitându-mă înăuntru la o cafea.

Deschizând ușa,ea îi făcu semn să intre înăuntru.

-Nu-mi vine să cred,spuse Drew intrând și uitându-se cum ea aprindea o lampă.

Mângâind abajurul veiozei,Jill zâmbi mândră.

-E o veioză drăguță,nu-i așa? Eu însămi am adunat scoicile de pe aici și din Sanibel.A fost amuzant să le așez.

-Jill,nu-mi vine să cred că ai lăsat ușa descuiată.Oricine ar fi putut intra.Și unde e cățelușul ăla al tău? Deja ar fi trebuit să-mi roadă glezna.

-De Max spui?

-Da.

-Oh,dar nu era cățelul meu.Fugise azi-dimineață de la o vecină,iar eu l-am prins,înainte de a i se întâmpla ceva.Drew,lăsându-și mâinile pe lângă corp,se decise s-o lase baltă,deocamdată.Nu putea face nimic în privința faptului că lăsase ușa deschisă.Dar putea să schimbe atmosfera,care la început,fusese destul de promițătoare.Vor avea timp să vorbească despre asta mai târziu.

-Simte-te ca acasă.Sunt gata într-un moment.Deși se simțise,bine până acum,era foarte fericit că,în sfârșit,putea fi singur cu ea.Într-un moment de triumf pur masculin,se așeză pe canapeaua acoperită cu o cuvertură,oftă adânc și se uită împrejurul său.Două uși arcuite și două coloane albe separau bucătăria de camera de zi,inspirând un aer Mediteranean locuinței.

Câteva piese din lemn înconjurau covorul de culoarea apei de mare.Pe măsuta din fața sofalei erau câteva reviste,un roman,pe coperta căruia doi îndrăgostiți se îmbrățișau într-o poziție sugestivă,și o cutie cu soldăței de jucărie.Uitându-se mai atent văzu că soldățelei aveau uniforme din Războiul civil,și din Nord și din Sud.Așa că petrecu următoarele câteva minute aliniindu-i pentru bătălie.

-Ai plecat? strigă ea din bucătărie.

-Nu.Tocmai îmi recapitulam strategia pentru întâlnirea noastră următoare.

-Ce spui?

-Spuneam că ai o locuință grozavă.Uitându-se către bucătărie îi reținu atenția o fotografie cu Jill,în brațele unui adolescent.Tocmai când voia s-o întrebe cine este băiatul acela chipeș,o văzu apărând în ușă, cu o ceașcă de cafea în mână.I se păru că observă un moment o licărire ciudată în ochii ei,dar aceasta dispăru imediat.

-Încă n-ai apucat să-mi spui cu ce te ocupi,Drew.De ce nu vii aici,să te așezi?

-Dacă ai fi stat lângă mine,în timpul cinei,ai fi aflat că sunt arhitect peisagistic,în New Jersey,îi spuse în timp ce o urma în bucătărie.Pe firma de pe ușa birourilor mele de design scrie:Webster-Servicii de Arhitectură Peisagistică și de Amenajare a Parcurilor și Grădinilor.Mă ocup de designul atriumurilor, parcurilor,grădinilor,chestii de genul ăsta.

Se așeză pe un scaun,lăsându-se pe spate și în timp ce sorbea încetișor din cafea îi studia fiecare detaliu.Ea își dăduse jos papucii și trebăluia prin bucătărie.

Observă că unghiile degetelor de la picioare erau lăcuite roz-sidefat și că avea două diamante mici în urechi.Luă ochelarii de soare pe care ea îi pusese pe măsuță.Încă mai păstrau căldura capului ei.Îi lăsă jos și continuă să se uite la ea.Avea o strălucire proprie,indiferent dacă s-ar fi aflat într-o cameră întunecată sau luminoasă.

-Și cum merg afacerile cu arhitectura peisagistică în New Jersey? întrebă ea,în timp ce puneă apă fiartă în filtrul de cafea.Drew stătea pe gânduri,imaginându-se într-o cameră întunecată împreună cu Jill.Punându-și ochelarii pe vârful nasului, ridică capul,iar sprâncenele îi erau ridicate a mirare.

-Îmi pare rău.Ce ziceai de afaceri?

-Pe-aici toți sunt înnebuniți după grădinile și curțile lor,spuse ea,întinzându-i un fruct copt.Oamenii de pe acolo sunt tot atât de interesați de ale lor?

-Absolut.Își dădu jos ochelarii de pe nas și-i puse pe masă.Oamenii nu mai călătoresc atât de mult și din cauza asta împrejurimile le-au devenit mult mai prețioase.Grădinile particulare au devenit favoritele mele,deși grosul afacerilor noastre rămân tot peisajele comerciale.

-Ale noastre? Atunci tu nu lucrezi singur?

-Am 24 de angajați.Trei dintre noi avem diploma Societății Americane de Arhitectură Peisagistică.Anul trecut am mai deschis încă alte trei birouri.Unul în Delaware și două în Pennsylvania.Afacerile au mers atât de bine,încât căutăm și alte state unde să deschidem birouri.Își vârî prăjitura în gură și o mestecă temeinic.

-Adevărul este că de câțiva ani am lăsat afacerile să-mi conducă viața.Unchiul Ralph s-a retras din Departament și a venit aici,iar eu abia reușesc să-l mai văd.

Este singura familie care mi-a mai rămas și am fost al naibii de egoist cu timpul meu. Aproape că mă bucur că a apărut afacerea cu furtul, ca să mai pot petrece ceva timp împreună cu el. Jill se uită fix la el.

-Zahăr? Lapte?

-Neagră e bine. Îi dădu ambele căni, ea luă coșul cu prăjituri și îi făcu semn cu degetul s-o urmeze.

-Hai să luăm toate astea pe balcon. E o priveliște frumoasă asupra Golfului, de aici, și, de obicei, la ora asta adie briza. Închise aproape toate luminile înăuntru, apoi, deschise ușa și-l invită să treacă. După ce aranja scaunele și masa de pe balcon, se lovi cu capul de un lampadar japonez. Erau pe jumătate ascunși de atârnoarea aia ca o pânză, care avea pe margini scoici lipite.

-Foarte, hm, colorat, comentă el, strâmbându-se la lanternă. Erau ieftine și oribile, și nici un designer care se respecta nu le-ar fi îngăduit prin apropiere. Poate fusese vreo petrecere de copii, deși nu era sigur de așa ceva în comunitatea asta retrasă. Așa că, se gândi că lanterna de plastic este dovada unei prietenii strânse care...

-Asta a rămas de la o petrecere pe care am dat-o... cu mult timp în urmă.

-Pefrecere? Întrebă el, lăsând jos cafeaua.

Ea nu-i răspunse imediat. Puse jos coșul cu prăjituri și își rezemă coatele pe balustradă. Imagini colorate de lumina lanternei se reflectau pe coatele ei. Briza venea dinspre apă, și vizavi de stradă foșneau palmierii. În timp ce își bea cafeaua, se uita la ea. Jill inspira aroma cafelei, apoi încercă băutura cu vârful limbii, înainte de a bea. Fără îndoială, era cea mai splendidă creatură pe care o văzuse vreodată. Era un bărbat bogat; ar fi vrut să o aibă numai pentru el.

-Nu știu de ce mai țin atârnată lanterna. Petrecerea aceea a fost cu mult timp în urmă, în altă parte.

-E bine să păstrăm suveniruri ale timpurilor fericite. Privirea lui se întâlnește cu a ei, iar clipa plutea între ei, plăcută și reconfortantă. După câțiva timp, ea readuse vorba despre Golf.

-Este o priveliște încântătoare, nu-i așa?

-Cea mai încântătoare, spuse el, continuând să o fixeze. Era destul de aproape, ca să simtă parfumul de trandafiri și zmeură. Destul de aproape, ca să o atingă.

Destul de aproape, pentru că o voia și mai aproape. Mult mai aproape.

Ea îl privi, tăindu-i tot elanul.

-Vorbeam despre ceva, spuse ea, uitându-se apoi către apă și palmierii întunecați.

-Eu nu. Înainte ca ea să-i poată răspunde, Drew zise:

-Viața în Cinnamon Key te mulțumește, nu-i așa?

-Da! adăugând apoi:

-E-adevărat Drew.Suntem o adevărată comunitate aici.Avem grijă unul de celălalt și ne împărtășim multe.Dându-și capul pe spate,Drew spuse:

-Din câte observ eu,pare că viața ta este făcută să ai grijă de alții.Îl ajuți pe domnul Henley să înmormânteze o pasăre.Azi-dimineată îl vânai pe Max.Ții oamenii răi departe de acest loc.Ce satisfacții trebuie să ai când vii seara acasă! Lăsa cafeaua jos și se întoarse spre ea.Degetele ei strângeau balustrada,dar brațele se îndepărtaseră.Mâinile i se strângeau și desfăceau ritmic:

-Așa este,Jill?

-Da,sunt foarte mulțumită de viața mea.Se întinse,îi întoarse fața spre ei, spunând:

-Un singur lucru nu înțeleg.

-Care este acesta? întrebă ea,mușcându-și buzele,nervoasă.

-Toată această grijă,totala implicare.Veni și mai aproape.

-Toată această dăruire.Dar de tine cine are grijă,'Jill? Cine observă nevoile tale? Buzele i se desfăcură,dar nu răspunse.De fapt,lui nici nu-i mai păsa de răspuns, pentru că acum nu mai dorea să îl audă.O întinse și o acoperi cu sărutări.

Atingând-o,pur și simplu,se intoxică,iar intențiile sale sensibile se transformară într-un ocean de senzații.Trandafiri,zmeură și gura ei dulce.

Își coborî capul,cu un sentiment de afecțiune dulce,și o strânse în brațe din ce în ce mai tare,continuând s-o sărute nestingherit.Frunțile li se apropiară.

-Cine te-a mai sărutat,așa,Jill?

Îi ridică obrazul,iar ea închise ochii.Oare se gândea la alt bărbat? Oare îl dorea acum? Voia să știe.Sărutând-o din nou,brațele ei îl înconjurară,părând că buzele ei îl vor absorbi.Anticipase căldura mătăsoasă din interior,dar n-ar fi crezut că îl va face să se simtă așa.Fiecare sunet de plăcere din gâtul ei îi dădea senzația de flăcări în corp.Lipindu-se de el,arzându-i fiecare centimetru de piele,simți nevoia să ia o gură de aer,atât cât să o întrebe din nou:

-Cine?Jill deschise ochii și îl fixă cu privirea:

-Nimeni,șopti.Acest răspuns ar fi trebuit să fie un triumf total al ego-ului masculin,dar nu era deloc așa.Cuvântul avea o multitudine de înțelesuri.

Dorință.Confesiune.Singurătate.Dulce așteptare.Iar el se simțea ca un ticălos,pentru că a întrebat-o.Îi dădu drumul din brațe și își trecu o mână prin păr.

-Poate am fost prea...Momentul penibil se destramă,când o voce familiară se auzi din balconul de deasupra.

-Andy,ești acolo cu Jill?El râse în gura mare,de felul absurd în care fuseseră prinși de unchiul său,ca doi adolescenți.

-Da, unchiule Ralph. Vin acum acasă. Jill se aplecă peste balustradă și zise:
-Cum a fost călătoria, Ralph? Ai închiriat o mașină, nu-i așa? El zise:
-Extraordinară, Jill. Tot drumul a fost conform legii lui Murphy. S-a întâmplat tot ce se putea mai rău. Jill se întoarse către Drew:
-Voi vorbi mâine cu unchiul tău despre afacerea cu furtul. După voce pare că are nevoie de odihnă. Drew îi luă mâna într-a lui.
-Mă conduci până la ușă? În timp ce îl ducea de pe balcon în apartament, ea zise:
-Mă bucur că s-au întors sănătoși. Parfumul cafelei plutea în apartament. Pășind, el observă calmul interiorului, al sofalei, al pantofilor aruncați la ușa bucătăriei, și soldăței de jucărie, gata de atac. Numai Jill nu se încadra în această scenă relaxantă. O enervase pe balcon și simțea că încă nu-și revenise. Când ajunseră la ușă, se dădu într-o parte și se sprijini de perete.
-Sper că le-a mers totul bine la Miami, Drew. Poate ți se va părea ciudat, dar mi-e bine, știind că s-au întors în Cinnamon Key.
-Unchiul Ralph și prietenul său?
-Și toți ceilalți. Mă simt bine când sunt aici. Mă simt în siguranță.
O studie puțin, tăcut, înainte de a vorbi.
-Îi voi spune unchiului Ralph că vrei să vorbești cu el. Promite-mi că vei încuia ușa, după ce plec. Ea scutură din cap.
-Dar nu o fac niciodată și nu văd de ce aș începe acum. Deschizând ușa, el analiză încuietura.
-Pentru că cineva jefuiește prin apropiere.
-Asta trebuie dovedit. Va trebui să-mi dai un motiv plauzibil.
Privind exasperat în tavan, râse încetișor.
-Atunci ce spui de asta? Se apropie de ea, sărutând-o. Jill scoase din nou sunetul acela din gât când el îi dădu drumul.
-Pentru că fiind eu în apropiere, ar fi mai bine să încui ușa.
El era tare acolo unde ea nu avea puteri, îi dăruia tot, exact când ea dorea și era deja plecat când deschise ochii. Cu buzele palpitând de sărutul lui, se dezlipi de perete și merse către balcon, oftând exasperată. Drew pleca săptămână asta, iar apoi ea nu va mai fi îngrijorată de atracția și reacția pur fizică. O.K., poate că farmecul direct și puterea lui de înțelegere i-au trezit interesul mai mult decât fizic. Pășind pe balcon, luă o ceașcă de cafea de pe măsuță. Pe cine păcălea ea? își aminti șoaptele lui, care îi răscoliseră sentimentele. „Cine are grijă de tine? Cine te sărută așa?” Lăsându-se cu coatele pe balustradă, privea cum merge spre casa unchiului său.
-Nimeni, șopti ea. Nici acum. Și niciodată.

Toate legăturile pe care le avusese până acum, adunate la un loc, nu au tulburat-o ca sărutările lui Drew. Sorbind din cafea, zâmbi, în ciuda naturii ei pragmatice. Erau timpuri când credea că va veni Făt-Frumos ca să o salveze. Un tip grozav, cu simțul umorului, cu suflet sensibil și cu puterea de a face să se simtă ocrotită. Asta nu s-a întâmplat cât timp l-a crescut pe fratele ei, Peter, care urma colegiul. Aura lui de responsabilitate și mulțumire de sine i-a ținut pe toți la o parte și i-a îndepărtat pe cei ce doreau atenția pe care i-o acorda lui Peter. Toate începuturile promițătoare ale unei relații, sfârșeau pline de regrete. Își dezlipi buzele de pe cana de cafea din care băuse Drew. Punând-o pe balustradă, se gândi că Peter era la Facultatea de Medicină și ea avea o slujbă nemaipomenită, care îi permitea să îi plătească studiile și să aibă un nivel adecvat de viață. Problema furtului era ca o pietricică în drum. O va rezolva; nu avea nevoie și nu dorea ca cineva să se amestece. Și, mai ales, nu avea nevoie de cineva care să o facă să se îndoiască de satisfacția vieții. Mai ales Drew Webster. „Prietenii de joacă îmi spuneau Andy”, zicea el. Gândindu-se pentru ultima oară la el, își rodea unghia și își aducea aminte. Putea oricând să râdă de el însuși. În acel moment al cinei, când i-au tachinat toți, după ce au surprins felul cum se uitau unul la celălalt, el s-a strâmbat comic și a ridicat din umeri. Ea a râs în hohote, după care și-a acoperit gura cu mâna. Aceste reacții față de Drew erau ridicole. Va fi plecat într-o săptămână, iar viața ei își va continua cursul în Cinnamon Key. Oricum, regretele nu erau genul ei, își spuse, în timp ce aduna căniile și coșul cu prăjiturele, intrând în bucătărie.

CAPITOLUL 3

Verificându-și ceasul pentru a treia oară, Jill continuă să se plimbe în josul și în susul aleii. Acum, că avea timp să analizeze povestea lui Drew despre jaf, pur și simplu nu mai putea să se gândească la altceva. Era posibil ca Ralph să cunoască ceva așa sinistru, ca de exemplu, un furt, care avea loc de trei luni, și ea să nu fi auzit nimic? Până la urmă nu putea să pretindă că n-ar fi posibil. Ridicându-și mâneca, se uită din nou la ceas. Orice era posibil, dar un singur lucru era sigur - salvând companiei *Merriweather Development* câțiva dolari de cheltuit pe hârtie de computer, prin faptul că mersese șapte kilometri prin Macomber, se dovedea o falsă economie. Se uită din nou la cartonașul cu „închis” al oficiului Ink Spot și, încet, socoti timpul pe care îl pierduse. Le mai dădea celor de la Ink Spot un alt termen de zece minute, să deschidă și apoi va pleca din nou în Cinnamon Key și după aceea la unchiul lui Drew, cu o tonă de întrebări. Ștergându-și un firicel de transpirație de pe sprânceană, ea aruncă o privire la cartonul din vitrina casei de amanet Dilby. „Aer Condiționat”. După felul ruginit

în care atârna fereastra din față,se îndoia că ar fi fost suficient să îi oprească transpirația,care îi curgea pe coloană.Totuși o plimbare prin casa de amanet poate i-ar fi aiungat unele gânduri.Tresărind când clopoțelul electric îi anunță intrarea,păși repede în magazin și închise ușa.

-M'neața.Vin într-un minut,spuse omul de după paravan.

Când să îi facă semn că l-ar fi auzit,omul,cu trabucul în gură,deja își îndreptase atenția către calculator,rezumându-se în a conversa cu clientul său.Cum Jill se uita la un dispozitiv pentru chitări care atârna de tavan,nu putea să nu audă conversația celor doi.

-Îmi pare rău,doamnă,dar cereți prea mult.

-Bineînțeles că te-ai putea răzgândi,domnule Dilby.Facem afaceri de câteva luni. Doar uită-te la perlele astea.Sunt perfecte,după cum vezi.Soțul meu mi le-a cumpărat tocmai din Majorca.Vocei Barbarei Brody nu se mai putea controla.

-Nu aș fi aici dacă nu aș avea nevoie de bani.Barbara Brody? Jill se întoarse.

-Barbara?Ce cauți aici?șopti ea.Dar Barbara Brody răspunsese deja la întrebare „Nu aș fi aici dacă nu aș avea nevoie de bani”.

Cu respirația tăiată,femeia în vârstă,se întoarse la ea,apoi își căută în grabă ochelarii de soare,atârnați cu un lanț de gât,și și-i puse pe nas.

-Oh,nu.Barbarei Brody îi tremură bărbia când se întoarse spre domnul Dilby.Un moment destul de lung și jenant,nimeni nu vorbi.Domnul Dilby rupse tăcerea:

-O.K.,doamnă Brody,îți dau opt sute.Jill simțea jena femeii.Din partea ei ar fi vrut să plece cât mai repede și să o scutească pe Barbara de altceva.Dar umerii Barbarei căzură și zise cu voce înceată și subțire ca hârtia:

-Mulțumesc,e bine domnule Dilby.

În timp ce domnul Dilby îi dădea un bon și socotea la casă,Barbara introduse perlele în săculețul lor de catifea și le puse pe tejghea.

-Mă voi întoarce după ele,spuse ea,luând bonul și banii,și punându-le în geanta de umăr.

-Barbara?Mergând spre ea,o atinse încetișor.Ea continuă încet.

-Barbara,n-ai vrea să mergi cu mine,până vizavi,să bem o cafea?La început, Barbara negă scuturând din cap; apoi păru că se răzgândește și spuse letargic:

-Da.Câteva minute mai târziu,Barbara Brody își luă ochelarii de pe nas și și-i puse pe frunte.

-Nu poate fi așa de rău,nu-i așa? întrebă Jill.

-Ba așa este.M-am săturat de asta.M-am săturat de rușine.Lacrimi subțiri îi curgeau încet pe față.

-Jill,nu-mi pot achita notele de plată.Viziuni de tot felul,de la funeralii neplăcute

până la rechini de debitori,alergau prin mintea lui Jill.Cum se putea așa ceva unui locuitor din Cinnamon Key?Unuia dintre locuitorii ei? Poate avea probleme de sănătate,dar trăiau destul de confortabil în locuințele lor retrase.Jill luă un șervețel de pe suport și i-l dădu.

-De când se întâmplă asta?Barbara își suflă nasul și își tampona obrazii.Lucrurile au mers din ce în ce mai rău de când a murit Raymond.

-Dar sunt sigură că Raymond ți-a lăsat o asigurare.

-Minimum,Jill.Afară de certificate de depozit,tot ce am este Asistența Socială. Când Raymond a renunțat la practica medicală,a descoperit jocurile de noroc și nu s-a mai putut controla.A jucat totul în continuare.Bătrâna închise ochii.

-A făcut împrumuturi de care nu mi-a zis niciodată nimic.

-Înțeleg,zise Jill.Și într-adevăr înțelegea.Tatăl ei făcuse exact același lucru,lăsând-o pe mama sa și pe copii,fără mijloace de existență.Urâtul episod i-a schimbat pentru totdeauna.

-Și copiii tăi,Barbara?Ei nu te pot ajuta? întrebă ea,amintindu-și cum și-a ajutat familia.

-Nu pot să le cer ajutorul.Au și ei propriile facturi.Și,le-aș strica amintirile despre tatăl lor.Apoi reuși să zâmbească puțin.

-Voi termina unui dintre Cd-urile mele,cel târziu,luna viitoare și totul va fi bine.

-Nu poți să încasezi în avans și să plătești penalizarea? Nu se poate compara cu ce pierzi aici la Dilby.

-Mă gândeam să fac târgul,dar după ce am trecut prin toate umilințele astea,mi-am dat seama că nu mai pot suporta altele.Parcă văd mila din ochii celor de la bancă,când și-ar fi dat seama,și bârfele tuturor.Dacă povestea ajunge în Cinnamon Key,o să mor de rușine.

-Înțeleg,zise Jill cu blândețe.Barbara,Raymond s-a dus de opt luni.Ți-ai amanetat posesiunile în tot acest timp?

-Doar în ultimele trei luni.

Trei luni! Un semnal de alarmă o trezi pe Jill,în timp ce bătrâna continuă:

-Magazinul Dilby deține majoritatea lucrurilor mele,inclusiv pictura aceea mică pe care am cumpărat-o acum câțiva ani din Spania.Zâmbind,se opri și strânse ochelarii.

-Știi,lui Ralph Webster întotdeauna îi plăcea pictura asta.Săptămână trecută i-a observat lipsa de pe perete și a întrebat de ea.Vocea începuse să i se îngroașe.

-I-am spus că ar fi bine să îl pun în altă parte.E o figură! Trecuse doar să vadă ce mai fac.Ridicându-și bărbia,își înghiți câteva lacrimi.

-Știi,n-am putut să-i spun adevărul despre situația mea financiară.

Am și eu mândria mea.Jill luă o pauză,înainte de-a continua.

-Crezi că Ralph a observat dispariția altor lucruri din casa ta?

Barbara se uită în gol,înainte de a răspunde.

-Dacă mă gândesc mai bine,da.Cred că da.Odată m-a întrebat de figurinele de jad din cabinetul meu chinezesc.Cred că a fost prostesc din partea mea,dar m-a apucat tremuratul din cauza întrebării și i-am spus că nu-mi amintesc să fi avut figurine de jad în cabinetul chinezesc.Bănuiesc că el crede că mi-am pierdut mințile,după moartea lui Raymond.Jill își puse mâna pe frunte.

-Oh,Dumnezeule,murmură ea.Asta trebuie să fie explicația.

-Pentru ce?

-Îți aduci aminte când ți-am spus că nepotul lui Ralph îl vizitează pe unchiul său?

-Oh,da.Micuțul Andy.

-Drew spunea că Ralph crede că unui dintre vecinii săi este jefuit.Eliberarea o deschisese ca o briză ușoară.Întinse mâinile desfăcute către Barbara.

-Știam eu că trebuie să existe o explicație.Cum putea oare cineva să creadă că Cinnamon Key este jefuit? Acum pot să-i spun.

Barbara Brody aproape că se ridică de pe scaun,iar în ochii ei luci frica.

-Nu! Nu poți face asta.Jill își luă mâinile.

-Îmi pare atât de rău.Bineînțeles că nu o fac.

-Lumea vorbește,Jill.Nu vreau să fiu tratată cu milă.Și,îți jur,toate acestea se vor termina luna viitoare.Îi dădură din nou lacrimile.

-Copiii și nepoții mei locuiesc în California.Soțul meu este mort.Tot ce mi-a rămas este Max și viața în Cinnamon Key.Jill nu avea habar cum să rezolve situația cu Drew,dar în acest moment starea Barbarei Brody era vecină cu isteria.

-E în regulă.Într-adevăr,secretul tău e în siguranță la mine Barbara.

Clipind din ochi,Barbara șopti:

-Cum rămâne cu ceea ce crede Ralph Webster? Eu nici măcar nu știam că aș fi jefuită? Crezi că va spune unui vecin de-al meu?

-Nu cred că Ralph este problema,Barbara.Barbara reveni la locul ei,țuguindu-și buzele.

-Oh,dragă.E micuțul Andy,nu-i așa? Ce vom face în legătură cu el?

Proptindu-și coatele pe măsută,Jill zise:

-Spune-mi tot ce ai amanetat și vom inventa o poveste,în caz că Ralph sau oricine altcineva întreabă.Și nu-ți fă griji,Barbara.Am eu grijă de micuțul Andy.

Două zile mai târziu,Jill împătorea-haine în spălătoria din spatele clubului.

Mașinile fuseseră o urgență pentru locuitori,și era bucuroasă că reușise să le

instaleze.Își făcu un scop din a veni aici să-și spele rufele, pentru că putea sta de vorbă cu locuitorii.

-Deci asta faci în ziua ta liberă, zise Drew tare. Ea tocmai scotea un cearceaf. La auzul vocii, îngheță. Își ținu răsufierea; îl simțea la câțiva pași în spatele ei.

Materialul înflorat zbură ca un balon în aer, înainte ca ea să poată reacționa.

Prinzându-l din zbor, Drew apucă de colțurile cearceafului și îl adună cu atenție.

Simțind că inima i-o luase razna, Jill se întrebă care o fi cauza. „Cumva apropierea lui îi dădea asemenea fiori? Sau poate faptul că nu-i văzuse de două zile?”

-Ce, ce ziceai? Zâmbind încetișor, Drew își îngropa fața în materialul proaspăt-spălat.

-Cui îi pasă? Cearceafurile tale miros grozav. Până să reacționeze în vreun fel, el își ridică fața și rânji.

-Uite, lasă-mă să te ajut să strângi. Prinzând celelalte două colțuri, se dădu înapoi, până la masă. Ea își mușcă obrazul, în timp ce aștepta să înceteze vibrațiile acelea care îi făceau gâtul și genunchii să tremure. Când se lămuri că nu se putea opri, se decise să facă cel mai bun lucru. Să pretindă că el nu avea nici un efect asupra ei.

-Mulțumesc, spuse ea veselă. Cum el continua să o tachineze cu rânjetul - acela, se decise să mai lase din veselie și să fie mai demnă. Nu era ușor de rezolvat, mai ales că ea era îmbrăcată pentru piscină și numai cu o tunică transparentă peste costumul de baie. Blazerul și pantalonii lui beige n-ar fi părut cine știe ce în alte circumstanțe. În spațiul mic al spălătoriei, și îmbrăcată în felul în care era, el se uită în jos intimidat. Ea își fixă privirea pe cearceaf.

-Am fost ieri pe la Ralph, dar nu era nimeni acasă. Credeam că ai plecat înapoi, în New Jersey.

-Fără să vin, să-mi iau rămas-bun de la tine? Nici nu m-aș fi gândit. El apucă de colțurile cearceafului, iar ea îl urmă, împăturindu-l încă o dată.

-Unchiul Ralph m-a rugat ieri-dimineață să merg cu el la Miami. Magazinul m-a sunat că mașina este gata. Am trecut pe la tine să-ți spun că plec, dar pe biletul de pe ușă scria că ești plecată. Lăsând cearceaful într-o parte, ea putu să vadă mai bine cu ce este îmbrăcat.

-Am făcut câteva cumpărături și am vorbit despre furt. Pășind în față, colțurile fiecărui cearceaf se uniră.

-Credeam că ai dori să afli ce am aflat.

-Oh, iar asta, mormăi ea. Terminând de împăturit, apucă colțurile cearceafului,prinzându-o de mâini pentru câteva secunde.

-Da, iarăși asta. Numele ei e Barbara Brody. E văduvă de puțin timp, și...

Ea îl lăsă să îi ia cearceaful.

-Deci,Ralph crede că Barbara e jefuită.

-Unchiul meu este convins de asta.Drew enumera,cu fidelitate,o listă completă a articolelor amanetate,în timp ce strângea cearceaful.

-Toate acestea valorau câteva mii de dolari în mărfuri vandabile.

În acel moment,un domn în vârstă,cu un coș de haine în brațe,împinse ușa în lături.Puse rufele și două cutii de detergent în mașină.Apăsă butonul de pornire și veni spre Jill.

-Vin mai târziu să verific hainele astea,Jill.Îngrozindu-se la vederea cantității de detergent pe care o folosise,ea se uită la Drew.

-O să le supraveghez eu.Ben,el este nepotul lui Ralph Webster,Drew.Drew,Ben Winger.El editează foaia de știri a localității.Cât timp cei doi își strângeau mâinile,ea își recapitula răspunsul pe care avea să-l dea lui Drew.

Când dimineța dintre ei și Ben se mări,se sprijini de o mașină.

-Toate aceste presupuse lucruri dispărute „ale Barbarei par a fi amintiri.Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să le fi trimis vreunui copil în California și să fi uitat?

-Nu i-a spus asta unchiului Ralph.Când a întrebat-o de lucruri,Barbara i-a dat răspunsuri vagi,ca și cum n-ar fi fost treaba ei.Ralph e de acord că i-a fost destul de greu să se obișnuiasă cu văduvia,dar cum ar fi putut să uite ce a făcut cu pianul.

Pianul? Din cauza surprizei,Jill simți o minge de aer în stomac.Barbara nu a spus că și-ar fi vândut pianul.

-Ai auzit ce-am spus adineauri,Jill?

-Oh,da! Da,am auzit.Ea se întoarse pentru a examina mașina.

Era destul de greu să stea lângă Drew,dar să îl mai și privească în ochi atâta timp cât amesteca minciunile,era imposibil.În timp ce se uita în interior prin ușița de.sticlă,se agăță de primul gând care-i veni în minte.

-Dacă îmi aduc bine aminte,domnul Brody cânta la pian,nu Barbara.

Și,oricum,unui din vecini observa dacă pianul ar fi fost luat.

Sprâncenele lui Drew se ridicară,dar ea continuă nervoasă.

-Poate că Barbara l-a cedat în contul Armatei Salvării.Privindu-l pe Drew cu coada ochiului văzu că i se înclină o sprânceană de îndoială,și se felicită pentru totul cu care dăduse explicația.Dar dacă Barbara a vândut pianul? Asemenea lucru era destul de convingător,iar el era prea deștept pentru a nu-l lua în seamă.

O privi fix în ochi.

-Armata Salvării? Poate că da.Poate că nu.

Arătând cu bărbia spre spălător,veni mai aproape.

-O mai fi ceva acolo?

Nu a știut și nu va ști niciodată să mintă.Și de ce nu mai ține în brațe cearceaful ei de,pat...și îl mângâie atât de senzual...Încălzindu-l sugestiv? își strânse buzele, încercând să se calmeze.Întorcându-se,se uită la mașină.Mai avea două fețe de pernă înăuntru.Acolo să rămână.Nu le va atinge și pe astea.

-O vom întreba pe doamna Brody de pian,în seara asta,adăugă el.

În seara asta? încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Ralph,iar el voia să meargă diseară la Barbara.Îi va fi greu bieteii femeii să-și ascundă sentimentele doar cu Jill de față.Ce se va întâmpla când cei doi Webster o vor lua la întrebări? Jill se dădu înapoi din fața spălătorului atât de repede,încât se lovi la cap.

-Aouch!

-Ești în regulă?

-Da,sunt în regulă.Câte trebuie să facă pentru a fi demnă?

Trebuia să-și ia și scalpul?

-Ce ziceai de seara asta?

-Te vom invita pe tine și pe doamna Brody la cină.Se dădu într-o parte pentru a trece două femei.

-Bună ziua,doamnelor.Cele două femei răspunseră.Una se întoarse către Jill.

-O roată a unui spălător s-a oprit complet.Nu mai putem s-o oprim.Oare să anunțăm serviciul de întreținere?Până să spună Jill ceva,Drew interveni:

-Mă voi uita eu,doamnelor.

-Mulțumesc,spuse una din ele.

-Drew nu trebuie să...El ridică mâna,încercând să-și rețină un zâmbet.

-Știu,știu.Poți să ai grijă și de asta.

-Da.Încrucișându-și brațele peste cearceaful împăturit și ținându-l la piept,începu să pipăie materialul cu degetele.Sfârcurile ei se întăreau,în timp ce urmărea felul subtil în care manipula colțurile.Era sigură că gestul era premeditat și simți cum i se usucă limba.Își imaginează că stă întinsă pe acel cearceaf,iar degetele lui o mângâie cu aceeași precizie cu care o făcea acum.

-N-ar trebui să-ți faci probleme pentru mașini de spălat stricate.Azi e ziua ta liberă.Inima îi bătea la fel ca a unui pui de pasăre care încearcă să zboare și care cade de pe marginea coliviei,pe un teren nedefinit.Cu gândurile zburând,se uita la degetele lui,până când realismul cuvintelor o coborâra pe pământ.

-De unde știai că azi e ziua mea liberă?

-Am făput niște investigații.Intrigată de răspuns desfăcu buzele și ridică bărbia.

-Și ce ai întrebat despre mine?

-Am fost discret.Apropo,diseară avem mâncare cubaneză.De fapt,acum unchiul Ralph este în bucătărie preparând mâncare cubaneză și o tartă cu fructe.Doamna Brody ta acceptat deja invitația.Putem conta și pe tine?

Bineînțeles că puteau conta.Cum ar fi putut spune nu? Amândoi bărbații ar fi vrut să-i pună Barbarei întrebări,iar Jill nu avea de gând s-o lase pe femeia atât de fragilă emoțional să îi înfrunte singură.Chiar dacă unul din ei se comporta ca un vecin grijuliu,iar celălalt era atât de...Se uită la Drew.Era de necrezut cât de chipeș arăta.Erau singuri în camera zgomotoasă.El veni mai aproape,îi șopti numele,apoi nu mai știu nimic.Deodată,un -val de clăbuci țâșni din mașina de spălat,se întinse pe podea și peste picioarele lor.Mașina hurducăi violent și începu să facă un zgomot puternic care nu se mai oprea.

-Ben Winger a supraîncărcat-o.Apasă repede pe butonul de oprire,țipă ea,în timp încerca să oprească mașina.Se crease o busculadă în care fiecare încerca să se țină pe picioare.

-Am dat-o în bară!zise Drew,înainte de a se prăbuși amândoi.

Întinse mâna în cădere pentru a o feri de vreo lovitură.Coapsă lângă coapsă,cu sânii lipiți de pieptul lui,nu ar fi putut fi mai aproape decât dacă ar fi fost cusuți.Când le mai reveni suflul,ea începu o mică bătălie pentru a mai mări spațiul dintre ei.Halatul transparent i se ridicase până la mijloc,permițând contactul ei cu podeaua.Cu cât încerca mai mult să se desprindă din îmbrățișare,cu atât mai mult trupurile lor se lipeau.

-Lasă-mă să te ajut sau vei cădea din nou.

-Trebuie să opresc mașina.Când reuși să se ridice într-un genunchi,alunecă din nou.Fața ei roșie era la câțiva milimetri de a lui.Râul de săpun continua să-i curgă pe umeri.Împingându-l din nou,nu făcu decât să alunece iarăși,dar de data asta aterizându-i direct în brațe.Cu gura plină de clăbuci înjură la urechea lui.

-Dacă ne găsește cineva în halul ăsta?El râdea prea tare,ca să mai poată răspunde.

-Drew,ai idee de cum arată asta? șopti ea disperată.Când își mai trase răsuflarea,spuse,ridicându-se în coate.

-Ca Deborah Kerr și Burt Lancaster,pe plajă.

-Drew!

-Ai dreptate,zise el,întinzând-o pe spate și lipindu-și genunchii de ai ei.Mi se pare că Burt era deasupra.Ție nu?

-Cred că este mai degrabă ca în „O iubesc pe Lucy”,spuse ea printre ghionturi.Lovindu-l cu șoldurile,într-o încercare de a ieși de sub el,spuse politicoș:

-Dă-te jos de pe mine,te rog.El încercă.

Încercă din greu,dar mișcările ei provocatoare nu-l făcură decât să alunece câțiva metri pe podea.Când se lovira de mașina de spălat,șoldurile lui stăteau perfect între coapsele ei desfăcute.

-Oops!Drew se lupta din greu să-și mențină expresia serioasă,dar nu putea să facă nimic împotriva hohotului de râs care îi zguduia trupul.

-Nu e de râs,spuse ea,plesnindu-l peste umăr.Dar era.Își mușcă buzele să nu pufnească în râs,fiindcă apa continua să curgă într-un ritm alarmant.

-Nu este!insistă.Când Drew ridică privirea să se uite la ea,figura lui îi topi orice urmă de împotrivire.

-Jill,șopti el,apăsându-i trupul fremătător cu șoldurile.

-Oh,Drew.Înainte de a se gândi să-l oprească,gura lui o acoperi pe a ei,într-un sărut fără răsuflare.Apa picurând,bâzâitul iritant și erecția lui pe care o simțea între coapse îi dădeau senzații ireale,aducând-o în pragul nebuniei.Când piciorul ei îi înconjură coapsele,el gemu de plăcere și,însetat,o sărută adânc.Între picioarele ei pulsa plăcerea,provocându-i o tensiune delicioasă și aproape insuportabilă.Luându-l cu brațele de gât îi încolăci coapsele și cu celălalt picior. Mâinile îi alunecară ridicând-o de fund,iar trupurile li se mișcau ritmic,devenind unui și același.Restul universului îi înconjură de nori și de sunete guturale.Dar nu mai conta nimic,cu excepția bărbatului care o poseda.Absolut nimic.Bâzâitul încetă.Ea deschise încet ochii.Dezlipindu-și buzele de ale ei,Drew se uită în jur, crezând că se află pe planeta Marte.Mașinile încetară cascadele de clăbuci și balta își schimbă direcția,luând-o spre picioarele lor.Drew o privi contrariat.

-Te rog,dă-te de pe mine.

-Bine,zise,el,rotindu-se de pe trupul ei și sculându-se în picioare.O ajută și pe ea să se ridice.

-Ești în regulă?

-Voi fi dacă îmi promiți că nu vei mai vorbi niciodată despre asta,reuși ea să spună,îmbujorată de jenă.

-Te-ar deranja dacă m-aș gândi numai la asta?

Ea se uită în lături,peu a evita privirea lui dureroasă.

-Nici un cuvânt,îl avertiză.Tocmai încercau să se curețe,când ușa se deschise.

Ben Winger intră înăuntru și se opri.Jena lui era evidentă,în ciuda zâmbetului.

-Am pus prea mult detergent,nu?

-Puțin cam mult,răspunse Jill cu toată demnitatea de care era în stare în fața hohotului de râs al lui Drew.

CAPITOLUL 4

„Pot s-o fac”.Șopti asta,în timp ce suna la ușa lui Ralph Webster,repătând de parcă ar fi încercat să se hipnotizeze.Chiar dacă nu apucase să stea de vorbă cu Barbara despre pian,conversația va fi ușor de mânuit.Va avea ea grijă de asta.

„Zău că da”,bombăni,încercând curajoasă să ignore tremurul de panică pe care îl simțea până în stomac.Bătând ritmic cu degetele în tocul ușii,revedea situația,în timp ce aștepta.Spălătoria era,undeva,în trecut,iar acum pe lista de priorități erau lucruri mult mai importante,în capul listei era Drew.Sunând din nou la ușă, încerca să-și pună ordine în gândire.Nu avea de gând să-l ademenească,să îl atingă sau să se apropie de el în vreun fel.Și,bineînțeles,nu se va mai gândi la ce s-a întâmplat pe podeaua spălătoriei.

„O să reușesc.O să reușesc”,spunea încetișor,când ușa se deschise.

Se aștepta să-l vadă pe Ralph.În loc de asta,se uita la un tip care îi dădea tremurături.Înaltul,tentantul și,oh,atât de sociabilul Drew Webster veni spre ea.

-Văd că arăți bine și uscată,după o baie de clăbuci.

Ar fi trebuit să-și repete cuvintele de mai multe ori.Acum era prea târziu.Cu complimentele lui îi spulberă tot calmul interior,iar gândurile îi zburau numai către spălătorie.Pentru câteva momente și-a permis să și-l imagineze rostogolindu-se cu ea pe podea,sărutând-o,mângâind-o.

Se uită în altă parte.„Dacă i-a permis?”Pe naiba că nu!S-a agățat de trupul musculos și masculin,cu îmbrățișările ei alunecoase și ude,încurajând împreunarea desfrânată.Căldura care îi sufoca trupul se ridică înspre obraji.

-Sunt pentru mine? întrebă Drew,uitându-se la florile de culoarea păsărilor paradisului pe care le avea în mână.Privi mirată buchetele orange și violet,de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

-Ce? Oh,astea sunt pentru Ralph.

-Sunt dezamăgit,Jill.Pășind în exterior,desfăcu hârtia verde cu care erau învelite tulpinile florilor.

-Credeam că astea ar putea fi apogeul.

-Pentru ce?

-Pentru că m-ai făcut ieri knock-out.Uitându-se la el printre gene,îi văzu privirea ce parcă spunea -Te-am dus”.

Căldura îi cuprinse și urechile,făcând-o să se -întrebe dacă erau posibile arderile spontane.Nu avea de gând să uite de incident.Nemernicul.Bineînțeles,dacă era sinceră,trebuia să recunoască umorul din replică.Înainte de a-și fi pierdut ultima putere de a zâmbi,Ralph apăru în ușă.

-Las-o să intre,Drew.Arată de parcă ar fi în pragul unei insolații.

Părul grizonat al lui Ralph era pieptănat pe spate,cămașa albastră era asortată la culoarea ochilor și când o sărută pe obraz,putu să simtă mirosul de colonie Old Spice.Primirea lui călduroasă i-l scoase din minte pe Drew.

-Barbara nu e cu tine? Felul în care arunca ochiade pe drum,să vadă dacă nu venea Barbara,o făcu pe Jill să se uite ciudat la el.Studiindu-l pe Ralph,simțea cum i se măresc ochii de curiozitate.Bineînțeles,Ralph nu era îngrijorat de siguranța femeii atât timp cât afară era lumină,iar casa ei era exact în fața casei lui.Oricare ar fi fost explicația,ea era mulțumită că nu mai avea fața și urechile roșii.

-Am trecut să o iau,Ralph,dar probabil îl plimbă pe Max.Urmându-l pe Drew înăuntru,ea inspiră adânc.

-În numele cerului,ce miroase atât de bine?

-Mâncare de fasole neagră cu oțet.Îi place Barbarei,zise el,aruncând o ultimă privire înainte de a închide ușa.

-Totul e bine pe aici,Ralph,zise ea.Apoi îi trecu un gând prin minte.Avusese chiar atâtea pe cap în ultimul timp,încât nu observase?

Oare este posibil ca Ralph Webster să aibă alte interese față de Barbara,afară de cele de vecin? Plutea prin aer o nouă poveste romantică în Cinnamon Key?

-Îți mulțumesc pentru flori,Jill! Se întoarse către nepotul său.

-Nu-i așa că ne-a adus niște frumuseți?Telefonul sună în timp ce Drew bombănea:

-Nu mi le-a adus mie.Privirea lui Ralph se plimbă de la Drew la Jill și înapoi la Drew.

-Asta-i bună.Fii o gazdă primitoare,Andy,spuse el,punându-i florile în brațe.

-Pune astea în apă,cât răspund eu la telefon.Vezi că e o vază în bucătărie.

Mergând spre hol,adăugă:

-Și să nu mai spui ceva care să o facă pe Jill să roșească din nou.

-Ce-i cu ea? îl întrebă el pe unchi.Ținând florile aproape de piept,se uită la Jill,

-Și dacă mă face ea să roșesc? În conștiința ei apărură,brusc,scenele de luptă umedă și alunecoasă,de pe podeaua spălătoriei.Loviturile ușoare,ghionturile,căderile și toate acele senzații amețitoare le simțea în trup.După privirea lui diavolească își dădu seama că îi citea gândurile.Trebuia să schimbe subiectul,măcar de-ar muri încercând.

-Îmi pare rău că am întârziat,dar...

-Nu ai întârziat.Făcu un pas spre ea.Jill se uită la flori.

-N-ar trebui să...?

-Imediat.Mai făcu un pas.Ea se uită peste umărul lui.

-Poate ar trebui să...Poate.Își apropie capul de al ei.Buzele lui fremătau și nu mai avea răsuflare.Se lipi de perete.Sprrijinindu-se cu o mână de ușă,își apropie fața de a ei.Simțind că nu mai rezistă,veni mai aproape,frecându-se cu coapsele de ea.Acele coapse dure care se potriveau perfect între ale ei.Închise ochii pentru un moment,lăsându-și trupul să-și amintească și să răspundă.

Căldura pulsa între coapsele ei.Mâna lui îi găsi sânul și,frământându-l cu afecțiune,îi mângâia încetișor sfârcul.

-Îmi place cum ești făcută.Îmi aduci aminte de batoanele acelea dulci de zahăr. Numai bună de lins.De câte ori erau singuri,de câte ori se apropia de ea,simțea excitații necunoscute până atunci și nu mai putea judeca.

-Drew.Dacă continuăm așa...încerca să îi prindă fața în mâini să îi spună...ceva.Îi va spune imediat.Acum buzele îi erau ocupate să le deschidă pe ale lui. Dar el o tachina cu sărutări fugare pe toată fața.Ea se agăță de el cu frenezie. Avea răsuflarea întretăiată.

-Drew,poate veni cineva.

-Ce idee încântătoare,șopti el deasupra buzelor ei.

-N-am vrut să spun...începu ea,alunecând repede din îmbrățișare.Luând o distanță apreciabilă,își trecu degetele prin păr.

-Unde ține Ralph vasele? întrebă ea.

-Pe chiuvetă,cred.Pe ale mele acolo le țin.Luă florile de la el și plecă în bucătărie,trântind ușa.Înainte de a încerca să controleze situația,trebuia să se controleze pe ea.Și asta nu însemna să fugă.O fi casa unchiului său,dar asta era lumea ei și chiar dacă voia s-o invadeze,încă se mai putea apăra.Luă celofanul de pe tulpina florilor și spuse:

-Hai să punem florile astea în apă până nu se usucă.

-Să se usuce? Ar fi o rușine,spuse el în drum spre chiuvetă,pentru că urăsc tot ce se usucă din cauza neglijenței.Deschise ușa cabinetului din capătul holului și se aplecă să caute ceva.Avea cel mai perfect corp pe care îl văzuse vreodată,cu fund rotund,cu umeri lați și talia subțire.Ar fi putut să fie manechin de lenjerie intimă.Își apăsă ochii cu degetele și așteptă câteva clipe să-i treacă valul temporar al nebuniei.Sărutările,flirtul și ocheadele pe care le arunca feselor lui trebuiau să înceteze,dacă avea de gând să treacă cu bine de seara asta.

Drew ieși din bucătărie cu o cană goală,de culoarea uleiului de măsline,în mână.

-Asta trebuie să facem,spuse,punând cana într-un colț.Ia să vedem asta.Luă florile și le privi.Fără să fie atent,luă un cuțit din setul de pe perete și tăie cozile tulpinilor.Până să zică Jill ceva,le creștă câțiva centimetri.Privind-o pe furiș,lăsă florile jos și puse apă în cană.

-Arăți îngrozită.

-Întotdeauna faci lucruri de genul ăsta?

-Ce fel de lucruri? Punând florile în vas,le aranjă în formă de evantai.

-Nici măcar nu ai măsurat să vezi cât de mult să tai.Pur și simplu le-ai...,spuse ea agitându-și mâna...măcelărit!Atent la flori,își mușcă buzele și făcu un semn cu capul.

-Când sunt foarte sigur că anumite lucruri îmi vor reuși,da, așa fac.

Dacă aceste acțiuni ar fi fost specifice comportamentului lui,era într-un bucluc mai mare decât ar fi crezut.Drew Webster juca după propriile lui reguli și orice ar fi spus ea,nu ar fi schimbat nimic.Odată ce ar fi luat o hotărâre,concluziona ea dezamăgită,nimic nu l-ar mai fi putut opri.Simțea o grimasă pe figură și nu se deranja să și-o rețină.

-Ei? întrebă el plin de o nerăbdare comică.Ea văzu ceea ce era evident.

-Arată nemaipomenit.Aruncă tulpinile tăiate la gunoi și spuse cercetând-o din ușa bucătăriei:

-Și tu la fel.Datorită tensiunii existente între ei,bucătăria părea mai mică.De undeva din spatele casei se auzea ritmuri de muzică mambo care se întrerupea din când în când.Nu se apropiase deloc de ea în acest timp.Nu conta.Nimic afară de dorința arzătoare ce se citea în ochii lui.Iar ea avea de gând să îl înfrunte.

-Ce se întâmplă între noi,e numai sex,izbucni ea.

-Ba nu este.Înfruntarea continuă,până când Jill lăsă capul în jos și merse către cuptor.Întorcându-i spatele,luă o lingură și începu să mănânce din fasole cu pofta unui turist flămând.Înainte de a vorbi,mai adăugă un punct,pe lista de priorități.

-Drew,ar trebui să discutăm despre problema furtului.

-Vom discuta.În seara asta vom ajunge în ,mijlocul problemei,zise el,curățând o banană și aruncându-i cojile.

-Sper că nu ai de gând să o bombardezi pe Barbara cu o mulțime de întrebări.

Încă încearcă să se obișnuiască să trăiască singură.Scuturând lingura de marginea cratiței,o clăti și o puse la loc.

-Greșeală.

-Ce? Puse capacul pe oală zgomotos.Ce înseamnă,greșeală?

-Înseamnă ce-am spus.Trebuie să ajungem în miezul problemei.Mai devreme sau mai târziu va trebui să stabilim câteva fapte primare.De ce nu aici,înconjurată de prieteni.Rezemându-și coapsa de o chiuvetă,luă o gură de rom,direct din sticlă.

-De ce nu în seara asta?

Iar începea.O păcălea,fiind întotdeauna cu un pas înaintea ei.Unda era controlul pe care crezuse că și-l recăpătase?

-Nu poți să arunci un cuvânt ca „furt” în prezența unei femei de 68 de ani care trăiește singură pentru prima dată în viață.Ar trebui să fii mai delicat.

-Și nu sunt delicat?

-Nu spun asta.Eu...Soneria îi întrerupse fraza.Apoi auzi ușa deschizându-se, câteva lătrături ascuțite și o voce familiară.

-Iu-hu! E cineva acasă?

Unghiile de la lăbuțele lui Max deja zgâriau gresia din hol,șa că Jill luă repede vasul de flori.Trebuie să vorbească cu Barbara,înainte ca Drew,delicat sau nu,să o asalteze cu întrebări.Ridicându-și mâna ca un polițist de circulație,merse înspre cameră cu spatele.

-Stai și termină ce ai de făcut.Pun eu astea în sufragerie.Înainte să fi apucat să respire,Max făcea giumbușuicuri în colț,se tăvălea pe spate până țâșni în bucătărie.Țopăind în cele patru picioare și lătrând ascuțit,făcu o pauză pentru a se ocupa de pantalonii lui Drew.

-Aici erai,zise ea,grăbindu-se să iasă înainte să intre Barbara.Cum Barbara se apropia de ușa bucătăriei,ea o apucă de o mână și o trase într-o parte.

-Drew e înăuntru,zise ea.

-Micul Andy,întrebă Barbara fericită.

-Da.Și te va întreba ce s-a întâmplat cu pianul tău.Spunea că nu i-ai răspuns direct lui Ralph.Unde este?

-Am vândut pianul,zise ea gesticulând și vorbind exagerat de încet.Nu aveam în intenție să ascund faptul de Ralph,dar ceva s-a întâmplat în timp ce mă întreba despre asta.

-Ce s-a întâmplat?Te-a bătut mult la cap?Strângând în mâini lesa cățelului, Barbara negă din cap.

-Nu știi cum să-ți explic,Jill.Ralph stătea atât de aproape de mine și mi-a luat mâna și...ei bine,m-am fâstâcit.Ce mai știi este că îi spuneam că nu pot să-mi aduc aminte ce făcusem cu afurisitul de pian.Nu mai puteam gândi.

-Barbara,zise ea cu blândețe,crezi că vei face față cinei din seara asta?

Barbara se uită la Jill de parcă nu-i venea să creadă.

-Pentru Dumnezeu,bineînțeles că voi face față.Și știi deja ce le voi spune.Le voi spune că pianul îmi amintea permanent de răposatul meu soț.Și voi mai spune că mă simțeam prost să spun că am vândut lucrul favorit al lui Raymond.

Îmbrățișând vaza cu flori,Jill simți cum i se ridică o greutate de pe umeri.

-Barbara,e o explicație perfectă.Și când va aduce vorba despre restul lucrurilor,

vei spune ce am vorbit noi,și anume că le-ai trimis copiilor.Simțindu-se mai calmă acum,o îmbrățișa pe bătrână.

-Sper că mi-ai spus tot și nu voi avea surprize.Țuguindu-și buzele,Barbara se uită într-o parte și oftă.Părea că i se zdruncină încrederea.Râcăi cu unghia metalul balustradei.Jill închise ochii.

-Barbara,mai e ceva ce nu mi-ai spus? Ceva ce ar fi trebuit să știu?

-Raymond avea un creditor.Jill rămase cu gura deschisă.Înainte s-o închidă, Drew apărui în ușa bucătăriei cu Max atârându-i de un picior.

-Max,cățel rău ce ești.Dă-i drumul imediat,zise Barbara.Cățelul îl eliberă și sări înapoi dând din coadă.

-Deci astea erau cuvintele magice,i-am plimbat un biftec prin fața ochilor și tot nu mi-a dat drumul.Întinzându-i mâna Barbarei,zise.

-Bună ziuă.Sunt Drew Webster.

-Eu sunt Barbara Brody.

„Sunt șocată”,gândea Jill.Raymond avea un creditor? Imaginația ei zbură către posibilele implicații.Doctorul Raymond Brody,omul care i-a scris o scrisoare de referință minunată fratelui ei,avea un creditor? Pe la periferia conștiinței îl auzi pe Drew spunând ceva despre Max.Nimic nu interveni pentru a-i spulbera momentul de panică,până când atenția îi fu atrasă de Drew care îl scărpină pe Max după urechi.

-Cu tenacitatea pe care o are,cred că este un bun câine de pază.

-Câine de pază? în Cinnamon Key? Pentru ce? întrebă Barbara.

Deci în felul acesta voia să deschidă discuția despre jaf.Și nici măcar nu se mutaseră din hol.Înainte ca el să continue,Jill îl luă pe după umeri și-l trase după ea.

-Mi s-a părut mie sau mai înainte s-a auzit storcătorul de fructe? E cineva însetat?

-Aproape că uitasem.Vom avea daiquiri lichide,în loc să fie înghețate,dacă nu le servesc în curând.De ce nu vă duceți voi,în camera de zi? Vin și eu imediat cu ele.În timp ce ușa de la bucătărie se închise,Jill se întoarse la Barbara.

-Soțul tău avea un cămătar.Nu cumva omul ăsta te amenință?Femeia îl fixă pe Max.

-Știu că ar fi trebuit să-ți spun,dar mi-era foarte rușine de faptul că Raymond s-a împrumutat.M-a sunat ieri și mi-a spus că ar aprecia dacă i-aș mai plăti...

-Să-i mai plătești?Barbara dădu din cap,în timp ce Jill o,ducea în colțul cel mai îndepărtat al camerei.

-Lui Raymond i se apropia scadența unei imense polițe.

Am luat legătura cu un magazin de pian din Naples.Ei au venit imediat și l-au luat.Mi-au plătit cash,iar eu am ieșit azi în oraș să-i plătesc lui Hector.

-Hector? repetă Jill.

-Cămătarul.Se uită la Jill.Oh,îmi pare atât de rău Jill.Te-am supărat,nu?

Tonul de îngrijorare din vocea Barbarei,și privirea vinovată o făcură pe Jill să se lupte să-și recapete controlul.Nu avea sens să-i facă seara și mai grea Barbarei, decât avea să fie.

-Nu sunt supărată.Vreau să fii fericită și în siguranță.Cred că am văzut prea multe filme cu cămătari răi.Cum este Hector ăsta?

-Nu are el o inimă de aur,dar nici nu te amenință că-ți taie picioarele.El,pur și simplu,își vrea banii înapoi.Nu rupe picioare? Jill luă mâna Barbarei.

-Promite-mi că nu îl vei mai vedea pe Hector ăsta,decât dacă sunt cu tine.

-Dar,Jill...

-Bună,Barbara.Barbara se întoarce la auzul vocii lui Ralph.

-Bună Ralph,zise ea încetișor.Jill stătea de-o parte.Cei doi veneau unul spre altul,până se întâlniră în mijlocul camerei.

-Arăți drăguță în rozul ăsta pal,Barbara.

-Mulțumesc.Și îți mulțumesc pentru că m-ai invitat la cină.

Mai sigură ca oricând de o nouă idilă,Jill lăsă încetișor florile pe măsuța de cafea și plecă spre bucătărie.Rămaseră câteva minute singuri,până când Max,zgârâind ușa de geam,începuse să urle.

-Taci,Max,zise Barbara.Cum Drew intră în cameră cu o tavă de daiquiri de banane,eă continuă.

-O face cam des în ultimul timp.Urlă și la umbra lui.

-Ești sigură că la umbra lui urlă? întrebă Drew,oferindu-i o băutură lui Jill.

-Ce fel de întrebare e asta? Luând un pahar de pe tavă,Jill îi aruncă o privire de avertisment.

-Nu zâmbești îndeajuns,zise el pe sub mustăți.

-Da,chiar,ce fel de întrebare e asta,întrebă Ralph.

Drew traversă camera către locul în care stăteau Barbara și unchiul lui.În timp ce serveau băuturile,Drew continuă:

-Doar o întrebare.Ca de exemplu ce s-a întâmplat cu pictura spaniolă pe care zicea unchiul că o aveai? El spunea că nu a mai văzut-o în ultimul timp,de câte ori trecea pe la tine.

-Pictura spaniolă,repeta Barbara.Max reîncepu să urle.Atenția Barbarei se mută dp la Max la Drew și apoi la Ralph.

-Tabloul spaniol.Cocktail-ul alunecă din degetele ei.Eu...oprește-te Max.

Eu...eu.Max! Termină cu râcâitul.Se uită la Jill,neajutorată.

-Am uitat ce voiam să spun.

-Mi se pare că spuneai ceva de niște lucruri trimise copiilor,în California.Jill dădu repede din cap,forțând-o pe Barbara să fie de acord.

-Oh,da.Da,asta am făcut cu lucrurile...acelea.Într-un acces de isterie maniacă, Max dădă paharul cu labele din față.Făcând un pas mai aproape de Ralph, Barbara întrebă:

-Crezi că e cineva afară?

-Suntem în regulă,zise Ralph,ridicându-se s-o liniștească pe femeie.Drew tuși.

-Apropo de lucruri dispărute,Barbara,ce s-a întâmplat cu pianul?

Luând o înghițitură din cocktail,Drew lăsă paharul,așteptând răspunsul.Tăcerea se instalase rapid și toți ochii o fixau pe Barbara.

Ignorând fiorii pe care îi simțea pe șira spinării,Jill îi făcu semn Barbarei, ridicând din sprâncene,dar era deja prea târziu.Bătrâna ajunsese dintr-o dată în centrul unei atenții nedorite.Privindu-l urât pe Drew,Jill se uită și la Barbara.Își dădu seama că Barbara credea că privirea dezaprobatore îi era destinată,după confuzia exprimată pe figura ei.Ca să pună capac,Max începu să latre,făcându-i pe toți să tresară.Ralph îi dădu Barbarei paharul să i-l pună pe masă și se îndreptă spre bucătărie,iar când ajunse în dreptul ușii,îi făcu cu degetul lui Drew.

-Poți să vii un minut?

-Acum?

-Acum,spuse el,deschizând ușa.

-Ia uită-te Barbara,o auzi spunând pe Jill,în timp ce se îndrepta spre bucătărie, Max latră la elefanții de ceramică.În grădină lângă arborele de piper brazilian. Când unchiul îi luă băutura din mână și o puse cu zgomot pe masă,Drew își dădu seama că este în încurcătură.În cea mai mare încurcătură.

-Nu am mai fost așa de supărat pe tine de când ai pierdut cămila aceea în Cairo, în 1973.Dar atunci puteam să te trimit la culcare,fără să-ți fi dat desertul.

-1974.Dar ce-am făcut?

-Ai jignit o doamnă.

-I-am pus câteva întrebări doar.Ce e rău în asta?Ralph dădu din cap.

-Știam eu că n-ar fi trebuit să pronunț cuvântul „furt” în fața ta.Întotdeauna ai fost fascinat de romanele cu suspans.

-Unchiule,ăsta nu e un roman cu suspans.Amândoi se întoarseră,când Jill intră în bucătărie.

-Și înainte să începi și tu,recunoaște că am fost sensibil.

-Sensibil ca un buldozer coborând la vale,replică ea,în timp ce închidea ușa.

-Unde e Barbara? întrebă Ralph.

-L-a dus pe Max afară să miroasă elefanții.Se întoarse la Drew.

-Ai promis că nu o s-o superi.Nu vezi că ai supărat-o?

-Da,izbucni Ralph.Vrei să lași baltă afacerea cu furtul? Barbara a explicat unde se află tablourile și lucrurile,nu îmi pasă de pianul ei,dacă ei nu-i pasă.Așa că nu mai pune întrebări.Nu ne jucăm de-a misterul aici.Drew își ridică brațele, capitulând.

-Îmi pare rău.Nu mai scot un cuvânt despre asta.Jur că nici nu o să vă dați seama că verific ceva.Voi fi omul invizibil.Unchiul său arăta cu brațele spre tavan.

Vorbind cu Jill,spuse:

-Întotdeauna are o imaginație activă,i-am spus deja că sunt convins că am greșit, crezând că Barbara e jefuită,dar nu m-a ascultat Spune-i tu Jill.

Deschizând ușa spuse:

-Poate pe tine o să te asculte.Umerii lui Jill se lăsară câțiva centimetri,în timp ce se răsucea pe călcâie să-l înfrunte.

-Unchiul ți-a zis că nu crede că este vreun furt pe aici.Barbara nu crede în nici un caz.Iar eu sunt completamente de acord cu ei.Te agăți de asta,ca Max de pantaloni.De ce?

-De ce nu i-a spus unchiului unde îi sunt lucrurile când a întreat-o prima oară? Ceva nu este în regulă.

-Ce nu este în regulă,este că tu o superi pe Barbara.Și pe unchiul tău.Fără să mai spun că o să superi și vecinii,dacă nu te astâmperi.Deci trebuie să o lași baltă.

Direcționează-ți energiile către a te bucura de vizita lui Ralph.Se zburli la el:

-Ce te holbezi așa?

-Ești al naibii de grăbită să termini cu asta.

-Bineînțeles că sunt,pentru că nu se întâmplă nimic.De ce să stau cu mâinile în sân și să-mi văd prietenii întristați din nimic?

-Ăsta e singurul motiv? întinse mâna după băutură,apropiindu-se de ea.

-Slujba mea înseamnă mai mult decât vânzări.Sunt legătura dintre ofertant și locuitori.Când există vreo problemă,încerc să o rezolv.Dacă compania Merriweather începe să primească scrisori de la locuitori speriați,biroul va dori să afle ce se întâmplă.Iar aici nu se întâmplă nimic.Punct.

-Jill,nu e treaba mea,dar...Ochii ei verzi-albaștrii străluceau de furie.

-Tu ai zis-o.Dar el nu terminase.

-Dar pui prea mult accent pe viața particulară a locuitorilor.Poate prea mult.

-Vrei să îți spun ce cred?

-Sunt înnebunit,o tachina el,sperând să mai reducă din tensiune.

Ignorând intențiile lui,pufni:

-Cred că prioritățile tale sunt inversate,Drew.Zbori prin țară ocupându-te de afaceri și când reușești să-ți rupi o săptămână pentru a sta cu unchiul,pierzi acest timp prețios ca să vânezi criminali fantomatici.Drew,el nu va mai întineri.

Partea cu criminalii fantomă rămânea în discuție,dar în rest avea dreptate.

Indiferent de cât de viguros și plin de viață era unchiul său,Ralph Webster nu va întineri.Un telefon dat o dată pe săptămână și o scurtă vizită,nu erau îndeajuns pentru a-i arăta unchiului cât de recunoscător îi era pentru tot ceea ce făcuse pentru el.Se uită lung la Jill.Destul de mult pentru a ști că îi va plăcea noua cadență.Destul de mult pentru ca ceasul interior să reînceapă să bată.Destul de mult pentru a ști că îi va plăcea noua cadență.Destul de mult pentru a ști că Jill Stuart era potrivită pentru el,iar el pentru ea.

-Mulțumesc.

-Pentru ce? întrebă ea,curioasă.

-Pentru că ai fost sinceră când am avut nevoie.Compania mea poate să se descurce un timp și fără mine.Se apropie de ea,șoptindu-i aproape la ureche:

-Am beaucoup afaceri nerezolvate aici,Jill.Buzele i se desfăcură,iar genele îi tremurau.Simți răspunsul senzual apăsând-o cu trupul.

-Ce fel de afaceri nerezolvate? reuși ea să vorbească.

-Majoritatea,personale.Jucându-se cu o șuviță ondulată de păr,începu să îi sărute vârful urechii.Când începu să o sugă,ea tremură,lăsându-se cu un oftat în voia senzațiilor.

-Vrei să spui...să îi dovedești unchiului tău cât...ahhh...de important este pentru tine?

-Și asta.

-Și ce altceva,Drew? Înainte ca el să răspundă,ea părea că se luptă cu propriile sentimente.Împingându-l,îl înfruntă,cu nările palpitând.

-Să nu începi iar cu treaba cu furtul.Făcu un pas,apoi altul.Forțând-o să se dea înapoi,se opri când ea ajunse în colț.

-Ai spus că nu vrei să mai auzi deloc de acest subiect.

-E-e-adevărat.

-Dar ți-ar plăcea să știi ce am mai planificat,nu-i așa?Apropiindu-și fața de a ei,șopti:

-Nu ți-ar plăcea? Clipi din ochi,în timp ce îi întindea buzele.Ce mi-ar plăcea? spuse ea,umezindu-și buzele.

-Să știi ce mai am în plan.Buzele ei răspundeau în tăcere.

-Ca de exemplu,ce?

-Ca de exemplu să îți dovedesc că ce este între noi,e mai mult decât atracție sexuală.Lăsând-o cu buzele fremătând și cu capul dat pe spate,se întoarse să plece spre camera de zi.

-Și,totuși,spune-mi,oare ce naiba o fi făcut Barbara cu pianul ăla?

Ieșind pe ușă,o auzi pe Jill venind după el și bombănind ceva de genul: „pot s-o fac!”

CAPITOLUL 5

-Ia te uită ce ne-am întâlnit!Inima lui Jill bătea nebunește încă de când se răsuci pe chaise-long și se întoarse.Drew venea spre ea,pășind pe nisipul presărat cu scoici,printre pini australieni și oleandri.Tricoul verde-merișor și șortul alb îi dădeau o înfățișare de căldură,de aer și îi accentuau fiecare trăsătură pur masculină a trupului.Priveștița îi declanșa sistemul de autoapărare,simțind că,începând cu gleznela,va intra cu totul în nisip.El se apropie,trăgându-și răsuflarea de parcă ar fi dansat desculț și nebun printre palmieri și fragmente de scoici sparte.Luptând împotriva propriului ei surâs,își înfipse mâinile la come la spate,în nisip,apoi le aduse lângă ea,dojenindu-se.De când cu cina lui Ralph, reușise să mențină tabu-ul față de Drew,nemairămânând singură cu el.Acum o prinsese iar la colț și era în cumpănă între două atitudini:de a-l îmbrățișa sau de a-l alunga violent.Nu știa care din ele este mai puternică.Ce era în neregulă cu ea? Deja era neliniștită,iar inima își dublase ritmul bătăilor.

„Fii atentă!” se avertiză.Indiferent de ce zicea Drew,cea mai mare atracție dintre ei era fizică.Din câte știa despre el -și nu știa multe -ar fi putut avea o iubită care să îl aștepte în New Jersey.A fost frumos,iar el într-adevăr își iubea unchiul,dar dacă se va încurca cu cineva,va trebui să fie un om de care să poată depinde.

Destul de ciudat,deși simțise că Drew este omul în care putea avea încredere.

Aproape.Dădu ochii peste cap.Oare acest sistem fals de securitate nu era împotriva naturii ei?Chiar după cina la care Barbara explică despre vânzarea pianului,Drew nu pronunțase un cuvânt de renunțare la teoria lui stupidă asupra furtului.Când ajunsese la câțiva pași de ea,se uită la el cu o suspiciune nedisimulată.

-M-ai urmărit? întrebă ea.O privire scurtă,plină de durere prefăcută,îi marcă chipul.Atât de scurtă,încât se îndoia de autenticitatea ei.

-Am fugit de acasă.

-Și eu sunt Huck Finn.

-O.K.Unchiul m-a dat afară.

-Nu te cred.

-Ouch.Sprijinindu-se cu o mână de umărul ei,se lăsă pe vine,jucându-se cu o scoică.

-E-adevărat,zise,luându-i mâna.Mi-a spus ca să-mi caut alt rost pe lume.

-Ce? Doar vă distrați de minune împreună.Ieri v-am văzut râzând pe pajiște.

-Iubesc golful.Dar devin handicapat la formația de opt,iar unchiul s-a jurat că nu mai joacă cu mine.

-Mă îndoiesc,spuse ea,rezemându-se de spatele scaunului.

-Alaltăieri,amândoi zâmbeați,când mi-ați făcut cu mâna.Privi înspre pinii ce înconjurau locuința.

-Mergeați cu mașina înspre poarta principală,cărând în spate barca lui de pescuit.Ți-aduci aminte?

-Pescuit?Nu-mi vine să cred că ai adus vorba de pescuit,zise el,schimbând direcția de conversație către un subiect mai lejer.Încă îi mai dau voie unchiului să arunce momelile.Are o tehnică ce nu lasă prada să scape.Ea se uită la el, strâmbând din nas.

-Oh,nu pot să sufăr asta,mai ales când se zbat peștii.

Fir-ar să fie,era în mâinile lui; se juca cu ea.Pufnind,zise din nou:

-Deci,cum a fost meciul de baseball de ieri de la Fort Myers?Știu că Ralph iubește mult baseball-ul.

-Oh,baseball.Scuturând din cap,își afundă călcâiele în nisip.Când ajunse aproape în pragul așa-zisei depresii,afundă și geanta cu inscripția *Save the Manatees* în nisip.

-Vorbind de chestii nesuferite,nu pot să sufăr să mestec tutun la un meci de baseball.De fapt urăsc să mestec tutun,punct.

-Ei,și atunci îți mulțumesc că mi-ai mărturisit.O să-mi notez informația în jurnal.De ce nu ești cu unchiul tău?

-Păi,după el,nu l-am lăsat în pace un minut.L-am înnebunit cu atenția mea.A zis că să plec măcar seara de-acasă sau mă va omorî.

Afundându-și mai adânc scaunul în nisip,încercă să nu pufnească în răs.Cu cât se lipea mai mult de inima ei,cu atât părea că s-ar fi răzgândit în privința investigațiilor despre furt.Și dacă într-adevăr și-a petrecut în ultima săptămână fiecare minut cu Ralph,înseamnă că n-a avut timp să cerceteze prin vecinătate.Așa o fi?Poate.Oftă,încruntând sprâncenele.Poate că nu.Și de ce să renunțe,dacă nu era sigură.Nu era cazul să-și abandoneze felul prudent de a fi.Poate câteva întrebări și răspunsuri,ar lămuri lucrurile.Se încrunta iar.Sau le-ar tulbura.Coborându-și privirea spre picioarele lui,zâmbi la ce văzu,în ciuda

îngrijorării. Bronzul se oprea brusc la glezne, lăsându-i laba piciorului și degetele albe față de rest. Era ceva atrăgător, amuzant, și chiar vulnerabil în contrastul dintre picioarele albe și trupul masculin. Punându-și mâinile pe genunchi se lăsă pe vine până la nivelul ei. Șopti de parcă i-ar fi citit gândurile:

-Prea mult golf. Își mușcă limba, încercând să nu râdă. Numai un adolescent s-ar fi amuzat de picioarele cuiva. Nu și o femeie în toată firea. Pur și simplu nu conta cât de atrăgător era Drew și nu ar fi trebuit să se uite stăruitor la nici o parte din trupul lui.

-Și acum, că micuțul Andy a fost aruncat afară, în plină iarnă, în Florida ce o să facă? Făcu un pas sau doi înspre apă și se întoarse înapoi.

-Oh, se va descurca el. Micuțul Andy a învățat tehnicile supraviețuirii cu mulți ani în urmă. Lipindu-și genunchii, se așeză lângă geantă și se afundă în nisip.

-Cred că este de când cu vara aceea în Madrid.

Madrid? Privind sticla de vin și mirosind aroma de pâine caldă din geantă, ea zâmbi și spuse ridicând bărbia:

-Știi, întotdeauna mi-am dorit să călătoresc către...nu contează. Trăgând tivul rochiei largi de plajă, o trase peste genunchi și privi în orizont. Ce făcea? Aceste sentimente-totul era sex. Așa era! Care altul putea fi motivul senzațiilor dulci care palpitau înăuntrul ei. Și era adorabil de păcătos să le simtă până în chiloței. Nu-i așa? Strângându-și buzele, își aminti consternată că golul din ea, cel numit Drew Webster, ar dispărea numai dacă nu l-ar umple cu părți din el. Dacă ar avea minte cât de cât, s-ar ridica și ar pleca. Auzi sunetul incomparabil al unei sticle desfundate.

-Bun. E încă rece, îl auzi spunând. Zind-fandel alb. Preferatul ei. Și cu cine naiba o fi fost el în Madrid? Luă pixul de jos și-și puse notesul în poală.

-Vrei ceva? întrebă el.

-Nu, am venit aici ca să mă bucur de apusul soarelui.

Scoase un pahar din geantă și i-l întinse.

-Te rog, nu te întrerupe din ceea ce făceai înainte de a veni eu aici. N-aș vrea să te deranjez. Deja o întrerupsese. De fapt o tot întrerupea de 15 minute. Tocmai organiza nunta din foisor a Norei Plimton, când figura lui Drew, apăruse la orizont. Și totul din cauza acelei dimineți tâmpite, când îl urmărea pe Max în foisor. Privirile furișe aruncate în direcția lui Drew, îi provocară cele mai incredibile imagini, cu ei doi în foisor...singuri...noaptea. Sfârcurile i se întăriră, pe măsură ce imaginile deveneau mai clare, fanteziile o năpădiră, fără mașini de spălat sau oameni în jurul lor. Dacă ar atinge-o în clipa asta... Afundându-și un călcâi în nisip, își puse un picior peste celălalt.

Se forța să-și îndrepte atenția către pagină și o mâzgălea, așteptând ca mintea și trupul să-l ignore pe Drew. Pe pagină apăru un lanț de triunghiuri, care se transformau în cercuri și în final în cifre de opt. O margine fără sfârșit de cifre de opt. Mâzgălind apoi totul, se uită din nou la el. Era întins pe spate, cu picioarele acelea lungi și musculoase încordate. Prea multă atenție! Punea el ceva la cale.

Dar ce? Și de ce i-ar păsa ei? Închizând carnetul, se întoarse să îl pună în buzunarul din spatele chaise-longului. El îi privi gâtul. Masându-și zona amorțită cu o mână, privea, undeva departe, înspre Golf.

-Ești tensionată? Cum ea nu răspunse, Drew continuă de parcă ar fi făcut-o:

-Știu. Și pe mine mă apucă exact acolo, arătând spre gât și umeri, adevărata cauză a stingerii ei.

„Plecăm!” Cu bărbia în mâini se uita tăcută la el, scrâșnind din dinți. „Te rog, pleacă!” Fixându-l în continuare, deveni îngrijorată pentru starea gurii ei ce nu-și regăsea răsuflarea. Apusul de soare îl scălda în umbra sa, ceea ce îl avantaja, transformându-l dintr-un bărbat extrem de atrăgător, într-unul perfect. Iar de unde se afla ea, îl vedea minunat. Când o șuviță de păr îi flutură pe frunte, în loc să o înlăture, el închise ochii, zâmbind, se pare, la senzualitatea prezenței ei acolo.

Brizele înmiresmate îl îmbăiau cu mișcări subtile, îi agitau mânecile tricoului și, părul ondulat care îi acoperea antebrațele, picioarele și partea vizibilă dintre, tricou și gât. Ridicându-și bărbia un centimetru ea simți cum trupul tânjește după atingerea lui. Nu putea să omită ceea ce era evident: masculinitatea lui stârnea cele mai feminine părți ale ei, amintindu-i de spațiul gol dinăuntrul ei care îl aștepta pe Drew. Fața i se întoarse către orizont și încerca să se agațe de încăpățănare ca un palmier bătut de uragan. Sigur, este trucul cu razele de soare oblice, de aceea arată ca coborât din rai. Așa o fi? O altă privire înspre el îi spulberă teoria. Nici un bărbat nu a arătat mai bine vreodată. Zâmbea la ea, iar ochii îi străluceau de inocență și bunătate. Și îi ofereau prietenia.

-Pot să-ți torn puțin? Un pahar de Zind-fandel nu ar dovedi nimic ; nu ar schimba nimic. Își linse colțul buzelor. Nu se va încurca cu el. Îi mulțumi, aplecându-și capul, în timp ce-și spunea că se poate descurca într-o conversație de câteva minute. Se așeză pe spate în chaise-long și se întinse să-și ia paharul.

-Deci, ce făceai în Madrid?

-Unchiul Ralph lucra acolo și s-a oferit să mă ia vara și pe mine. Vezi, la scurt timp după moartea mamei, tata s-a recăsătorit cu o profitoare. Aveam unsprezece ani când mama mea vitregă a anunțat că divorțează de tata. I-a luat într-un proces meschin și ultimul cent pe care îl mai avea. Scutură din cap ca să mai alunge amintirile.

Pe cer pluteau umbre fără nume,roz și aurii,iar Jill încercă să revină la direcție.

-Ralph este o persoană atât de săritoare.Nu sunt surprinsă deloc că a fost lângă tine la momentul potrivit.Cred că a fost o adevărată experiență pentru un băiețel de 11 ani.Drew râse cu capul pe spate.

-A fost doar începutul.Am descoperit că pe lume există roiuri de femei înfometate de bani și multe dintre ele bâzâiau în jurul unchiului meu.

Buzele ei schițară ceea ce ea știa că nu poate fi decât zâmbet lamentabil.S-a simțit prost întotdeauna vorbind de bani,dar părerea lui,o făcuse să se simtă încordată.Extrem de încordată.

-Mă refer la experiența de a trăi într-o țară străină,la o vârstă atât de fragedă,cu cineva ca Ralph.Proptindu-se într-un genunchi,se sprijini într-un umăr pe nisip.

-Jill,era mult mai amuzant decât mătușica Mame.

-Pariez că era,zise ea,mulțumindu-i fără cuvinte,că nu mai discutau despre bani.

-Cum era el?

-Mi-a dăruit o vacanță pe care nici un puști nu ar fi putut-o uita.Am dormit în cinci castele.

-Oh,Drew,zise ea,iar în mintea ei se derulau imagini din fiecare basm pe care îl auzise în copilărie.Ce băiețel norocos ai fost!

-Asta nu este partea cea mai bună.În două dintre castele a aranjat să dormim în închisori subterane,spuse el cu un asemenea entuziasm că o făcu să râdă în gura mare.Vara aceea am avut până și un cal și am învățat să joc fotbal cu vecinii de pe stradă.Și într-o lună,prin septembrie,reușisem să-mi pun la punct spaniola.

Drew se uită în pahar,ezitând un timp îndelungat.

-Unchiul a avut grijă de mine,atunci când eu nu eram în stare.Știi cum sunt copiii.Aveam coșmaruri din cauza singurătății.A spus că nu voi mai fi singur niciodată,atât timp cât el va trăi.Am plâns amândoi la aeroport când a plecat.

Clătină din cap.

-Îl iubesc pe bătrânul ăsta!Momentul creștea mai măreț și mai frumos,ca un balon fragil,până când ea privi în altă parte.Drew menținu tăcerea tendențioasă, simțind cum legătura dintre ei devine mai puternică.Nu avusese de gând să dezvăluie atât de multe despre sine,dar nu regreta un cuvânt din tot ce-i spusese. Sorbind din vin își dădea seama că dorea să-i spună mai mult.

-Am un frate la școala de medicină,spuse ea ținându-și părul cu mâna în contra brizei.Suntem foarte apropiați.Abia anul trecut a încetat să facă asta.Adică să plângă la despărțire.În apropiere,un stol de pescăruși portocalii zburau înainte și înapoi,purtați de vânt.Drew rupse o bucățică de pâine,aruncându-le frimiturile.

-Și cu tine cum e? întrebă după un timp.Plângi în aeroporturi?

Uitându-se la degetele lui de la picioare,râse încetișor.

-Da,dar fără sughituri.Își atinse din nou semnul de pe gât,continuând:

-De asta ești aici,nu? Să-i arăți cât ești de recunoscător.

-Și să îi arăt cât țin la el.Indiferent de ce spun companiile telefonice,acestea nu sunt cel mai bun mod de a arăta,cuiva cât ții la el.Mă îngrijorează că locuiește singur.

-Drew,el este sprijinit de oameni minunați aici în Cinnamon Key.Nu ți-ai dori un grup de vecini mai buni.

-Sunt un grup nemaipomenit,zise el,întinzându-i paharul și îngenunchind lângă scaunul ei.

-Cine știe,poate că se va căsători,spuse ea,gândindu-se la atenția specială pe care i-o acorda Ralph,Barbarei.

-Asta nu se va întâmplă niciodată,o informă Drew.

-De ce ești atât de sigur?

-Are peste 70 de ani și dacă până acum nu a făcut pasul hotărâtor,nu cred că îl va face vreodată,zise el cuprinzându-i gâtul cu mâinile.

-Lasă-mă să-ți masez locul acela.Înainte de a avea șansa să refuze oferta,el începu să-i maseze gâtul și umerii.Se încorda la atingerea lui,dar presiunea lui înceată și sensibilă,îi ușura postura rigidă.Capitulând se lăsă oftând pe scaun.

-Vorbește-mi despre fratele tău,zise el.

-N-nu pot să vorbesc,în timp ce-mi faci asta.Mai spune-mi despre tine și Ralph.

-O.K.Simțind că se adaptează ritmului masajului,începu:

-Acea nu a fost ultima oară pe care am petrecut-o cu unchiul Ralph.Când aveam paisprezece ani,Departamentul de Stat l-a detașat la Cairo.Într-o excursie, am traversat Sahara pe cămile.Habar nu ai cât e de frig noaptea în deșert.

-Cred că știi.Am citit mult.

„Citise mult”.Privi cum i se închinau în față gâtul și capul și simți o senzație ciudată în adâncul inimii.Amintindu-și de romanul de dragoste de pe măsuta ei de cafea,își aduse aminte și de revista despre arhitectură europeană.În ciuda reputației desăvârșite și veritabile,avea o vulnerabilitate care îl înduioșa până în străfunduri.

-Mai spune-mi,zise ea.Strânse din ochi,fortându-se împotriva dorinței de a o strânge în brațe și a-i promite lumea.Dorea să-i spună că viața i se putea schimba și că ar trebui să i se schimbe.Merita aventurile și emoțiile despre care doar citise și visase.Imaginându-și viziuni cu ei călătorind împreună,îi masa coloana cu degetele,având grijă să nu omită nimic.Erau tentante oasele subțiri,feminine și pielea ce se zărea deasupra nasturelui de mărimea unui dolar de argint.Ar fi

putut să îl desfacă repede,iar breteluțele i-ar fi alunecat pe umeri.Cupele sânilor i-ar fi încăput perfect în palmă și vedea sfârcurile întărindu-se la sărutările lui. Care apoi ar fi coborât mai jos,lângă alunița mătăsoasă.Cu călcâiele bine înfipite în pământ,răsuflă adânc.

-Te simți mai bine?El se simțea,sigur! De zile întregi dorise s-o atingă.

-Da.Nu e mare lucru.Tuși pentru a-și drege glasul.,,Pe dracu,nu e mare lucru”.

-Drew,de ce îți sunt buricele degetelor aspre?

-De câte ori pot,fac diferite lucruri.Car pietre,sap gropi pentru arbuști,chestii de genul ăsta.Ridică din umeri.

-,Mă ajută-să mai ies din costumul de trei piese.Avea privirea fixă,pe părul deschis la culoare care aproape că nu i se mai zărea dintre omoplați în lumina ce scădea în intensitate.Cum spuneau copiii? Păr de înger.Întinse mâna s-o mângâie din nou pe spate,dar după o secundă se răzgândi.Ea îi acceptase atingerile sub forma unui masaj terapeutic,dar să o mângâie acum ar fi însemnat o reacție greșită.

-Destul despre mine,cu tine cum e?

-N-am nimic deosebit de spus.Mama mea era bolnavă,iar tata...nu a fost lângă noi cât am crescut.Am avut grijă de fratele meu încă de când era micuț.E un copii atât de bun.Acum este la colegiul de medicină.Să nu mă-nțelegi greșit.Au fost timpuri grele atunci.Copiii fac o mulțime de prostii.

-Oh,mie-mi spui.Pe perioada colegiului am fost însurat pentru puțin timp.Și tatăl și unchiul meu au încercat să-mi spună că era exact ca mama mea vitregă.

Ea ridică din umeri cu un puternic oftat,iar ceafa îi părea acum,mult mai vulnerabilă.Într-o zi,în curând,o va săruta acolo,în locul acela mic,unde abia îi ajungea lungimea părului și de unde începea coloana.Din clipa asta nu se va mai uita la ea.Sări în picioare și își scutură nisipul de pe genunchi și gambe.

-Hai să ne plimbăm,zise întinzându-i mâna.Când ea era în picioare,îi dădu drumul.Ar fi fost mult prea ispititor să insiste în a o atinge.Momentul în care o ținuse de mână,pielea ei mătăsoasă îi provocă o dorință pe care o simțea până în...Cu mâinile în buzunare,mergea lângă ea.

-Ziceai că e la colegiul de medicină? Se pare că ai făcut o treabă bună,Jill.

-Cred că da.Își strânse buzele într-un fel ce părea infatuare.

-Pare lăudăroșenie?

-Pare că ești o soră mândră.

-Cum știai că exact asta voiam să aud? întrebă ea,dându-i în joacă o palmă peste umăr.Pășind cu picioarele adânc în nisip,simți mâinile ei cuprinzându-i umerii și apoi împingându-l.

-Bine,spuse el alintat.Eu îți fac un compliment și tu mă arunci la rechini.

-Dar te-am salvat,replică ea.Am lucrat ca salvamar,într-o vară.

O ajunsese din urmă și mergeau unui lângă celălalt.Vântul se juca cu buclele ei blonde și mătăsoase.Nu mai conta că dorea să o ducă pe pajiștea dintre palmieri; decizia lui era de a mai calma inevitabila atracție sexuală și de a-i dovedi că între ei există și altceva.A fi cu ea echivala cu a fi lângă un trandafir deschis către lumina soarelui,și nu era nici un motiv de a se grăbi.Pe lângă toate acestea, spontaneitatea ei era ca o anticipație a vremurilor ce vor veni.

-Cât despre lanternele japoneze ce atârnav în balconul meu,erau de la petrecerea de absolvire de liceu a lui Peter.A fost printre primii absolvenți.

-Te vizitează des fratele tău? Ea clătină din cap.

-Este tocmai în Boston.Călătoria îi răpește prea mult timp,din timpul de studiu.

Pe lângă asta,e mult prea scump.Trebuie să avem grijă de cheltuieli.

Uitându-se peste umăr,se răsuci brusc.

-Drew!Mareea!Ne ia lucrurile!Amândoi țâșnira într-o alergare nebunească.Drew prinse primul scaunul,aruncându-l cât colo în nisip.

-Ce faci? întrebă el,văzând-o că o ia la fugă spre apă.

-Geanta ta!țipă ea,trăgând-o afară.Aruncând o privire înapoi,i-o întinse, privind-o sceptică.El scoase o bucată de pâine și o făcu firimituri pentru stolurile de păsări.

-Asta și o bucată de carne,trebuiau să fie cina mea.

-Credeam că ți-ai pus în geantă bagajul ca să supraviețuiești în Madrid,și nu pentru iernile astea „aspre” din Florida.S-a mai stricat ceva? Întrebă ea mai serioasă.Se uită înapoi și se strâmbă:

-Asta e,s-au dus vremurile cu petreceri nocturne pe plajă,la spune-mi,ai luat cina?

-Nu,zise ea,fără a se mai deranja să-și mascheze râsul.

-Mi-a spus unchiul Ralph că pe lângă Highway Forty-one e un local unde se fac niște grătare nemaipomenite.Ai vrea să mergi cu mine? Simți nehotărârea lui.

-Fie-ți milă de micuțul Andy.Unchiul lui îl amenință cu moartea.Asta ar putea fi ultima lui masă.Ultima șansă de a juca mini-golf.Ah,la dracu,Jill.Vreau doar să te cunosc mai bine.Se uită fix în ochii lui și în acel moment simți că i se oprește inima.Apoi,văzu în lumina amurgului,o ușurare în ochii și buzele ei.Ceva dulce.Ceva cald.Ceva irevocabil.Inima îi bătu mai tare la replica ei:

-Asta eră inevitabil,nu?

CAPITOLUL 6

Decizia ei practică de a se întâlni cu Drew avea o motivație perfectă. Cu cât erau mai mult împreună, cu atât avea mai puțin timp să se joace de-a detectivul particular. Plimbându-se de-a lungul străzii Nutmeg Court, într-o dimineață înmiresmată, se gândi la săptămână trecută, petrecută cu Drew. Practic? Sensibil? Clătinând din cap, aproape că râse în hohot. Nu era obișnuită cu o bună dispoziție, degajată și plină de vervă. Nu mai era necesar să continue să-și explice în mod rațional timpul petrecut împreună cu el. Drew nu pomenise toată săptămână nimic de furturi, și aproape că uitase și ea. Fusesse mult prea preocupată de a se bucura de atenția lui. Că era jocul de mini-golf sau seara în care au cinat, după ce fuseseră la teatru, niciodată nu se distrase mai bine. Râsesse mult zilele astea, un râs mai luminos și pe undeva mai bogat ce îi venea de undeva din interior. Erau atât de multe lucruri pe care le învățase despre el. Și atât de multe lucruri pe care le știuse! De ce și-a ales această carieră. Ce făcea de Crăciun. De unde avea cicatricea de pe deget. De ce când îi spunea noapte bună o săruta pe obraz. Această ultimă nerostită întrebare o răvășise mai mult decât orice. Cu fiecare pas pe care îl făcea, plăcerea avea o nuanță de vinovăție. Jill se opri lângă o tufă de hibiș, destul cât să rupă o floare portocalie. Până să-l fi întâlnit pe Drew, își rezolvase propriile probleme, axându-și viața în jurul problemelor altor oameni. Acum nu era atât de ușor pe cât ar fi dorit să treacă peste problema personală cu care se confrunta. Întotdeauna fusese mândră de puterea ei de stăpânire, dar Drew era un maestru în așa ceva! Îi promisese că îi va dovedi că între ei era mai mult decât atracție sexuală.

„Ai reușit!? Îi venea să strige. Dar ce vom face în legătură cu atracția sexuală? șopti. Asta făcea ea. Se purta ca o adolescentă fără griji, făcând exact ceea ce nu trebuia. Își umpluse golul acela dinăuntrul ei pe nume Drew Webster, și era în curs de a se îndrăgosti de el. Oprindu-se iarăși, privi floarea. Ce idee nebunească, prematură și illogică, de a-l iubi pe Drew. A-l iubi pe Drew! Acum o săptămână îi era teamă că se amestecă în afacerile ei. Acum abia aștepta să-l vadă. Și în acest timp, nu avea de gând să se mulțumească cu un sărut cast. Dădu ultimul colț. De data asta, va... Îl zări în curtea laterală a locuinței domnului Lockwood, sprijinit de un spalier și gesticulând. Bob Lockwood se uita înspre grădina vecinului și aproba din cap. Dezamăgirea o străpunse dureros. Drew nu renunțase. Ieșise să spioneze prin vecini. Să-l ia naiba. Nici măcar nu se ținuse de promisiunea de a fi invizibil. Oare cu câți alții o fi vorbit?

Cinnamon Key, era responsabilitatea ei. De ce nu-i spusese că își va continua originalul plan de a discuta prin vecini? Închizând ochii pentru o secundă, răscoli

adânc căutând-o pe Jill Stuart cea dinainte, cea care încă nu începuse să-l iubească pe Drew. Ce căutare inutilă. Nu merita să vină timpurile de dinainte de a-l iubi pe Drew. Îi venea să strige, ”nu e drept, Drew!” , în timp ce amestecătura de emoții o făcea să-și piardă mințile. Cu fiecare pas pe care îl făcea pe stradă, era și mai rănită de dezamăgire. Mergând printre petuniile de pe pajiștea lui Bob Lockwood, știa că trebuia să afle ce se întâmplă.

-Ce s-a întâmplat, întrebă ea cu o seninătate suspectă.

-Avem probleme aici, Jill, zise Bob Lockwood. Drew mi-a dat niște vești proaste.

-Da? întrebă ea, privindu-l urât pe Drew. Zâmbetul lui binevoitor se transformă într-o expresie nesigură.

-Drew nu locuiește aici, Bob, zise ea, străduindu-se să aibă un ton normal.

-Ce știe el despre Cinnamon Key și eu nu știu?

Bob Lockwood își scoase șapca, scărpinându-se pe frunte.

-El nu vorbește degeaba, Jill. Toți trebuie să fim mai atenți. Cred că ar trebui să facem o ședință la club.

-Nu e cazul să intrăm în panică. Dacă anumite legi ar fi fost încălcate, sunt sigură că mi s-ar fi spus și atunci eu aș fi alertat vecinii. Țasta este rostul nostru aici. Nu ești de acord? Bob pufni pe nas, vârându-și șapca în buzunarul de la spate.

-Nu te autocondamna, Jill, dar cred că la asta nu te-ai gândit. Și oricum este o problemă a comunității și o vom rezolva cu toții. Se întoarse spre Drew.

-Ei, eu mă duc în casă să cinez. Strângându-i mâna, Bob dădu din cap gânditor.

-Nu am cuvinte să-ți mulțumesc pentru că te-ai implicat în așa ceva. Când Bob era destul de departe ca să nu mai poată auzi, ea se uită la Drew cu o privire nimicitoare.

-Cum ai putut face asta? Credeam că ai renunțat la ideea ta nebunească cu furtul.

-Calmează-te, o îndemnă Drew, luând-o de braț. Știa că nu ar fi trebuit să îi aprobe ideea imediat, dar era surprins de reacția plină de mânie din ochii ei, înainte de a-i asculta explicațiile; Plecă din fața lui, traversând strada până pe trotuarul celălalt și evitând cu grijă gardul de petunii albe. El fugi după ea, râzând pe înfundate.

-Așteaptă, Jill. Ea se opri, se întoarse pe călcâie, gesticulând cu hibisul sub nasul lui.

-Râzi! Sunt oameni vizavi, al căror respect eu îl prețuiesc și tu râzi de mine de față cu ei. Te joci cu viața mea. Să te ia dracu, Drew!

Lovindu-l cu floarea, trecu pe lângă el și se îndreptă spre Cinnamon Circle. El merse după ea, făcând, cu mâna trecătorilor ce se opreau să se holbeze mai întâi la Jill și apoi la el. Dacă s-ar fi luat după privirile a jumătate din oamenii ce treceau, el devenea, ”ticălosul din vecinătate”.

Cealaltă jumătate era amuzată și un bărbat strigă:

-N-o lăsa să scape,fiule.Inima lui de gentlemen era la locul ei,dar iritarea „persoanei Drew”în legătură cu Jill,devenea exasperată.Când reușise s-o ajungă, această exasperare trecu dincolo de orice limită.Oare timpul pe care îl petrecuseră împreună nu însemna nimic pentru ea? Nu schimbase nimic din ea? El era schimbat.Deja începuse să se gândească la varianta de a se muta în Sud și a-și conduce de acolo compania.Dumnezeule,era în pragul de a-și schimba viața pentru ea,și în acest timp nu primea decât lovituri și înjurături! Se uită la floarea din mâna lui și înghiți în sec.Așteptând vreo treizeci de secunde bune,urcă pe scări și puse mâna pe clanță.Nu era cazul să ezite din politețe.Deschizând ușa,o trânti tare-de perete.Cu siguranță că îl auzise urcând scările.Îl aștepta cu mâinile în șolduri și cu ochii fixați pe ușă și arătând de parcă ar fi fost gata de bătaie.Și el era gata.

-Ce dracu se-ntâmplă?

-Nu ai bătut la ușă,zise,evitând răspunsul cu bărbia ridicată și cu o politețe exagerată.

-Nu era încuiată.Bărbia i se ridică și mai mult.

-Ți-am spus că de obicei nu încui ușa.

-Și eu ți-am spus că dacă eu sunt prin împrejurimi,ar fi bine s-o faci.

Cu degetul arătător îndreptat amenințator spre el,făcu un pas înainte.

-Lasă ușa!în această ultimă săptămână m-ai făcut să cred că ai lăsat-o baltă cu tâmpenia aia de furt.E vorba de pian,nu-i așa?Crezi că Barbara e o femeie bărână și uitucă.Te-ai prefăcut că o drezi,când îți explica despre pian.Drew,nici un hoț normal la minte,nu ar fi furat un pian întreg.Ajungând lângă el împinse ușa cu putere.

-Nu te-ai gândit că eu știu despre ce este

-Deci ce căutai să vorbești cu Bob-despre furt?

-Hai să ne calmăm puțin și îți voi...

-Nu vreau! M-ai mințit,lăsându-mă să cred că totul e în regulă și credeam că nu o să ...să...

-Să ce,Jill?

-Să-mi mai crezi complicații.Drew,ar fi trebuit să mă anunți că ai de gând să discuți cu locuitorii.Cu un gest de pură disperare,îl amenință,strângând din pumni.

-N-ar fi trebuit să faci asta niciodată.Credeam,mai ales după săptămână asta,în care am petrecut atât de mult timp împreună,că mă pot baza pe tine și că nu o să mă trădezi în halul ăsta.

Uitându-se într-o parte,el o întrebă de parcă nu-i venea să creadă:

-Într-adevăr asta crezi tu despre mine?Bob Lockwood și cu mine discutăm despre conservarea mediului.Ea rămase cu gura căscată.

-Ce?

-Conservarea mediului.Economia de apă.Plante rezistente la secetă.Buna gospodărire a resurselor.Locuitorii tăi consumă apa,de parcă ar curge din soare. În ochii ei se vedea acum jena și izbucni în râs.Așezându-se pe sofa,își acoperi fața cu mâinile.

-Oh,Drew,zise în cele din urmă.Credeam că încă te mai joci de-a detectivul.

-Și ce dacă o făceam?Ce era atât de groaznic? Uite care e adevărul,Jill.Eu mi-am ținut promisiunea.Afară de tine și de unchiul Ralph,nu am mai discutat cu nimeni despre îndoielile mele față de securitatea din Cinnamon Key.

Ridică mâna,văzând că zâmbește.

-Dar să nu mă înțelegi greșit.Ochii și urechile le-am avut întotdeauna deschise.În fiecare seară mă plimb prin vecini.Figura ei se contorsiona de panică.

-De ce?

-De ce,nu?Sunt îngrijorat în privința unchiului meu.Chiar dacă spune că s-a răzgândit în privința furturilor,este preocupat de bunăstarea Barbarei Brody,cum a fost de altfel mereu.Când îl întreb despre asta,îmi spune să stau liniștit.

Ea ridică din sprâncene.

-Ceva nu este în regulă aici.

-Poate unchiul tău e interesat de Barbara dintr-un motiv mai personal.

-Asta ce mai e?Ea ridică din umeri și se uită într-o parte.

-Poate că vrea să se întâlnească cu ea.

-Să se întâlnească cu ea? De unde ai mai scos-o și pe asta?Clătină din cap.

-De ce nu-ți vine să crezi,Drew? întrebă ea, cu o voce insistentă.Sunt în vârstă,nu sunt morți.

-Pentru că dacă explicația ar fi fost atât de simplă,mi-ar fi spus.Suntem ca o carte deschisă unul pentru celălalt,replică.Doar dacă nu și-a analizat cele mai adânci sentimente.Clătină capul confuz.Nu e genul lui.Detestă secretele.

Luptându-se cu sine,încercă să revină unde rămăsese.

-Să știi că am vrut să-ți spun că supraveghez în tăcere tot ce este suspect.Nu ți-am spus pentru că știam că vei reacționa așa.De parcă nu ar fi nimic în regulă.

Înțelegi? Nu crezi că ceva puțin ieșit din comun se întâmplă pe aici?

-Dar nu e nimic...

-Spune-mi doar adevărul.Dacă ceva s-ar fi întâmplat,nu mi-ai fi cerut ajutorul, nu-i așa? Ochii ei priveau în altă parte, cu o expresie ce spunea totul.

-Eram sigur,zise el cu regret în voce.Expresia ei nu se schimbasesc; cuvintele din ochii ei își atinseseră ținta.Aranjându-i o șuviță de păr,ieși afară și închise ușa.

Când era la jumătatea scării,oauzi luptându-se să deschidă ușa.

-Așteaptă! strigă ea.El se opri dar nu se întoarse.

-Eu...Așteaptă o eternitate și cum ea nu spunea nimic,mai coborî o treaptă.

-Ajută-mă!Întorcându-se,urcă înapoi scările.Privirea ei era încă timidă și nesigură.Habar nu avea ce ajutor o să-i ceară,principalul era că îl chemase înapoi.Coborâtul pe scări îi luase toată măduva din oase,dar s-ar fi târât și-n patru labe prin cărbuni încinși ca să se întoarcă la ea.

-La dispoziția dumneavoastră,domnișoară Stuart.Ce ați dori să fac?

Privi șuvița de păr,ondulată,de lângă ureche.Ea îl privi.

-Eu,ăă...Mâine după amiază va fi o nuntă în foisor.

-Știu.Nora Plimpton a provocat o adevărată zarvă în Nutmeg Court.Continuă.Te descurci bine.Zâmbi la vorbele lui de încurajare.

-Nu pot să sufăr să cer...

-Păi da,peptu că mai degrabă ai dona sânge unui terorist decât să ceri ajutorul cuiva.

-Am nevoie ca cineva să ridice o comandă de doi îngeri făcuți din flori de la grădina *Orange Blossom*,de pe lângă Macomber.Trebuie să ajungă în foisor la 15 p.m.,iar cei de la *Orange Blossom* nu sunt gata decât la 14 p.m.l-aș lua eu,dar...

-Îngeri florali? întrebă el și apoi făcu o grimasă.

-Știu.Sună oribil,nu-i așa? Tensiunea îi dispăruse,înlocuită de o privire veselă și un zâmbet năbădăios.

-Mireasa are fixul asta și când a auzit că la grădina aceea se fac din frunze de lămâi,a zis că vrea și ea.A zis că asta e a treia și ultima nuntă și că trebuie să aibă îngeri.Jill se opri,uitându-se în jurul ei.

-La ce zâmbești așa?

-Îmi imaginam îngeri florali.Dar nu era așa.Se gândea la Jill și la pasul înainte pe care îl făcuse.Un pas înspre el și inevitabilul moment când vor face dragoste.

Odată ce se întâmplase,odată ce gustase din cea mai ascunsă esență a ei,Jill nu se va mai întoarce la lumea în care trăise înainte.Oricare erau secretele pe care i le ascundea,acestea vor fi și ale lui.Atunci va avea tot ce și-a dorit vreodată și nu-și dăduse seama ce mult îi lipsește.Jill.Era Jill.Ochii ei scânteiau,dar privirea era nesigură.Orice ar fi gândit,îi dispăruse tremuratul,se simțea mult mai bine.

Ajungând lângă ea,îi mângâie obrazul cu un deget,în timp ce dorința ca o flacără îi ardea în interior.Se forță să-și ia gândurile de la durerea din vintre.

Avea nevoie de ea,dar trebuia să și plece.La momentul potrivit i se va deschide ca o floare.Cu o mână în buzunar,se mai uită odată în ochii ei.Îl ardeau cu o mulțime de întrebări cărora le va răspunde cu dragoste.Pasiunea ei era ca o carte de joc sălbatică,și era sigur că atunci când o va juca,vor câștiga amândoi.

-Nu-ți face probleme în legătură cu îngerii.Îi vei avea la timp,zise el,coborând pe scări.

Cineva pusese banda cu *Marșul Trompetelor*,în timp ce Jill își verifica listele,iar și iar.Furnizorii făceau ultimele retușuri la mesele de pe peluza roz,patruzeci de scaune,frumos împodobite,erau perfect aranjate pe scările foisorului,iar panglica din moar mătăsos,flutura în vânt.

Cu săptămâni în urmă,când Nora Plimpton își descriesese nunta visurilor ei,Jill își păstrase îndoielile pentru sine.Acum era bucuroasă că făcuse așa.Ceea ce părea o reproducere de prost gust a capelei de căsătorii din Las Vegas,se dovedise a fi ceva romantic,ca de noapte a Sfântului Valentin.Acum era prinsă la mijloc, sătulă de muzică,așteptându-l pe Drew cu cei doi îngeri,înflorați.

Lăsându-și listele pe scaun,se lăsă în voia imaginației,permițându-și câteva clipe să se,lase furată de vârtejul fanteziei.Drew luând-o în brațe și dansând prin foisor cu ea.Purta o rochie albă,iar părul îi era ciufulit de răsuflări de copil.Le zâmbeau îngerilor...și se sărutau...și se sărutau...și...

-Domnișoară? Mă scuzați...

-Îmi pare rău,zise ea,tresărind,cu degetele lipite de buze,când foile ei aterizară la picioarele unui asistent de furnizare.

-Mă gândeam la altceva.E vreo problemă? Tânărul ținea în mână o lebadă de zahăr.

-Șeful vrea aprobarea dumneavoastră.M-a trimis să vă asigur că pe căldura asta rezistă mai bine lebedele din zahăr decât cele de ciocolată albă.

Simte că este absorbită de mult prea multe sarcini,dar pentru moment nu-i păsa.

-Sunt adorabile.Vreau să spun că viitoarea mireasă va fi foarte mulțumită,zise ea,mângâind o aripioară.

-Sunteți doar coordonatorul acestei nunți? întrebă el,luându-i lebăda.

-D-da.Doar coordonatorul,zise ea,bâlbâindu-se de parcă aceste simple cuvinte ar fi fost o mărturisire de crimă.Se uită ciudat la asistentul ce ridica din umeri și se întoarse la cort.Lebede.Trompete.Îngeri.Adunându-și foile de jos se uită din nou către foisor.Să danseze cu Drew.Să se sărute...Drew nu o sărutase,nu o mai sărutase de câteva zile.Chiar ieri când fusese de acord să aducă îngerii,avusese ocazia să o sărute,dar nu o făcuse.Se înfiora și-și scutură capul.Niciodată nu-i

fusese ușor să nu se mai gândească la Drew,dar dacă mai rămânea pe tărâmul fanteziilor,era imposibil să mai facă față obligațiilor.

Scrâșni din dinți.Nimic nu era imposibil.Nu o dovedise chiar faptul că supraviețuise în ultimii ani? Că îl trimisese pe Peter la colegiul de medicină? Că își respectase cuvântul dat față de Barbara? Că nu și-a permis să fie o femeie nepractică,iresponsabilă și cu capul în nori?În tâmpile îi pulsa o durere ascuțită. Și le masă cu degetele.

-Să oprească cineva muzica aia! țipă ea.Se uită la ceas.Trei și un sfert.De ce nu era Drew aici?De ce oare l-o fi rugat să aducă îngerii ăia?Și de ce o agitate remarca nevinovată a asistentului?Un scrâșnet dublu de frâne îi între-rupse gândurile.Asta ce mai era?Drew și viitoarea mireasă,luaseră spectaculos curba,în mașini separate,din care tocmai se dădeau jos.Drew abia ajunsese în spatele mașinii lui,când Nora Plimpton se grăbea pe pajiște către Jill.

-Jill,e un dezastru.Domnișoara și cavalerul de onoare tocmai mi-au telefonat. Avionul lor a fost returnat către Chatanoga.

Îi aruncă lui Jill o privire jenantă,și cu mâinile în capul plin de bigudiuri,zise:

-Trebuie să-mi fac părul,și...

-Îngerii suntem noi,anunță Drew,ajungând lângă ele cu cei doi îngeri în brațe.Îi făcu cu ochiul lui Jill și se întoarse la Nora.

-O machetă din paradis,sau dacă vrei,de lângă Macomber.

-Oh,Andy,zise Nora,cu mâinile pe piept.Arată exact la fel ca cei din revistă.

Luând unul de la Drew,făcu câțiva pași prin foișor,fremătând de fericire.

-Oare măcar unul din cincizeci cunoaște faptul că numele meu nu este Andy? întrebă Drew,șoptind disperat.Șapca lui de baseball era pusă invers,iar tricoul rupt în câteva locuri,și totuși energia și spiritul lui îi rețineau atenția.Era plin de entuziasm.Privindu-l ciudat,ea începu să râdă din nou.

-Arăți mai mult ca Andy decât ca Drew,zise ea,atingându-i umărul prietenește. Dumnezeule,n-ar fi trebuit să facă asta,pentru că voia să o facă din nou.Și o făcu.Mușchii brațelor lui erau fermi la atingere și destul de puternici ca s-o ia în brațe și...într-adevăr trebuia să înceteze.

-Ce-ai făcut până acum? întrebă ea,ascunzându-și mâna prin hârtii,de unde nu i se vedea murdăria de pe degete.

-Ai jucat fotbal prin noroi? Privirea i se mută leneșă de pe brațe,până în ochii ei. Ridică din sprâncene,până când acestea atinseră banda de plastic a șepcii de pe frunte și le ținu acolo într-o tăcere provocatoare.

-Deci,într-adevăr,ai participat la un meci de fotbal în noroi,nu?

Ridicându-și brațele,își privi hainele pline de murdărie și rânji răutăcios.

-Nu.M-am dus să discut cu proprietarii și i-am ajutat să sădească niște arbuști.
Orange Blossom se retrage din mai multe afaceri și...mă ,rog,nu contează asta acum.Vorbim mai târziu despre asta.Cum merge nunta?

-Bine.

-Ba nu e bine,zise Nora,întorcându-se la Drew.Mitch și cu mine avem nevoie de o domnișoară de onoare și de un cavaler.Luând al doilea înger,se uită la Drew și apoi la Jill.

-N-ați vrea voi să-mi faceți o mică favoare? Să ne susțineți,pe mine și pe Mitch?
Cu mâna pe piept,Drew se uită surprins la hainele lui.

-Oh,nu ai nevoie de smoking,explică Nora.Doar ceva să meargă la o cravată.Te rog,spune că vrei.Râzând bine dispus,se apucă de tricou.

-De o cravată și un duș,zise el.Ce zici,Jill?

-Da,ce zici Jill? Știu deja cu ce voiai să te îmbraci.Vei arăta minunat în dantela aceea roz.Nora îi șopti lui Drew.Are o rochie simplă din dantelă roz,fără bretele, lungă până la genunchi,arătând o lungime care mai avea câțiva centimetri buni până la genunchi.Jill se uita mirată la amândoi,surprinsă de faptul că luase cererea ca fiind normală.Nora nu chemase încă oamenii.N-o fi chiar așa de rău să stai lângă scările din foisor,lângă Drew,să asculți jurămintele de căsătorie.Își simți inima în stomac la următorul gând.Cât de rău putea fi,pretinzând că nu se va preface că asta ar fi nunta lor? Oare era nebună să creadă că va putea trece prin așa ceva,plus recepția?Înainte să se poată decide,Drew hotărâse pentru amândoi.Cu două degete în sus,acceptă,înainte ca Jill să poată spune nu.

-45 de minute,declară Drew,luând-o la fugă către mașină.N-o să mă recunoașteți.

Ea îl recunoscuse.Era cel mai bine bărbat de la nuntă.Purta un sacou bleumarin,un trandafir roșu la butonieră și o figură serioasă,potrivită unei ceremonii.Privirea lui se intersecta cu a ei,exact în timpul când ea îl căuta din ochi.Ea se uita la buchetul de flori din mână,furată de cuvintele lui Kahlil Gibran,și cu o greutate zdrobitoare în piept.Dragostea.Încă un cuvânt despre iubirea fără sfârșit și credea că va exploda.Când îi dădu buchetul Norei,ochii îi erau holbați,iar plămâni nu mai funcționau la capacitatea normală.

După ceremonie,cântară trompetele într-un continuu crescendo,iar vibrațiile acestora o răscoleau până la lacrimi.Trebuia să și-l scoată pe Drew din minte și să se gândească la altceva.Abordând un zâmbet stupid,se uită în jurul ei.Ieșise o nuntă elegantă;toată lumea spunea asta,chiar și Max,de zgarda căruia atârna o cravată neagră,care stătea tăcut în brațele Barbarei,iar cineva arunca cu petale

roz de trandafir..Când Drew sărută mireasa și îl felicită pe mire,lui Jill îi dădură lacrimile,dar și le șterse repede,înainte ca cineva să o vadă.Furat de evenimente, o sărută și pe ea,și deodată,totul părea prea desăvârșit,prea prostesc,și prea minunat ca să mai rămână încă vreun minut.Cerându-și scuze,plecă,strecurându-se tăcută de pe pajiște.„Fă ceva”,șopti ea,privind împrejur.Trebuia să fie ceva de care să se ocupe,trebuia să facă ceva,ceva important și necesar.Ceva să o țină departe de Drew.Aranja scaunul,se agită pe lângă flori și începu un război cu furnizorul care se ocupa de platourile de prăjituri.

-Încurcă-lume.Nu trebuia să se întoarcă;nu trebuia să se uite.După sunetul vocii, după picături de sudoare pe care le simțea pe șira spinării și după faptul că uitase să respire,își dădu seama că era Drew.

-Voiam doar să ajut,explică ea cu jumătate de gură.Când auzi că se apropie,se arcui,încercând să ajungă la tava cu șampanie.Furnizorul se evaporase.Dacă Drew o va atinge,nu mai era cale de întoarcere.

-Sunt sigură că sunt necesară aici.

-Nu ești.E nevoie de tine acolo,zise el,luând-o de mână și scoțând-o din cort.

Cum ea opunea rezistență,el îi șopti la ureche:

-Eu am nevoie de tine acolo.În următoarea oră,nu se mai mișcă de lângă ea.

Odată,încercă s-o șteargă,dar el a ajuns-o discret,strângând-o lângă el,ferm și hotărât.O aduse înapoi,ciupind-o de coapsă ca să fie sigur.Și pentru că-i plăcea, chiar prea mult.Apoi,mâna îi rămase pe mijlocul ei.Nu mai încercase să scape toată după-arniaza,dar nu putea fi sigur.Atenția îi era fixată pe gesturile ei, fiecare fiind sincer și feminin,lăsându-l fără grai.Felul în care își atingea urechea,atunci când voia să-și aducă aminte de ceva.Cum se sprijinea de brațul lui,când își aranja pantoful.Cum se uita pe furiș la el pe deasupra paharului,când credea că n-o vede.Știa.Fiecare detaliu fizic i se fixase în conștiință pentru totdeauna.După ceva timp,se satură de șarada socială,și se ocupă numai de ea.

Trecu o oră,încet și hipnotic,precum o ceață de vară.Tresări; Jill zicea ceva de o prăjitură.

-Liliac din înghețată albă.E cea mai drăguță prăjitură pe care am văzut-o vreodată,Nora.Se-ntinse după un platou,dar Drew fu mai rapid.

-Una e de ajuns,explică el,împingând-o ușurel peste pajiște,până urcară „pe scări spre foișorul gol.

-Nu vom dansa,nu? zise ea, cu o umbră de panică în întrebarea repezită.Vreau să zic că nu dansez prea bine mambo.

-Ai noroc,spuse Drew,hrănind-o cu o bucată de prăjitură.Nici eu.Mâncă și el o bucată,și puse platoul pe balustrada albă.Când se uită la ea,deja petrecerea era

undeva,departe.Până și panglicile de mătase,ce fluturau în vânt,păreau că vin de undeva,din Univers.Cu o atingere delicată de deget,își șterse o bucățică de înghețată de la gură,apoi arătă spre a lui.

-Ai niște...Nu.mai putea scoate un cuvânt;se uita la el,cu un nou fel de intensitate.Lumea se oprise în loc,și pentru un moment,singurul lucru existent era căldura degetului ei.Luând-o de mână,îi luă degetul,i-l trecu peste buze și i-l linse.Ea micșoră spațiul care era numai al lor acum,venind mai aproape,iar ochii ei îl priveau sugestiv.

-Jill.Luând-o în brațe,o sărută și o tot sărută până îl duru gâtul.

-N-o să ne simtă lipsa,șopti ea lângă obrazul lui.El așteptă până când se simțiră în siguranță.

-Ia-o înainte.Vin imediat după tine.Cinci minute mai târziu ușa apartamentului ei se deschise și Drew apăru în prag cu o sticlă de șampanie în mână.Închise ușa cu piciorul și zise,sprijinindu-se de ea:

-Bună.

-Bună,zise ea,ridicând din umeri.Neștiind ce să facă,își frecă palmele, stingherită și-și trecu mâinile prin păr.Un cercel îi căzu,ea îl prinse și încercă repede să pună la loc în ureche perla aurie.

-Ia uite-mă sunt o neîndemânatică,zise ea râzând nervos.El o luă de mână,o conduse în dormitor,unde puse sticla de șampanie pe măsuța de toaletă.Privind în oglindă,ochii lor se întâlniră,iar el zise:

-Înainte de a stabili care dintre noi e mai nervos,vreau să-mi cunoști perfect intențiile.Scoase din buzunar un prezervativ și îl puse lângă sticlă.Cum ea nu schița nici un gest,el mai scoase două,punându-le lângă celălalt.Trecuseră câteva secunde.Întorcându-se de la oglindă,Jill se apropie de măsuță.Se descălță de pantofi și zâmbi.

-Și eu aș vrea să-mi fac cunoscute intențiile,dar nu am așa ceva.

În aer plutea o tensiune plină de electricitate.

-E-n regulă,zise el,scoțându-și cravata,în timp ce venea înspre ea.Luând prezervativele,le puse lângă el și zâmbi.

-Poți să le folosești pe ale mele.Dezbrăcați de haine,se rostogoliră pe perne într-un hohot de râs.El veni spre ea și o privi adânc,pierzându-se în ochii verzui-albaștri.

-Trebuie s-o facem în cearceafurile astea,nu? Aceste cearceafuri,acestea pe care el o ajutase să le împăturească.Aceste cearceafuri,care-i aduceau aminte de felul în care el le ținea în brațe,atingându-le și pipăindu-le,ducând-o în pragul leșinului.

-Da,zise ea jucându-se cu o șuviță de păr și ocolindu-i privirea.

Am dormit în ele în fiecare noapte din ziua aceea...știi tu...cu spălătoria...când le-ai atins...O sărută pe nas.

-Ai dreptate,zise el.

-Le-am pus acum două săptămâni.De atunci le tot spăl și le tot folosesc,spuse ea,ascunzându-și fața în mâini și chicotind.Era ca șampania,o combinație de spumă și subtilitate,și deodată își dădu seama cât de însetat era.Îndepărtându-i mâna,îi mângâie cu degetele buzele,apoi coborî pe gât,până la sâni acoperindu-i cu palma.

-Mi te-am imaginat în aceste cearceafuri,așteptându-mă cu brațele deschise și cu părul răsfirat pe pernă.La asta te gândeai și tu?

-Cam așa ceva,o îngână el.Ea încercă să-și ascundă fața în pernă,dar el îi opri gestul cu un sărut.

-Ceva în genul ăsta? Începu să-i guste gura cu sărutări umede și ample,apoi coborî pe gât îngropându-și fața între sâni ei.Pielea ei ardea și mirosea a femeie,a trandafir și a zmeură.

-Sau ceva în genul ăsta?La mușcăturile lui respirația ei se accelerează,încetând să mai rădă.

-Oh,Drew; șopti ea,îngropându-și degetele în părul lui.

Ținându-i fața lipită de sâni,ea îl grăbea cu mișcări nerăbdătoare.El îi alinta sfârscul cu degetul mare,știind exact cât de tare să i le răsucescă și să i le ciupească încetișor.O simțea împingându-l,trăgându-l și chemându-l pe nume iar și iar.Buzele îi cuprinseseră celălalt sfârc,trăgând ușor cu gura,apoi cu limba,iar mâna îi mângâia coapsele,apăsând-o pe sexul excitat.Era fierbinte și umedă și i se deschidea cu un geamăt înnebunitor.

Când ea îi striga numele printre gemete de plăcere,el se simți atât de excitat încât erecția devenise insuportabilă.Dacă ea nu mai putea rezista,nu știa,dar de el era sigur.Își retrase degetele din sexul ei,iar el îl căuta cu trupul în îmbrățișare.

-Iubit-o,șopti el între două sărutări,nu putem continua așa,dar va trebui să mă ajuți.Nu poți...ahhh.Degetele ei îl strângeau ca într-un clește,și îl zgârâie pe spate,lăsându-i două urme de foc.El își ținu respirația până ce ea i-o fură cu un sărut.

-Data viitoare,zise ea,uitându-se în ochii lui pe jumătate închiși.Drew,ajută-mă.Te vreau acum.

-Daaa,Jill,daaa,și întinse mâna după unul din prezervative.Dacă vom mai trăi până atunci.Rămase surprins de propria-i reacție,grăbită și sigură,și o luă din nou în brațe.

-Acum?

-Acum,șopti ea,arătându-i cum să intre în ea,cu o superbă și caldă capitulare.Cu fiecare mișcare,tandrețea lui îi lua respirația și pasiunea îi izbucnea prin fiecare por al pielii.Drew o umpluse cu sexul lui,iar plăcerea creștea din ce în ce.Mai multă plăcere decât cunoscuse vreodată.Plăcere până la limita experienței și mai departe.Plăcere atât de intensă încât pumnii ei strânși îi loveau umerii și apoi cădeau deschiși pe pernă.Îl privi cu ochii dilatați de plăcere și de dorință,îi dăduse atât de mult.

-Acum! țipă ea,oferindu-i-se într-un strigăt fără răsuflare.

„Acum și întotdeauna”,se jura el în gând,în timp ce-i privea ochii cuprinși de sfârșeală.Spasmele ei îl duseră dincolo de limite și în final o umplu cu esența lui,provocându-i cel de-al doilea orgasm.Când totul se terminase,amândoi stăteau întinși,gâfâind unul în brațele celuilalt.El vorbi primul:

-Ești bine?

-Mai mult decât bine!

-Da,sigur că ești,fu el de acord ieșind,din ea.Vin înapoi imediat.

Când se întoarse din baie,o găsi înfășurată în cearceaf,încercând să deschidă șampania.

-Ai grijă încotro îndrepti sticla aia,zise el,înainte ca dopul să ricoșeze din perete tocmai în partea cealaltă a camerei.Șampania se revărsă pe cearceaf.Clătinând din cap,disperat,traversă camera,încercând să-i ia sticla.

-Taittinger din optzeci și trei.Știi cât de mult costă chestia asta?

Ea își mușcă limba,încercând să oprească revărsarea șampaniei.

-Enorm,zise ea,când era convinsă că nu va izbucni în râs.El luă sticla și o puse pe măsuta de toaletă.

-Cum ai reușit să șterpelești sticla de-sub ochii vigilenți ai-furnizorului?

Îngenunchind la picioarele ei îi dădu la o parte cearceaful de pe sâni și pânțele.

Mâinile îi alunecară pe fese,iar ea simți că o apunea din nou tremuratul.Limba lui coborî mai jos.Ea apucă un colț de cearceaf și gemu.

-Jill?Ea gemu din nou,iar el șopti:

-De data asta o facem pe îndelete?

-Voi încerca zise ea,lăsându-l în voia plăcerii,înfingându-i mâinile în păr,data viitoare.

CAPITOLUL 7

De mult timp aștepta să se trezească cu coap-sele lipite de fundul ei.

Atât de mult,pentru a o cunoaște în ipostaza asta.Plimbându-și mâna pe curbele

mijlocului ei,îi adulmecă mirosul și o strânse lângă el.

-Miroși minunat,șopti el,sărutându-i ceafa.

-Drew?

-Mmmm.

-Drew,știi ce s-a întâmplat ultima oară când ai făcut asta.Și am făcut-o de trei ori...ca să lămurim acele „intenții clare” ale tale.O roti ușurel până stătu față-n față cu ea.

-Acum e timpul să le punem în practică,zise el,sărutându-i buzele-i netede și adormite.

-Nu ne-am lămurit cu „intențiile clare” ale mele,peutru că tu ai spus că a face duș împreună,nu va fi o aventură carnală.

-Mi-ai dovedit că mă înșel,zise ea,mișcându-i-se provocator în brațe.Sânii se freacă de pieptul lui,până când în ochii-i se citea dorința.

-Și ai dovedit-o atât de bine,șopti ea.El se dezlipi cu greu,se dădu într-o parte și se ridică în fund.

-Cred că ar fi bine să discutăm despre altceva.Cel puțin,până nu ajung la urgențe.

-Da,și eu cred la fel.Se ridică și ea în aceeași poziție și își acoperii sânii cu cearceaful.

-Modelul ăsta,de culoarea piersicii,nu prea se potrivește,spuse ea,referindu-se la cearceaful pe care îl scosese din dulapul de lenjerii,ca să-l înlocuiască pe cel pătat de șampanie.La acela pe care el i-l dădu jos de pe sâni și pantece.Se uită la Drew,simțind că pulsează din nou.Clătinând ferm din cap,cu brațele încrucișate pe piept,el se luptă să nu zâmbească.

-Cred că nu ar trebui să vorbim nici de lenjerii de pat.Având în vedere istoria lor umedă și sălbatică.

-Oh!Privirea i se încrucișa cu a ei.Îi separau doar câțiva centimetri.Izbucniră în râs.Aranjându-și câteva fire rebele de păr,Jill își țuguie buzele.

-Ia să vedem.Să vorbim despre nuntă.Ți-a plăcut cravata lui Max? Nu pot să-mi dau seama cum i-a venit Barbarei o asemenea idee.Pocnind din degete,el spuse:

-Drace,am uitat.Imediat după ceremonie,te căuta Barbara.Mi-a ieșit din minte,peutru că ea plecaser,când te-am găsit eu la cort.Jill se uită fix,înghețând nemișcată la propriile ei gânduri.

-Ți-a zis Barbara ce voia?

-Nu.Sunt sigur c-o să te sune dacă va avea nevoie de tine,zise el întorcându-se pe-o parte ca să se sprijine într-un umăr.Tensiunea dintre ei era mai mică.

-Jill,voiam să discutăm despre grădina de lângă Macomber.

Ții minte că-ți spuneam ...

-Ce? Oh,să nu uiți,zise ea,dându-se jos din pat.Cât mă duc să fac o cafea.

Lumina dimineții ce pătrundea printre jaluzele,îi făcea desene exotice pe piele.

Era o nouă experiență plăcută,să o privească.Urmărindu-i goliciunea prin cameră,uitase despre ce vorbea înainte.Tocmai se decisese să se așeze mai bine și să se bucure de priveliște,când ea dispăru la toaletă.

-Nu-u-u-u,se văicări el.

-Nu,ce? întrebă ea,răsucindu-se de după ușă.

-Nu...îți acoperi sânii.Nu te mișca.Nu mă lăsa așa,spuse el,gemând dramatic.În condițiile astea poate muri un om.

-Nu și dacă își va bea cafeaua.Strecurându-se într-o rochie bleu din mătase,se îndreptă spre ușă.Vin imediat înapoi.

Se grăbi să iasă din cameră,lăsându-l în plin colaps,și închise ușa.În cap nu avea decât un singur gând,în timp ce ridica receptorul.Barbara o căutase.Ba mai rău!

O căutase Barbara,cea care era în legătură cu un cămătar.Formă numărul.

Așteptând să sune,își imagina tot felul de dezastre eminente.Toate erau din vina ei.Dacă n-ar fi ales să petreacă atât de mult timp cu Drew,să se gândească numai la el și să-și cheltuiască toată energia cu el,ar fi putut fi mai mult cu ochii pe Barbara.N-a mai discutat pe-ndelete cu ea de câteva zile.

Jucându-se cu șuvițele de păr ciufulite,începu să se agite în fața telefonului.

Întotdeauna fusese de găsit pentru Barbara și pentru oricine din locuitori.Acum lumea ei se-ntoarse cu susul în jos și cu josul în sus,din cauza lui Drew.Își rezemă fruntea de perete.Drew.Magnificul,spiritualul,pasionalul; minunatul Drew.O dorea inima de cât de multă dragoste îi purta.Cum dare viața ei devenise atât de complicată?

Și de ce nu răspundea Barbara la telefon?

-Jill?.Puse repede telefonul în furcă,de parcă ar fi fost prinsă asupra faptului.

-Drew.Se apucă cu o mână de stomac și se holbă la el,rezemată de tocul ușii.

-M-ai speriat.D-de când ești aici?Era desculț și cu pieptul gol,iar pantalonii,neînchiși la curea,îi atârnav pe coapse.Împinse ușa cu piciorul.

-De destul de mult timp; cât să-mi dau seama că nu voiai să fiu aici.Ce se întâmplă,Jill?

-Nimic,îi telefonam...fratelui meu.Asta-i tot.Fixând-o din priviri,zise:

-Credeam că azi-noapte am dărâmat toate barierele dintre noi.Hai,spune-mi.

Vocea îi era caldă iar zâmbetul plăcut i-l simțea în tot trupul.Continuă:

-Lasă-mă să te ajut.Ai putea să greșești.Știi că pot fi un bărbat hotărât.

S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi fost supărat.Putea face față nervilor.

Jucându-se cu cordonul rochiei,se uită într-o parte.

-Totul a evoluat atât de repede între noi!

-Asta pentru că așa trebuia să se întâmple.Pentru că a fost prea din scurt,e din cauza ta.Zâmbetul ei sfios și privirea fără speranță,îl făcură să trântească ușa și mai tare.

-Dumnezeule,'Jill,de ce nu mă lași să te cunosc mai bine?Intră în panică.

-Te rog,Drew.De ce vrei să te implicî,când știi că viața ta adevărată este în New Jersey? Las-o baltă,știi că nu-i problema ta.

-Deci este ceva! Ai pățit ceva?Negă din cap,puțin cam prea tare,apoi vorbi calm:

-Ți-am spus că dacă e vreo problemă prin Cinnamon Key,pot s-o rezolv.

Se gândi bine înainte să vorbească.Când o făcu;ea simți cum începe să se prăbușească lumea ei cea nouă și însorită.Se scarpină în ceafă.

-Spune-mi un singur lucru.În legătură cu noaptea trecută.Ea își mușcă buzele.

-Ce este în legătură cu asta?

-Regreți ceva?

-Nimic.Nu regret nimic din tot ce s-a întâmplat.Se uită în ochii lui,până îi dădură lacrimile.Trebuia să schimbe subiectul sau o să izbucnească în plâns.Făcu câțiva pași înspre masă și se sprijini de spătarul scaunului.

-Voiai să-mi povestești ceva.Despre ce era vorba?

Ar fi vrut să vină la ea,dar se abținu.

-Mai bine plec,zise el,frecându-și bărbia cu mâna.

-Poți să-mi spui mai târziu,zise ea repede.Luăm diseară cina aici.O privi îndelung.

-Se pare că încerc de unul singur să dărâm barierele.Poate ar trebui să mă opresc pentru un timp.Tăcerea dureroasă plutea în jurul lui.

-Așa să fac? Ea îl privi neputincioasă.

-Noaptea trecută...a fost...minunat.

-Spune-mi ceva ce nu știi.Ar fi vrut să spună ceva,dar în loc de asta,clătină din cap și oftă.Drew se așeză pe scaunul opus ei.Prinzându-i mâna în palmă,așteptă până când ea îl privi în ochi.

-În după-amiaza asta plec cu avionul înspre New Jersey.

Nu se mișcă,nu respiră,până când înțelese sensul cuvintelor.

-Înțeleg.Se așeză lângă măsuță,simțind cum i se scurge tot sângele din trup.

Înțepenise pe scaun și înghițea în sec,așteptând să îi treacă durerea și să o apuce furia.

-Mă întorc,'Jill.O vom rezolva noi.

-Nu trebuie să spui asta.O lacrimă de trădare îi curgea pe obraz.

N-o să se mai întoarcă.Nu la ea,în nici un caz.Mai ales după cum stăteau lucrurile.Gândul acesta nu o lăsa în pace,în timp ce o aștepta pe Barbara să-i deschidă ușa.Drew nu se va mai întoarce decât dacă îi va povesti de „mitul furtului.” Azi.Înainte să plece.Dar nu îi putea spune nimic,până n-o elibera pe Barbara de promisiunea făcută.

Tot ce trebuia Barbara să facă,era să-i asculte planul.Mai întâi îl va pune pe Drew să jure că va păstra secretul,apoi îi va spune totul.Sau măcar părțile cu care va fi Barbara de acord.

-Jill,draga mea,zise bătrâna,deschizând ușa.Intră!

Jill intră în casă și închise ușa,pe când Max,fericit,lătra de zor.

-Trebuie să discutăm,Barbara...

Barbara îl luă pe Max în brațe ca să-l liniștească și se așeză pe canapea.

-Oh,draga mea,spuse ea,jucându-se cu Max.Probabil că te întrebi ce voiam să discut cu tine la recepția de ieri.Știi,Jill,nu arăți prea bine.Ce s-a întâmplat?

Se întâmplase că de o oră și jumătate,fusese atât de preocupată de plecarea lui Drew,încât uitase de Barbara.Uitase că ea era motivul care o grăbea să se dea jos din pat și cu care o prinsese Drew vorbind la telefon.

-De ce doreai să mă vezi,Barbara? Ce s-a întâmplat?

Femeia privea când într-o parte când în alta.Îl strânse pe Max în brațe,înainte ca acesta s-o ia la fugă.

-E o prostie,într-adevăr.M-a lăsat mașina și voiam să te întreb dacă crezi că service-ul de vizavi de autostradă este bun.Știi cum unii de prin anumite locuri profită de o femeie singură.Jill se uită pătrunzător la ea.

-Ești sigură că numai din cauza asta voiai să mă vezi? Te-a sunat cămătarul acela,nu?

-Nu,Hector nu a mai sunat...de mult.Apoi zise repede:

-Și în ceea ce privește mașina mea,l-am întrebat pe Ralph unde crede că ar fi mai bine să o duc.Spunea că la stația Welch's Service sunt oameni cinstiți.

Zâmbetul Barbarei era puțin șmecher,iar ochii luminoși,dar deocamdată Jill era hotărâtă să accepte ce auzise.Se mută pe marginea scaunului ei.

-Barbara,în ultimul timp,eu și Drew ne-am întâlnit de mai multe ori.

-Știu dragă.Mi-a spus Ralph,zise ea zâmbind complice.Și noi am petrecut mult timp împreună.

-Barbara,suntem două femei în toată firea.Barbara aprobă din cap.Și putem vorbi sincer.Bătrâna o aproba în continuare,dar zâmbetul îi pieria din ce în ce. Drew este îngrijorat de unchiul său.Dacă-mi dai voie să vorbesc cu Drew,sunt sigură că el va înțelege-și...

-Jill,nu aş vrea să fiu nepoliticoasă,dar ce îl interesează pe Drew cu cine se întâlneşte unchiul lui?Barbara se ridică în picioare.Sau unde şi-a petrecut noaptea trecută?

-Noaptea trecută?Apăsându-şi pieptul cu mâna,Jill veni lângă ea.Aţi fost împreună noaptea trecută?

-E chiar atât de şocant?

-Barbara,nu,zise ea cu blândeţe,nu este şocant.Pur şi simplu nu mi-am dat seama că voi sunteţi așa de apropiați.

-Suntem,spuse ea.Şi este cel mai romantic şi înţelegător bărbat.Nu mi-am imaginat vreodată că voi mai avea o a doua şansă a unei asemenea fericiri.

„Eu mi-am imaginat că am avut-o pe prima.”

-Barbara,nu i-ai povestit lui Ralph cum stai cu finanţele?

Râsul femeii avea mai multe nuanţe.

-Am vorbit despre multe noaptea trecută.Mi-a spus că mă admiră cât de bine îmi conduc afacerile,de când a murit Raymond.Îşi mângâie clavicula şi,peu ce câteva minute,se uită în altă parte.Când vorbi din nou,vocea îi era visătoare.

-Totul a fost atât de frumos! Nu am vrut să stric totul.Cum puteam să îi spun, după ce îmi zisese așa ceva?Jill își apropie palmele,iar apoi le deschise către Barbara.

-Lucrurile ar fi mult mai ușoare,dacă i-aş putea spune lui Drew.

-Nu.Nu-i poți spune,zise ea,iar ochii i se umplură de lacrimi.Drew şi Ralph își spun totul.Drew îi va spune unchiului său.Îi va spune sigur,peu ce ştii care este părerea lui în privinţa „femeilor înfometate după bani”.

-Ai de gând să-i spui vreodată lui Ralph că ți-ai amanetat acele lucruri?

Barbara își aplecă capul.

-Drew crede că îi ascunzi ceva,nu? Jill ridică din umeri.

-Nu am fost cinstită cu tine,cerându-ţi să ții secretul,spuse ea,ştergându-şi lacrimile cu dosul palmelor.Nu se mai putea opri din plâns.

-Barbara,Ralph va înţelege că impasul financiar în care te afli a fost cauzat de slăbiciunea lui Raymond,nu de a ta.Smiorcăindu-se,Barbara scoase o batistă din mânecă şi își suflă nasul.Pe figură îi apăru o urmă de zâmbet.

-Poate că nu am avut prea multă încredere înRalph.Este atât de înţelegător!

Inima lui Jill bătea mai tare,însufleţită de speranţe noi.

-Şi-acum,că sunteţi mai apropiați,Ralph îţi va aprecia onestitatea.

-Nu m-am gândit la asta până acum,Jill.Barbara se ridică în picioare,bătând-o pe umăr.Mă bucur că am avut această discuţie.Jill,îi voi spune lui Ralph.Şi odată ce îi voi spune,vei avea permisiunea să-i spui şi tu lui Drew..

-Da? Se uită la ceas și apoi la Barbara.Drew era probabil în drum spre aeroport. Dacă pleca în următoarele cinci,minute,îl va putea ajunge din urmă.

-Când,Barbara? Când îi vei spune lui Ralph? Ochii bătrânei străluciră de ușurare și de satisfacție.

-Imediat după ce încasez cecul pentru acțiuni.

CAPITOLUL 8

Jill privea cu părere de rău la ce rămăsese din buchetul vechi de două săptămâni.Chiar dacă îl înprospătase cu apă și cu granule nutritive,era imposibil să mai creadă că trandafirii roz ar mai putea rezista.În liniștea biroului,se uită pe cartea de vizită.Numai văzându-i scrisul și o apucau transpirațiile.Citi mesajul pentru a suta oară.

Încuie-ți ușile.Mă întorc.”Drew.

Luă vaza mai aproape și mirosi trandafirii,poate se mai simțea vreo miasmă.

Nimic.Nici urmă de miros.Cuprinse o floare în palme și văzu,neajutorată,cum se scuturau petalele.Fixă din ochi floarea,apoi cartea de vizită și buzele începură să-i tremure.O mână de petale și un mesaj de un rând erau tot ce îi rămăsese.

Clătină din cap.Nu era adevărat întrutotul.O lăsase îndurerată.

O lăsase să înnebunească în tăcere...„Proastă”,murmură,aruncând florile și cartonașul la gunoi.O lăsase pradă unui adevăr de necontestat.Nu se va mai întoarce.Închise ochii,lovind din pumni și bombăni.Fusese o viață și înainte de Drew și avea de gând să o aibă și după el.Adună și restul de petale de pe masă,aranja sertarele,puse telefonul pe diagonală...De la început fusese o nesăbuită, pentru că se încurcase cu el.Ce o fi avut în cap când și-a permis să se îndrăgostească nebunește de un bărbat ca Drew Webster,iar apoi să creadă că îl poate lăsa să plece,fără ca organul principal -inima -să-i fie afectat? Era destul de matură și de înțeleaptă.Ar fi putut să-și dea seama.Luă suportul de creioane,aranjându-le și pe acestea.Ar fi putut s-o creadă!

Ar fi putut avea puțină încredere în faptul că știa ce făcea.

Putea măcar răspunde la telefon.

-Te putem deranja o secundă? Jill își duse mâinile la piept.

-Barbara,de când ești aici? Max o luă la fugă pe lângă Barbara,lătrând fericit.

Cu privirea fixată pe coșul de hârtii,Barbara luă lesa lui Max,lăsându-l să alerge liber de la sofa la fereastră și înapoi.

-De destul timp ca să-mi dau seama că ești supărată.Sper că nu sunt și eu implicată.

-De ce să crezi asta?

-Florile alea erau de la Drew,nu?Pot să-mi dau seama că v-ați certat,spuse ea, aranjându-și părul cu mâna,îmi pare rău,Jill,dar în ultimul timp,toate mi-au ieșit de-a-ndoaselea.Jill era tentată să-i spună Barbarei că ele două au în comun mult mai multe decât își putea imagina ea.O privi cu ochii îngustați.Barbara avea ceva în minte și asta nu era Drew Webster.

-Da,Drew mi le-a trimis,dar asta acum două săptămâni,iar acum,pur și simplu,nu fac decât să lase mizerie pe aici.Oricum,el s-a întors de unde a venit,iar eu sunt aici.Arătă spre birou cu mâna și zise:Vezi?Totul e normal.Acum spune-mi,ce pot face pentru tine? Barbara ezită câteva secunde înainte de a vorbi.

-Mi-am adus aminte că azi e ziua în care te duci în Macomber,pentru aprovizionarea biroului cu birotică.Mă întrebam dacă pot să merg și eu cu tine.

Vezi tu,trebuie să mă duc la magazinul lui Dilby.Jill țâșni de pe scaun,surprinsă,

-Vrei să spui că ți-ai încasat cecul? Să te ajut să-ți iei lucrurile înapoi de la Dilby?

-Nu,draga mea.Mi s-a stricat mașina.Am nevoie de bani ca să-mi iau una nouă. Și dacă serviciul meu de ceai din argint tot stă degeaba pe servanță...

Vedea stele verzi.Era cât pe ce să creadă că se întrezărise o cale de ieșire,o speranță.Puterea propriei reacții o speriasse,lăsând-o pentru o clipă,fără grai.

Aranjând sertarul biroului,o văzu pe Barbara jenată,cum îi puneu lesa lui Max.

-Iartă-mă că te-am deranjat din nou.O să iau un taxi.

-Nu,te duc eu.Mă gândeam ...când să mergem în Macomber.

Își luă poșeta,o puse pe birou,și închise interfonul.

-Pe lângă asta,am nevoie de o pauză.Ce-ai zice dacă am merge acum?

-Da.Oh,știam eu că mă pot baza pe tine.Îl duc pe Max acasă și împachetez serviciul de ceai,zise Barbara,cu mâna pe clanță.Jill dădu ocol biroului și rămase pironită cu ochii la florile aruncate în coș.Florile păreau patetice și dezgustătoare fără frunze și petale.Spuse încet:

-Barbara,vin să te iau în câteva minute.Am uitat ceva.Așteptă până plecă Barbara și se opri lângă coș.Ignorând celelalte gunoaie,căută prin el.Când găsi cartea de vizită,o strânse la piept,de parcă găsisse o parte din Drew.O privi și râse.Degetele îi mângâiau marginile și scrisul,iar inima i se umplea de amintiri pline de tandrețe.Orice s-ar fi întâmplat sau s-ar întâmplă,știa un singur lucru.Un adevăr mare și minunat.Că nu voia să-l uite nici pe el și nici ce fusese între ei.

-Nici un regret,Drew,șopti ea.Niciodată.Era miezul nopții.Deasupra orașului Cinnamon Key,cerul se despica de tunete și fulgere.În tăcerea înconjurătoare,lui Jill i se părea că nu este singură.Scoțându-și mâinile din buzunarele rochiei se opri să privească în urmă.Nu era nimeni.

Scuturându-și capul, își reaminti că se află în Cinnamon Key și că își face plimbarea de la miezul nopții cu care se obișnuise de vreo trei săptămâni.

Hotărâtă să nu se sperie, mări pasul când începu ploaia.

Traversă trotuarul și o luă grăbită pe iarbă. Era sigură că dacă se plimba cineva în spatele ei, acesta nu va merge spre foișor. Se opri și se întoarse. Era cineva acolo, rezemat de un palmier. Drace! Dorea să fie singură, să se gândească cum să-l uite pe Drew. Se lăsă pe vine, punându-și rochia între genunchi. Poate că dacă stătea liniștită, lumina de pe stradă nu ar fi ajuns la ea, iar persoana, oricare ar fi fost, ar fi plecat. Acolo. Dinții îi clănțăneau, iar respirația i se oprise. Persoana se mișcă și simți panica pentru o secundă, întrebându-se dacă într-adevăr o fi vreun hoț în Cinnamon Key. Încercă să scape de gândul ridicol, dar pulsul i se accelerase oricum, în timp ce se chinuia să vadă ceva. Dar cine o fi oare? Stând în ploaie, trase aer adânc în piept, când văzu că persoana vine spre ea.

Nu, nu se poate. Căscă ochii. În tunicul îi joacă feste. Sau i se pare? Se sprijini, neîndrăznind să respire.

-Drew? șopti ea. Tu ești? Pardesiul lui bej flutura în vânt. Îi bătea inima în urechi, dar nu atât de tare, încât să nu-l audă:

-Ți-am spus că mă întorc. Încercă să vorbească, dar nu putea. El se apropie în întuneric, până ajunse în capul scărilor din foișor. În lumina obscură, vedea cum apa îi șiroia din păr pe față. Înainte să articuleze un cuvânt, Drew se repezi și o luă în brațe. Se simțea atât de bine strângând-o și apăsând-o cu trupul. Toată frica de a-l pierde dispăruse și printre sărutări și sunete guturale, îl auzi spunând:

-Nu puteam să mai rezist nici o zi, fără să te văd.

-Mi-e frică să clipest, să nu dispari, spuse ea.

-Nu plec nicăieri. Coborând pe scară, o așteptă să se așeze și îngenunche lângă ea.

-Lasă-mă să te privesc. Apucând-o cu mâinile de genunchi, o mângâie până spre coapse.

-Și lasă-mă să te ating. Dumnezeuule cât mi-a lipsit atingerea ta, Jill.

Nu se putea opri din tremurat. Dorința de el izbucnise dintr-o dată, vibrantă și plină de emoție, și în tăcerea cetii înconjură, știa că și el simte la fel.

-Drew, murmură ea. Nu-mi vine să cred că ești aici.

Mângâind-o cu degetele între coapse, o întinse pe spate și o sărută. Un sărut somptuos și pătrunzător.

-Acum crezi sau nu? Trecându-și degetele prin părul lui, până la gât, dădu din cap, râzând:

-Da. Dar de unde știai că sunt aici?

-Vii mereu pe aici, nu-i așa?

Părea sigur.Sigur numai în felul în care pot fi îndrăgostiții,iar această revelație o răscoli adânc.Se uită în ochii lui,știind că nu are nimic de pierdut sau de câștigat spunându-i adevărul.

-În fiecare noapte...de când ai plecat.Se întinse lângă ea,acoperindu-i buzele cu gura și cu limba.

-De ce?

-Pentru că atunci când sunt aici,mă gândesc la tine.Îi mângâie pieptul cu degetele,coborându-le până la pantaloni.Nu voia să vorbească...dorea să-i simtă buzele presându-le pe ale ei.El o îndepărtă ușurel.

-Despre mine cu tine,șopti el,ca scuturat de tunet.

-Da,zise ea,desfăcându-și picioarele,pe pentru a-l simți mai aproape.

-Mai spune-mi.Spune-mi totul.

-Despre...cum ar fi dacă aş face dragoste cu tine aici?

-Aici? El se uită primprejur.Chiar aici pe scări?Ea își coborî mâna mai jos,în timp ce Drew simțea că îi cade cerul în creștet.Să se culce cu Drew aici o făcea curajoasă,dar să îl dorească atât de mult o înnebunea.

-Da,aici,șopti.Fă dragoste cu mine aici.Când el negă din cap,simți un moment de panică.Apoi el zâmbi,ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

-Nici nu știi cât de mult mi-am dorit să aud că îmi spui asta,zise el,scoțându-și pardesiul și punându-l lângă ea.Se priveau încontinuu în ochi,pe când mâinile lui îi ridicaseră rochia.

-Cât de mult te-am dorit așa...Înconjurați de atmosfera fierbinte din foișor,el îi sărută coapsele iar și iar...Găsind peticul de material dintre pricioarele ei,fu copleșit de senzații și,înnebunit,voia mai mult.

-Drew,scânci ea,cu degetele în părul lui.M-am gândit la asta în fiecare noapte,șopti,observând în treacăt că se stinseseră și luminile de pe străzi.

Întreaga ei ființă pulsa la atingerea lui.Timpul și locul nu mai existau.Trăgându-l mai aproape,simți căldura gurii lui pe piept.

Îndepărtă materialul rochiei ude.Respirația îi era scurtă și plină de dorință.

Devenise de nesuportat,își desfăcu nasturii de la bluză,desfăcu bretelele sutienului și îndepărtă cupele de șaten ce o incomodau.Îi găsi sfârcul cu gura și începu să i-l sugă și să i-l lingă,în timp ce degetele lui îi mângâiau,cuprindeau și apăsau sexul umed.Jill nu mai cunoscuse o asemenea disperare erotică.Când îi dădu jos chiloții și îi introduse degetele în sex,nu mai avu răbdare.

-Ia-mă!El scoase sunete neinteligibile,iar ea știa după fervoarea lui,că erau din cauză că o dorea atât de mult.Înțelesese totul.Cu mâinile pe podea,își ridică coapsele.Căutând în buzunar,el găsi prezervativul.Când să rupă hârtia,ea spuse:

-Lasă-mă pe mine.Luă prezervativul cu degete tremurătoare și i-l puse pe sex, apoi se uită la el:

-Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

-Încă nu,zise el.Știu ceva și mai înnebunitor.Ți-aduci aminte?

Desfăcându-și picioarele complet,îl ghidă,până când sexul lui o umplu.Își amintea.Duritatea și căldura lui,mișcările repezi și încete și mai ales plăcerea intensă.Și mai era ceva ce nu știa.Aroma lui de bărbat,amestecată cu ploaia, sentimentul erotic,și picioarele încolăcite pe după pantalonii lui.Și,trecută de marginile conștientului,un sentiment delicios de a fi descoperită.

El vorbea din nou fără șir,și dacă nu ar fi fost atât de aproape de extaz,știa că ar fi râs.Dar acum nu putea,pentru că puterea ce îi unea,îi conducea cu frenezie spre un loc unde toate emoțiile se întâlnesc cu forța flăcărilor de foc.Când totul se terminase,el îi dădu drumul tăcut,iar ea rămase răsuflând greu.

El se mișcă primul,căutând o batistă.După un moment,se ridică în picioare, privind-o:

-Așa salutări mai zic și eu.Ea își încheia nasturii,neîndrăznind să-l privească.

-Jill?Pentru că ea nu spunea nimic,îi ridică bărbia.

-De ce ești așa de tăcută? Te doare ceva?

-Nu.Este atât de...Am fost nebuni.Nu sunt obișnuită să...

-Să-ți asumi riscul de a cere ceea ce-ți dorești?Să explodezi în brațele unui bărbat? Să mă faci atât de fericit? întrebă el îmbrățișând-o.

-Ceva în genul ăsta,zise ea,cu bărbia în piept și chicotind.După cum tresaltă și pieptul lui,știa că și el râde.Răsuflă adânc,cuibărindu-se și mai confortabil în brațele lui.Era acolo.De ce să se teamă?

-Cât timp rămâi de data asta? întrebă ea.Regretă imediat.Nu voia să știe sau să se gândească la plecare,dar nu se putu abține să-l privească întrebător.Ploaia se oprise,iar luna,ieșită dintre nori, strălucea pe cer,luminând expresia serioasă a chipului lui.Poate că nu voia să știe,dar trebuia să știe.

-Cât timp avem?O privi cercetător,ca și cum ar fi vrut să spună ceva,dar nu putea.Intimitatea lor fusese evaporată de o situație forțată și jenantă.Trăgându-și rochia peste picioare,ea încercă să-și corecteze tonul într-unul mai impasibil:

-Te rog,uită întrebarea.

-De ce? Nu te interesează răspunsul? Cum el nu răspunse imediat,ea simți o durere pătrunzătoare în interior.

-Te-am sunat de patru ori,izbucni ea.Și nu erai niciodată acasă.

-Am fost ocupat.Am avut o groază de întruniri.

Dar m-am întors și asta este cel mai important.

-Atât de ocupat, încât nu puteai da un telefon? Se uită la locul de pe podea unde tocmai făcuseră dragoste. Dumnezeu ce făcuse?

-Crezi că mă poți introduce în orarul tău aglomerat și în timp ce vii pe aici, să-ți vezi unchiul, să mă vezi și pe mine, iar apoi să te întorci la viața ta din New Jersey? Încercă să se ridice, dar el o luă de umeri, așezând-o cu forța pe genunchi.

-Jill, te rog. Dacă crezi că gândesc așa, te înșeli. O mai scutură o dată, destul de tare ca să nu se mai zbată. Când se potoli, slăbi strânsoarea, dar nu desfăcu brațele.

-Ascultă-mă. Nu voia să-l asculte, dar nu avea nici o șansă. Uitându-se fix la bărbia lui, se lupta să fie calmă. Dar curiozitatea o birui până la urmă și se uită în ochii lui. Atunci el vorbi:

-Ții minte dimineța când am plecat? Te-am găsit în bucătărie, încercând să dai un telefon. Când te-am întrebat ce se întâmplă, mi-ai spus: „De ce insiști să te implici, când știi că ai viața ta în New Jersey?”

-Nu-mi aduc aminte, minți ea. El zâmbi, apoi continuă intrigat, dar calm.

-Nu contează. Eu mi-aduc aminte. Și am înțeles mesajul tău, Jill.

Ea ridică sprâncenele.

-Ce mesaj?

-Chiar după noaptea aceea incredibilă pe care am petrecut-o împreună, încă nu erai sigură dacă să ai încredere în mine. Sau să te bazezi pe mine. Coborî cu mâinile pe brațe. Ai renunțat de mult să depinzi de cineva. E adevărat? Nu încerca să negi. Ea aprobă din cap, amintindu-și de timpurile grele, când se descurcase singură. Când avea nevoie într-adevăr, nu o ajutase nimeni. Nici măcar rudele îndepărtate, care se mulțumiseră să ră-mână așa, când plecase tatăl ei, nici acei bancheri snobi, care nu ascultau decât de calculator, când fratele ei avea nevoie de bani, nici măcar proprietarii aceia nepăsători și nedrepti, care voiau să-i dea afară, când mama ei se îmbolnăvisese. Și, în sfârșit, acei câțiva bărbați, care în final, nu erau decât niște copii. Îi dăduseră lacrimile. La naiba! N-a mai plâns de atâta timp.

-Te-ai obișnuit ca în viață să nu depinzi decât de tine și de nimeni altcineva.

-Ai dreptate, zise ea, sfidătoare. N-am avut încotro.

-Jill, șopti el, acum este cineva de care să poți depinde. Eu sunt acela.

Ea clătină din cap, încercând să nu lase speranța să-și facă loc în inima ei.

-Nu pot face asta, Drew. Nu pot trăi cu tine doar 2-3 ore furate pe an.

-Nici eu nu pot..

-Eu...eu...Ce-ai spus? întrebă ea.

-De trei săptămâni mă pregătesc să mă mut aici, unde să încep alte afaceri. Jill, am cumpărat grădina *Orange Blossom*. Inima îi tresări de durere și de plăcere, iar

lacrimile îi curgeau pe obraji. Tensiunea i se eliberă deodată din trup și începu să râdă.

-E-adevărat? îi dădu o palmă în joacă peste umăr. Dar de ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai sunat?

-Pentru că m-am jurat că atunci când voi vorbi cu tine data viitoare, totul va fi aranjat sau măcar în curs de aranjare, zise el, împungând-o cu degetul. Voiam să fii convinsă, fără nici o îndoială, că țin la tine. De aceea sunt aici. Ca să te poți baza pe mine. Ultimele lui cuvinte îi trezeau spiritul de conservare. Să depindă de el? Niciodată nu se bazase pe nimeni în viața ei. Chiar dacă asta o spunea Drew, ideea o făcea să tremure. Și dacă depindea de el? Și dacă se întâmplă ceva și el nu era acolo? Nu-și mai putea controla gândurile. Ce se întâmplă cu ea? Nu asta era răscrucea pe care și-o dorise? Când fiecare semn din inima și sufletul ei spuneau da, de ce nu putea să fie încrezătoare și să accepte?

Luând-o de umeri, Drew o readuse lângă inima sa.

-Iubito, tremuri, zise el, luând-o de mână. Întinse gâtul să o vadă mai bine și zise pe jumătate filosofic:

-Nu am de gând să te zoresc cu nimic. Știi că e un șoc și că trebuie să te obișnuiești cu ideea că vorbesc serios. Și, ascultă, dacă este ceva ce nu-mi poți spune acum, ei bine, voi aștepta până crezi tu că e momentul. Vezi, deja am încredere în tine. Se strâmbă comic. Și-apoi, cât de rău poate fi?

-Drew, spuse ea, clătinând din cap, nu e nimic rău, e doar ceva complicat. Mi-am dat cuvântul cuiva.

-Înțeleg. De aceea țin eu atât de mult la tine. Ai mai multă integritate în degetul mic, decât au unii oameni în tot trupul. N-am mai cunoscut nici o femeie cu asemenea simț al loialității. Dacă tu spui că nu e nimic rău, înseamnă că într-adevăr nu este, zise el, între două pupicuri. Abia aștept să te observ și să te protejez.

-Nimeni nu a făcut asta pentru mine, de când mă știu. Simți cum mâinile lui, ferme și sigure, le strâng pe ale ei.

-Mai gândește-te și în curând îți vei da seama că nu spun decât adevărul. El adună lucrurile și coborâra împreună scările, în noaptea plină de stele.

-Drew? Unchiul tău e plecat la pescuit și nu vine până mâine.

-Știi. Figura ei deveni veselă; nu mai făcu efortul să-și ascundă zâmbetul.

-Poate că ai vrea să-mi arăți cum se închide pe dinăuntru ușa apartamentului meu. Se opri în loc.

-Asta e o invitație să facem dragoste toată noaptea.

-Da...

-Bine, pentru că oricum asta aveam de gând să fac, spuse Drew, sărutând-o zgomotos. Îl alergă pe iarbă, până ajunseră pe trotuar. Aerul era proaspăt, greierii cântau, iar becurile de pe stradă se aprinseseră din nou, luminându-le drumul.

-Dacă vom mai fi până mâine dimineață, te invit la micul dejun.

-Mâine e ziua mea liberă.

-Știu.

-Ți-ai adus aminte și asta. Înconjurându-i mijlocul cu brațele, zise încetișor:

-Mi-amintesc totul despre tine. Pentru o secundă, pământul se opri în loc și tot ce îi promisese el părea realitate. El dădu din cap..

-Doar micul dejun, nu ajunge. Vreau să fiu cu tine toată ziua. Și apropo, să porți fusta aia, adăugă el, pretinzând că cererea nu este de natură intimă.

-Mai ai și alte preferințe de modă? întrebă ea.

-O să te anunț.

-Te rog s-o faci. Își drese glasul.

-Vom închiria o barcă, de lângă *Breeze Palms*, și vom merge pe râu.

-*Breeze Palms*? Abia aștept să văd locul, Știi, este al companiei *Merriweather Development*.

-Știu, zise el gânditor, zâmbind misterios. Trezindu-se dimineața cu ea cuibărită în brațele sale, Drew era cât pe ce să anuleze planurile de excursie la *Breeze Palms*. Ar fi putut să-și petreacă toată ziua în pat, dar nu-și petrecu decât jumătate de dimineață.

-Oprim la un magazin să ne pregătească și nouă un coș de picnic, zise el, uitându-se prin interiorul mașinii închiriate, în timp ce rula pe șosea. Ea se uita în oglinda retrovizoare, dându-și cu ruj pe buze. Avea gura întredeschisă și ceea ce făcea era atât de feminin, încât simți că îl apucă iar. Se așeză mai bine pe scaun. Trebuia să existe un subiect de conversație, care să nu îl facă s-o dorească din nou. Își drese glasul, fixându-și ochii la drum. Și va trebui să-l găsească repede, sau vor deraia cu mașina.

-Ce vești mai ai de la fratele tău?

-M-a sunat săptămână trecută. Punând capacul la ruj, Jill îi dădu drumul în poșetă, și se întoarse spre el. Ridică din sprâncene. Mi-a adus aminte că și-a terminat cursurile.

-Colegiul medical este destul de scump. Cum te descurci?

-Nu știu, dar întotdeauna fac rost la timp de bani...

-Uite, dacă ai nevoie de bani.,.

-Ce? Oh, nu. Asta nu înseamnă că am nevoie.

-Afacerile îmi merg nemaipomenit. Am mai mult decât îmi trebuie.

Refuză, agitându-și mâinile.

-Nu, absolut. Apreciez oferta, dar acum câștig destul de bine. I-ar fi satisfăcut orgoliul masculin, dacă ar fi acceptat oferta.

Cunoscând-o mai bine, își dădu seama că vrea să rămână independentă din punctul ăsta de vedere. Că era prea mândră sau prea încăpățânată, motivul nu conta. Următoarea pistă de acțiune era iubirea. Înțelesese asta acum. În colțul ochilor lui apărură lacrimi. Niciodată nu crezuse că va găsi o femeie ca Jill, și acum o avea, bogată sau săracă, nu o va lăsa să plece. Trecură câteva minute până vorbi:

-Dacă te răzgândești, să-mi spui. Pentru un moment, privi în gol.

-Ce? Oh, n-o să mă răzgândesc, zise ea, refuzând oferta cu o fluturare de mână.

Apropo, știu o scurtătură către *Breeze Palms*. Dacă o iei pe drumul spre Macomber, întorci pe drumul de țară la capătul căruia este casa de amanet Dilby's. Și în cinci minute ajungem la drumul dinspre râu.

-Casa de amanet Dilby's? N-am mai fost într-o casă de amanet de când eram la colegiu.

-Adevărat? Ei, păi să-ți spun atunci că la Dilby ai ce vedea. Au multă ...marfă acolo... Vocea îi tremura. Adică, este situat în așa fel, încât mi-a sărit în ochi, când am trecut cu mașina pe acolo. Tăcu brusc și se sprijini cu umărul de geam, plimbându-și degetul pe bărbie. Deci încerca să-i ascundă faptul că fusese la un cămătar. Imaginația i-o luă razna, închipuindu-și că Jill și situația ei financiară sunt implicate în tot felul de situații neplăcute. Poate că avea probleme mai mari decât își închipuise el. Îi aruncă o privire cu coada ochiului, dar ea privea înainte. Se simți frustrat. Cea mai grea parte era așteptarea. Trebuia să aștepte, cu mâinile în sân, până când ea avea de gând să-i spună ce se întâmplă. Se gândi că nu ar strica să o înghiontească puțin.

-Arăți de parcă ai avea povara lumii întregi pe umeri. Vrei să vorbim despre asta?

-Nu vreau să te deranjez. Pe lângă asta, cred că ai atât de multe pe cap, de când vrei să-ncepi o nouă afacere și să te muți aici.

-Știi cum se spune. Când vorbești despre necazuri, să le împărți, și când vorbești despre bucurii, să le multiplici? Îi luă mâna de pe scaun și i-o sărută.

-Sunt aici acum și cât voi fi iubitul tău, îți voi fi și prieten. Să nu uiți. Putu vedea cu coada ochiului că se gândea la ce-i spusese. Continuă exagerat de serios.

Hei, doar nu ți-am stricat nunta din foisor când m-ai lăsat să te ajut, nu?

Îi prinse privirea, făcând-o să râdă.

-Nu, nu mi-ai stricat-o. O.K., îți voi spune la ce mă gândesc. De când mi-ai spus de *Breeze Palms*, mă gândesc la domnul Merriweather, șeful meu. În curând se va

crea un post nou acolo.Mă gândeam să discut despre asta cu domnul Merriweather,dacă trece cumva prin Cinnamon Key.Tăcu,cu ochii la genunchi, până dădură colțul după casa de amanet Dilby.

Conduse tăcut pentru câteva minute,lăsându-i timp să-și clarifice gândurile și să-i vorbească.Figura ei era atât de preocupată,încât începu să se îngrijoreze.

-Ești într-adevăr afectată de asta,nu?

-Nu pot să-mi imaginez plecarea din Cinnamon Key.Comunitatea aceea a fost casa mea pentru mai mult de trei ani.Ridică nedecisă din umeri.

-Nu pot ignora banii.Nu știu ce să fac.

-Nu este niciodată ușor să pleci,dar nu poți face un pas înainte,fără să lași în urmă o parte din trecut.Jill,nu poți rămâne pentru totdeauna în Cinnamon Key.

-Nu știu de ce mi se taie răsuflarea,când te aud vorbind așa,dar așa este.

-De asta sunt eu aici,ca să te las fără răsuflare,zise el,parcând mașina.Zâmbea din nou.

-Vorbește cu domnul Merriweather,Jill.Nu se poate întâmpla nimic.

Douăzeci de minute mai târziu,Drew,manevra barca roșie-albastră,închiriată de la *Lazy Days Boat*,printr-o perdea de sălcii încurcate una într-alta.

-Putem să facem picnicul aici,zise el,arătând cu bărbia spre mal.

-E ca și cum ai picta un tablou fără ramă.

-Ba e și mai și,zise el,lăsând vâslele în barcă.Este intim.Extrem de intim.Cortina de sălcii plângătoare și câteva tufișuri îi apărau de traficul de bărci.De câteva ori,în timpul prânzului,auziră fragmente de conversație din celelalte bărci ce treceau pe lângă ei.Jill se surprinse privind la peisajul romantic și apoi la Drew. Era întins pe pătură,în spatele ei,supraveghindu-i fiecare mișcare.Chiar dacă nu petrecuseră mult timp împreună,știa sigur la ce se gândea.Afirmația lui i-o confirmă.

-Am putea face dragoste aici și nimeni nu ar ști.

Își coborî bărbia,privindu-l sceptică.

-Totuși cred că doi oameni goi pușcă și zgomotoși ar atrage atenția.

-Iar eu cred că am un spirit extrem de aventuros,zise el,clătinând din cap,cu plăcută dezaprobare.

-Am spirit aventuros,insistă ea,întinzându-se lângă el să-l sărute.Nu sunt doar nebună,zise ea,țuguindu-și buzele,dezamăgită.

-Ce mi-ai făcut tu mie,Drew Webster!Zâmbetul lui era o invitație către ceva de vis.Se strâmbă.

-Nu.Nu te mai uita așa.Trebuie să discutăm despre altceva.Se uită din nou în jur.Nu am fost niciodată în Franța,dar pariez că așa trebuie să fie pe acolo.

-Franța? Ne putem preface că suntem în Franța. Putem ciripi în franțuzește. Ochii ei străluceau.

-Drew, îl avertiză, văzându-l că se ridică și vine spre ea. Îi șopti la ureche:

-Ți-am spus vreodată cât de mult îmi place când porți fustă? T

-Se pare că de ieri-seară este favorita ta.

-Da, mai ales asta lungă, cu metri și metri de material, șopti el, ridicându-i-o până peste genunchi.

-Doamne, un bărbat se poate pierde o întreagă după-amiază în fusta asta.

-Da? Adică, nu putem... protestă ea, când o luă în brațe.

-Nu vorbesc franceza.

-Asta este prima lecție, șopti el, sărutând-o.

CAPITOLUL 9

Ușa din față a casei unchiului său, era închisă. Intră înăuntru și fluieră:

-E cineva acasă? întrebă el, observând uneltele de pescuit, radioul portabil puse în apropiere, pe podea.

-Drew? Credeam că ai venit aseară târziu, spuse unchiul său, ieșind din bucătărie. Avea un pește într-o mână și un cuțit ascuțit în alta.

-Am venit.

-Nu ai avut cheia de la intrare? Drew ridică mâna, scuturând cheile.

-Ba le am aici. M-am hotărât să petrec noaptea acasă, la Jill.

Unchiul îl privi de sus în jos, apoi holbă ochii. Comunicară în tăcere câteva secunde. Figura bătrânului se luminase dintr-o dată.

-Pari fericit.

-Sunt fericit, zise Drew, clătinând din cap de bucurie. Am de gând s-o rog să se căsătorească cu mine.

-Remarcabil. Felicitări, zise Ralph, gesticulând cu cuțitul în mână, pe când se îndrepta spre bucătărie. Vino încoace cât termin eu astea, și o să-mi povestești tot ce s-a întâmplat. Drew îl urmă în bucătărie, luă două beri din frigider, așezându-se pe bufet, lângă unchiul său.

-Am semnat actele pentru grădina *Orrange Blossom*, explică el, desfăcând cu zgomot cutia de bere. Îi întinse și unchiului o cutie, continuând:

-Jill nu știe, dar am și negociat cu compania *Merriweather Development* contractul pentru arhitecta peisagistică din *Breeze Palms*. Tipii de la *Orrange Blossom* mi-au spus că cei de la *Merriweather Development* nu erau mulțumiți de oferta inițială, pentru că nu aveau materiale rezistente la apă.

Ralph își șterse mâinile pe hârtia de bucătărie și-și luă berea, toastând.

-Pentru viitor.

-Pentru viitor,zise Drew,înainte de a lua prima înghițitură.Ciudat,cum au început toate de la niște probleme de furt.Se întoarse spre unchiul său,care îl privea cu coada ochiului.Siguranța lui Drew începuse să se clatine.

-Nu este adevărat,nu-i așa?Cum unchiul nu spuse nimic,Drew puse cana pe bufet.

-Hai,spune-mi.Ce se întâmplă?

-Acum câteva dimineți,am luat micul dejun la Barbara.În locul serviciului de ceai din argint,avea o vază cu câteva ferigi.

-Ai întreat-o ce a făcut cu argintăria?

-Spunea că i-a trimis-o lui Mary Kozlowski.Drew simți cum mușchii cefei i se relaxară.

-Așa.Aproape că m-ai dus.Bătrânul continuă,privindu-l fix:

-Mary Kozlowski este într-o croazieră pentru două săptămâni și nu se va întoarce până joia viitoare.Am văzut argintăria la Barbara și după ce Mary plecase,deci am știut că nu i-a împrumutat-o ei.Pentru un moment,nici unul din ei,nu spuse nimic.Apoi,Drew vorbi cu un ton ezitant,alegându-și cuvintele cu atenție.

-Se poate ca Barbara să sufere de pierdere de memorie?

Luând geanta,Ralph mai scoase un pește mare și răspunse sigur de el:

-Nu.Acum este cu un grup la o discuție despre cărți,la casa lui Hemingway,din Key West.Iar dacă următoarea întrebare sună cam:„Dacă este sărită de pe fix”,răspunsul este din nou,nu.Drew se ridică în picioare,scărpinându-se la ceafă și plimbându-se încolo și-ncoace prin bucătărie.

-O fi posibil să-și vândă lucrurile,pentru că are nevoie de bani?

-Nu se poate,Drew.Doctorul Brody a fost un fizician de succes.Pe lângă toate astea,Barbara nu a dat nici un semn că nu s-ar descurca ca văduvă.

Ralph trânti peștele pe ziar.

-Doare atunci când ții la cineva,iar acesta nu are destulă încredere în tine,ca să ți se destăinuie. Gândindu-se la Jill,Drew îl bătu prietenește pe umăr,pe unchiul său.

-Înțeleg,zise,dar,de obicei,lucrurile astea se rezolvă de la sine.

-Mulțumesc pentru sfat,domnule Vocea Experienței,zise Ralph,fără nici un pic de entuziasm.Drew oftă.

-Dă-mi voie să te asigur,unchiule,că titlul ăsta mi se potrivește de minune.

Jill puse la loc, într-un sertar din bucătărie, carnetul de Cheltuieli, iar într-un dulap racheta și geanta cu mingiile de tenis. De obicei, după o asemenea ședință, i se strângea stomacul, dar acum nu avea decât senzația de ușurare. După ce-și făcu toate calculele, se declară satisfăcută în final, pentru că putea plăti cursurile lui Peter. Zâmbi de parcă i se atrăsese o viziune. Ea și cu Drew legați unul de altul cu panglici puternice și frumoase, ce fluturau în vânt. Lucrurile încercau să se rezolve. Drew avea dreptate când spunea că pentru a face un pas înainte, trebuie să lași o parte din trecut în urmă. Mergea înainte și scăpa de tot felul de subterfugii financiare. Cât de binecuvântată era pentru că Drew avea încredere în ea și o respecta destul cât să mai aibă puțină răbdare. Lăsându-se furată de posibilitățile oferite de viitor, luă geanta la subraț, se rezemă de perete și ridică receptorul telefonului.

-Alo?

-Alo, Jill? Sunt Barbara Brody. Te sun din Key West. Jill deveni brusc atentă.

Ceva nu era în regulă. Știu din momentul când auzi vocea Barbarei.

-Ești în regulă? întrebă, gândindu-se la tot ce putea fi mai rău.

-Da, dar autobuzul a rămas în pană și nu mai circulă nici unul, așa că trebuie să rămân la noapte în Key West.

-Ei, nu este un loc chiar așa de rău, zise ea, rezemându-se de perete cu restul de puteri care îi mai rămăseseră. Mai trecură câteva secunde, fără ca Barbara să mai scoată un cuvânt. Mai vrei să-mi spui ceva?

-Mă tem că da, Jill. Nu mai am timpul necesar ca să-mi rezolv o mică problemă de afaceri.

-Problemă de afaceri? zise Jill, cu mâna la frunte.

-M-a sunat Hector. Jili închise ochii.

-Hector, cămătarul?

-Da. Mi-a spus să plătesc datoriile doctorului Brody, până mâine seară. Vezi tu, Hector pleacă într-o excursie și... oricum, aveam de gând să duc la Dilby, mâine dimineață, un colier de diamante. Jill, am nevoie de ajutorul tău. Vocea Barbarei era grăbită și disperată. Jur că este pentru ultima oară. Nu mă poți ajuta decât tu. Jill își trecu degetele prin păr., „Ultima oară. Definitiv”. Situația era inevitabilă, așa că își căută un ton normal. În definitiv ce mai era o ultimă favoare.

-O.K. Barbara. Spune-mi exact ce trebuie să fac.

-Deci, Jill este în vizită la o prietenă din Fort Myers diseară, zise Ralph, terminând de curățat peștii.

-Merge bine. Așa că vom mânca pește prăjit și voi mai sta câteva ore cu tine. Sper să-ți mai rămână loc în stomac pentru cina de mâine, la Barbara, zise

Drew,râzând cu unchiul său,în timp ce se juca cu binoclul.

-Ăsta l-am cumpărat amândoi din Elveția,nu-i așa?

-Ăla este și e la fel de bun de parcă ar fi nou,zise Ralph,îndreptându-se către spatele casei,cu uneltele de pescuit în mână.

-Eu o s-o sun pe Barbara,să văd dacă s-a întors.De ce nu te duci tu să-ncerci sculele astea,la dig?Drew merse spre poartă.Îndreptând binoclul înspre Cinnamon Circle,regla claritatea imaginii.Ce văzu îl încântă mai întâi,apoi nu-i veni să creadă.În lumina serii o văzu pe Jill uitându-se peste umăr,iar apoi urcând treptele din fața casei Barbarei Brody.,,Nu-mi vine să cred”,murmură pentru sine.Trebuia să fie în Fort Myers,să joace tenis cu o prietenă.Reglând mai bine binoclul,văzu că nu este îmbrăcată pentru tenis.Apoi o văzu deschizând ușa Barbarei și intrând înăuntru.Explicații multiple îi veneau în minte,dar nu îl satisfăcea nici una.Apoi o idee de necrezut îi veni în cap.Râse tare și încercă să scape de urâta idee.Nu-i venea să creadă.

-Unchiule,ies pentru câteva minute,zise el,lăsând binoclul în casă,înainte de a închide ușa.Păși în stradă și o luă către casa doamnei Brody,fără a aștepta răspunsul unchiului.O mie de emoții îi răscoleau sufletul,dar până să ajungă la casa Brody,curiozitatea câștigă.Jill nu aprinsese luminile;oare ce făcea în întuneric? Așteptă,pe jumătate ascuns după o tufă de hibiși,aproape de capătul drumului.Jill ieși în mai puțin de un minut,nederanjându-se să se uite peste umăr,în timp ce încuia ușa.Privind un obiect pe care îl avea în mână îl strecură în poșetă și plecă cu pas grăbit.Inima lui Drew bătea nebunește.Nu dorea să creadă ce vedea,dar nu se putea abține.

-Bună,Jill..

-Drew?Duse mâinile la gură și la stomac instantaneu.Trecură câteva secunde,până când să reușească un zâmbet chinuit.

-Dumnezeule,ce m-ai speriat.

-Chiar așa? întrebă el încetisor.

-Chiar așa,zise ea,trecându-și degetele prin păr,în felul în care făcea când era nervoasă.

-Să nu-mi spui că ai ieșit afară să prinzi un hoț,zise ea,încercând să râdă din inimă,dar nereușind.Făcu un pas către ea.

-Oare am prins unul?Nu știa dacă să fie supărată sau speriată.Mai rău,nu știa ce are el în.cap.Lămpile de pe stradă îi umbreau chipul,iar vocea îi era neutră.Oare unde era privirea lui înțelegătoare și vocea răbdătoare,când avea nevoie de ele? Oare nu-și dădea seama că era terorizată de panică?Studiind-o,își mușcă interiorul obrazului.Nările i se umflară o secundă,înainte de a vorbi.

-Cred că este timpul să-mi dai explicația pe care mi-ai promis-o.

Ea făcu ochii mari simțind tonul lui insistent.Nu-i făcuse nici o plăcere să umble în vârful picioarelor,în întuneric,prin casa Barbarei.Și de asemenea nu-i plăcea să fie tratată ca un criminal de către omul pe care îl iubea.Își mușca obrazul, încercând să se controleze,fixându-și privirea pe unul din degetele lui.Prin felul în care el strângea din pumni știa că încerca din greu să se stăpânească.La dracu! Amândoi simțeau același lucru.Vorbi,accentuând fiecare cuvânt:

-Ai spus că ai încredere în mine să-ți spun totul când voi fi gata.Știu că pare altceva decât este.Probabil că ești.curios...O întrerupse.

-Curios?

-Drew,complici lucrurile când nu e cazul.

-Ți-am spus,că am grijă de...De data asta fu întreruptă de o mașină ce dădea colțul către strada unde se aflau ei.,,Nu-mi vine să cred ce se întâmplă”,își spuse Jill în gând.Harold,gardianul zonei,sări din mașină.

-Nu mișcă nimeni,zbieră el.

-Harold?Ochii lui Jill se îngustară din cauza farurilor orbitoare.

-Harold,ce faci aici?

-Domnișoară Stuart,sunteți în regulă? Bărbatul ăsta vă face vreun rău?

-Ceee? Oh,în numele cerului! Nu.Este nepotul lui Ralph Webster,Drew.

Gardianul veni către locul unde stăteau ea și cu Drew.Se uită cercetător la Drew, apoi făcu un pas înapoi și își scoase cascheta.

-Este totul în regulă? Nu se întâmplă nimic suspect pe aici?

-Bineînțeles că nu,Harold.Ce te-a făcut să vii aici?

-A sunat cineva la secția de poliție și a spus că la casa doamnei Brody are loc un furt.Jill își strânse buzele,aruncând o privire letargică către Drew.

-Cine te-a sunat,Harold?

-Eu l-am sunat,zise Ralph,venind către ei.Ce se întâmplă? S-a întors Barbara?

-Nu,nu s-a întors,zise Jill.M-a sunat și mi-a spus că grupul ei nu vine până mâine.Autobuzul a rămas în pană.Ralph dădu din cap,apoi se opri,plimbându-se cu privirea de la Drew la Jill și înapoi.

-Deci,ce se întâmplă?Trei perechi de ochi masculini se întoarseră către ea.

-Uh,e simplu.Barbara credea ...că a uitat...gazele deschise.M-a rugat să trec pe aici și să verific.Nu era cea mai originală scuză,știa,dar era măcar una acceptabilă.Se uită la cei trei bărbați,așteptându-le reacțiile.Harold vorbi primul.

-Se mai întâmplă.

-Bună seara,Ralph.Jill.Totul e în regulă? întrebă o voce de vizavi de locul unde erau ei.

-Totul e în regulă,răspunse Jill.Ba nu era nimic în regulă.Mai mulți oameni treceau către locuințele lor,pe lângă curtea din față a Barbarei Brody,și toți puneau întrebări cărora Jill nu le mai putea face față.

-Ce se întâmplă?

-Barbara e bine? N-am mai văzut-o de câteva zile.

-Iarăși s-a pierdut Max? Credeam că este mai bine păzit.

Preferind să vorbească mai întâi cu locuitorii,Jill nu observă a doua mașină ce lua curba către ei.

-Vă rog,calmați-vă,Barbara e bine.Nu este nici un accident,doar o neînțelegere creată de câțiva oameni ce nu doreau decât binele.Din reflex,privirea ei aștepta aprobarea lui Drew.În timpul ăsta,soseau și alți oameni.,,Spune-le că e adevărat, Drew.Acoperă-mă”.Strângându-și buzele își dădu seama că este acuzatul principal.Când îl privi pe unchiul lui Drew,se simți de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.Nu,nu putea fi adevărat ce se întâmplă.Dar era.Îl simțea pe Drew îndepărtându-se.,,Spuneai că ai încredere în mine”,îi venea să țipe.

„Spuneai că vei fi lângă mine,când voi avea nevoie de tine”.

Mâinile îi tremurau,când văzu că Drew vorbește între patru ochi cu unchiul său. Continua să îl fixeze din ochi pe Drew,într-o încercare disperată de a-i comunica să fie răbdător.Răspunsul lui fu o privire de gheață,care cerea lămuriri.

-Domnișoară Stuart,ce se întâmplă aici?

Întrebă o voce insistentă din spatele mulțimii.Vocea se apropie.

-Domnișoară Stuart,mă auziți?Vocea îi era vag familiară,dar pentru moment nu o interesa persoana.În schimb,Harold o făcu în locul ei.Acesta își puse cascheta pe cap și salută.

-Domnule Merriweather.Bună seara.Câțiva oameni îi făcură loc,iar domnul Merriweather păși către centrul micului grup și întrebă:

-Îmi spune „și mie cineva ce se întâmplă? Drew era departe de a fi satisfăcut de felul în care ea îl tratase,dar un lucru rămânea constant.O iubea pe Jill.Încercă să nu se lase înduioșat,dar nu rezistă privirii ei vulnerabile.Trebuia să aibă încredere în ea și să lase la o parte orice suspiciune.

-Domnule Merriweather,zise el,întinzând mâna.Sunt Drew Webster de la Serviciile de arhitectură peisagistică.Am luat legătura cu dumneavoastră la biroul din Nashville,în ceea ce privește locul din *Breeze Palms*.

Observă în treacăt,cum Jill rămase cu gura deschisă la auzul veștii.Domnul Merriweather dădu mâna cu el.

-Oh,da.Făcu un pas înainte,în timp ce mulțimea începuse să se împrăștie.

-Webster.

-Poate că domnișoara Stuart îmi va primi scuzele pentru această mică petrecere, al cărui inițiator am fost.Drew se întoarse către Jill.N-ar fi fost surprins dacă în privirea ei ar fi regăsit panică sau chiar amuzament,dar se înșela în ambele supoziții.Ce văzu într-adevăr în ochii ei era indiferență.Nu putea fi adevărat.Ea își pierduse controlul,iar lumea din jur o lăsase uimită și fără grai.

-Proprietarul acestei case este plecat din oraș.Acesta a sunat-o pe domnișoara Stuart și a rugat-o să vadă dacă nu cumva a lăsat gazele deschise.Am văzut-o în întuneric,din casa unchiului meu,și mi s-a părut că este un hoț.A fost greșeala mea.Și de asemenea a mulțimii,pentru că niciodată nu am văzut un sistem de securitate mai bun decât în Cinnamon Key.Domnișoara Stuart are un fel deosebit de a ține la locuitori și de a se implica în problemele comunității.

Domnule Merriweather,aveți un angajat nemaipomenit.

Buza de sus a lui Jill tremura,într-un început de surâs.El privi într-o parte.A-i salva fundul era o treabă,dar a pretinde că între ei n-ar fi o problemă serioasă era alta.

-Starea comunității este cel mai important lucru pentru ea.

Domnul Merriweather era lămurit de explicația lui Drew,iar Ralph și vecinii începură să se întoarcă la casele lor.

-Ei,domnișoară Stuart,erau deschise?

-Deschise,domnule Merriweather?

-Gazele din casa doamnei.

-Nu,domnule.Doamna Broy s-a înșelat,se scuză politicoasă.Scuzați-mă că par înmărmurită,dar dumneavoastră ne vizitați de obicei în timpul orelor de program.

-V-am trimis un mesaj prin fax azi de dimineață.S-o fi stricat?

Simțea iarăși tensiune în trup.Chiar când credea că totul se terminase,apăruse altă problemă.

-Nu,domnule.Astăzi a fost ziua mea liberă,îmi pare rău,de obicei verific dacă mi s-a transmis vreun mesaj la birou.Privi spre Drew.

-Azi nu am trecut pe acolo.Domnul Merriweather se uită când la Jill,când la Drew.

-Nu e nici o problemă.Munca dumitale constă în vânzări,și în ceea ce privește nivelul ridicat al satisfacției locuitorilor,aceste tranzacții au fost destul de multe și de reușite.Îți meriți zilele libere.Zâmbi atotștiutor.

-Sunt sigur că domnul Webster este de acord cu mine.

-Da,sunt.

-Mâine trec pe la dumneata,domnișoară Stuart,ca să văd niște dosare.

În cazul că fax-ul nu funcționează,vă spun de pe acum,că am nevoie de tot ce este în legătură cu posesiunile de terenuri ale companiei.Factori de apă,contracte de întreținere,treburile de genul ăsta.

-Le voi avea gata.Drew întinse mâna.

-Abia aștept întâlnirea noastră de poimâine.

-Și eu la fel,zise domnul Merriweather,strângând mâna lui Drew.La ora trei,în clădirea principală din *Breeze Palms*.Jill încă se mai uita la Drew,în timp ce domnul Merriweather se îndrepta către mașină.Niciodată nu s-a simțit mai tentată să-i explice despre promisiunea făcută Barbarei,deși înlăuntrul ei știa că nu se poate.De-a lungul anilor,își formase un cod moral,bazat pe integritate.De-a lungul vieții,i s-a întâmplat de multe ori să treacă prin diferite crize datorită acestui cod.Chiar acum,când era disperată,știa că dacă își abandonează cel mai înalt principiu,caracterul ei nu va mai fi același,indiferent de ce ar fi crezut Drew.Trebuia să creadă că ținea destul de mult la ea,încât să înțeleagă că acest oribil episod îi făcea mai puternici.Trebuia să creadă asta.Își împreună palmele,și-i șopti încetișor:

-Îți mulțumesc.Privind-o neputincios,Drew se lovi cu pumnii în coapse, întorcându-și privirea în altă parte.Ea se uita în continuare la el.Măcar dacă i s-ar îndulci linia rigidă a umerilor și ar fi venit să o ia în brațe.Oftă adânc și murmură o rugăciune.Silueta îi rămânea nemișcată,iar tensiunea de oțel dintre ei continua,mai grea decât o izbucnire nervoasă.Nu-și aducea aminte să se fi simțit vreodată mai nerăbdătoare.Cu degetele împletite și cu mâinile pe piept,îl întrebă:

-De ce nu mi-ai spus că negociezi cu el contractul pentru arhitectura peisagistică din *Breeze Palms*?Cum el nu răspundea,își pierdu controlul,ironizându-l cu un râs nervos.

-Aveai de gând să-mi faci o surpriză? Drew își masă tâmplele.

-Uite care e treaba,nu vreau să discutăm despre asta,acum.

Lacrimile îi inundară ochii.

-De ce nu?

„De ce să nu vorbim despre lucruri care ne privesc în legătură cu viitorul nostru? De ce nu mă lași să înțeleg că am un motiv de speranță?”

-De ce nu?! repetă el,nevenindu-i să creadă.,Ai vrea să trecem peste tot ce s-a întâmplat în ultimele cincisprezece minute,nu-i așa? Ea încercă,slăbită,să-l înduioșeze:

-Da.

-Ei bine,eu nu pot trece peste asta,spuse el,arătând către intrarea principală a casei Barbarei Brody.Când aici se petrece ceva îndoielnic,iar tu nu poți sau nu

vrei să-mi spui, eu nu pot...nu voi pretinde că nu înseamnă nimic pentru mine.

Privirea lui ascuțită penetra întunericul dintre ei, atingându-i cea mai sensibilă coardă a sufletu-lui. Apoi, spuse din toată inima:

-Și zici că verificai gazele, pentru numele lui Dumnezeu? La dracu', drept cine mă iei? O apucă de umeri și o scutură bine.

-Spune-mi odată! Atingerea lui o readuse cu picioarele pe pământ. Îi transmitea în trup puterea și pasiunea. Apoi își asumă riscul, plonjând în necunoscut.

-Te iau drept ceea ce ești, șopti ea printre dinți. Un om pasional și devotat, care a fost rugat să creadă în mine. Marele judecător. Luându-i fața, și-o apropie de a ei.

-Lasă-mă să termin ce am început. Doar...cu un sunet gutural, buzele lui le căutară pe ale ei, făcând-o să tacă, cu un sărut răvășitor. Sărutările veneau și veneau, cuplare haotică de limbi, suspine și gâfâieli. Îi cuprinse fesele, trăgând-o viguros către el. Era udă de dorință, îngreunată de nevoia atingerilor intime. Se frecă cu coapsele de el.

-Vei înțelege. Știu că vei înțelege. Deodată, el se rupse din sărutare, îndepărtându-și fața de a ei. Îi simți brațele tremurând, până când îi dădu drumul. El ridică mâna în momentul în care ea voia să continue.

-Nu, zise el, încercând să-și recapete răsuflarea. Să mă cauți când toată demența asta se va sfârși. Se întoarse și plecă, luându-i jumătate din suflet.

CAPITOLUL 10

Credea că reamenajarea stațiunii *Breeze Palms* îi va distrage gândurile de la Jill. Stând în mijlocul construcțiilor luxuriante, își dădu seama că se înșelase.

Dorea neapărat să știe ce se întâmplase în noaptea aceea și din cauza asta nu se putea concentra. Aruncându-și servieta în spatele mașinii, se așeză la volan și plecă, pe drumul râului, către centrul de închirieri *Lazy Days Boat*. Intră în parcare, opri motorul și privi apa mângâiată de razele de soare. Gândindu-se la ziua de ieri, îl copleșeau întrebările fără răspuns, teama și dorul de Jill. Nimic nu îi deranjase, afară de cântecul păsărelelor și murmurul apei. Departe de realitatea nesigură, înconjurat de brațele și picioarele ei, plăcerea se împletea cu rugăminți șoptite și răspunsuri leneșe. Lumea întreagă fusese un loc al dăruirii și iertării cu 24 de ore mai înainte. Oare aveau să se mai întoarcă aceste momente? Lovi nervos cu picioarele în cauciucuri. De ce dracu' nu-i ceruse să se căsătorească cu el? Poate că atunci i-ar fi spus că are nevoie de bani. I-ar fi dat din toată inima, i-ar fi dat orice, numai să nu fure de la bătrâna aceea văduvă, cu părul alb., „Nu!” Lovi din nou în cauciucuri. Nu putea fi adevărat. Cum se putea ca o ființă atât de grijulie și iubitoare să fure de la unul dintre locuitorii la care ținea atât de mult?

Cum putea o femeie, cu care împărtășise pasiunea dulce și puternică, să aibă o latură atât de ascunsă? Cu bărbia rezemată de mâini, privea sălciile. Iarși revenea întrebarea aceea chinuitoare. Întrebarea care nu-l lăsase să se odihnească toată noaptea, să discute civilizată cu unchiul la micul dejun și să se concentreze asupra treburilor. Ce a strecurat Jill în buzunar, după ce a părăsit locuința Barbarei? Ori cheia de la casă? Oare propriul portofel? Ori...ceva care să nu îi aparțină Barbarei Brody? Oare ochii îi jucaseră feste și nu și-o fi pus decât mâna în buzunar? Se lăsă cu capul pe spate; De ce nu l-a lăsat să vadă ce are în buzunar? De ce se tortura atâta? Nici măcar Barbara Brody nu părea îngrijorată de propriile-i pierderi. Poate că era subjugată de farmecul lui Jill? Sau poate el era? Nimic nu avea sens. Iarși ajunsese într-un punct mort. Numai că de data asta, gândurile lui se fixară pe imaginea râului, când deodată apărură ochii verzi-albaștri ai lui Jill, privind adânc într-ai lui. Amintirea acestor ochi sinceri și plini de dragoste îl lovi cu forța unui pumn.

Deodată, știu că făcuse o greșală teribilă. Acei ochi nu erau ai unui hoț. Începu să râdă de propria-i persoană. Unchiul lui avusese întotdeauna dreptate. Drew fusese îndrăgostit de mistere și deși acesta nu era rezolvat, știa în subconștient că Jill nu era o hoată. Se lăsase prins ca un tâmpit de imaginație, care, până la urmă, era cât pe ce să le strice amândurora viețile.

„Ce prostie” zise pentru sine, urcând în mașină și ieșind din parcare. Se simțea groaznic la gândul de a da ochii cu ea, și era curios de ce va spune. Avea motive serioase să-i dea un șut în fund și să-i facă scandal. Mașina rula către Cinnamon Key. Nu mai voia să piardă nici un minut departe de Jill.

Primul lucru pe care avea de gând să-l facă, după ce-și va cere scuze, era să o ceară de soție. Deschise radioul și apăsă pe accelerație. În apropiere de intersecția din Macomber, se decise să-i cumpere un diamant de mai multe carate, care ar fi arătat nemaipomenit pe degetul ei. Avea o mulțime de întrebări să-i pună. Oare s-a gândit vreodată să locuiască în *Breeze Palms*? Știa o casă dincolo de lac și voia să i-o arate. Jill se simțea ca o actriță dintr-un muzical vechi, care începea să cânte fără motiv. Domnul se distra de minune pe drumul liber, fericit că prinsese verde, când lua curba către Macomber. Privind pe stradă, puse brusc frână, de parcă un pumn într-o mânășă, l-ar fi lovit în plex. Ochii măriți priveau la casa de amanet Dilby și la Jill. Era afară, încercând să deschidă o cutiuță mică rectangulară. Soarele de dimineață făcea ca pietrele dinăuntrul cutiei să strălucească puternic, iar el simți cum inima îi cade în stomac. Dilby îi dăduse mai mulți bani decât prevăzuse Barbara. Asta era un motiv îndeajuns de bun ca să sărbătorească. Pe lângă toate astea, îi livrase domnului Merriweather dosarele

cerute,iar acesta o întrebase dacă este interesată să conducă noul birou din *Breeze Palms*.Jill acceptase oferta imediat,mai ales că erau mai puține ore de lucru și salariul era mai mare.Pentru a-și rezolva toate problemele din ziua respectivă,Jill trimise Barbarei banii obținuți de pe colier.Privirea recunoscătoare a Barbarei o făcuse să uite toate relele din ultimele săptămâni.

Rămase gândindu-se la Drew.Cel puțin,acesta era în Florida,iar acum că,în sfârșit,o văzuse pe Barbara achitându-și ultima afacere de camătă,simțea un optimism agresiv la gândul că în sfârșit îi putea spune adevărul lui Drew.Râse puternic la gândul propriilor ei cuvinte.Optimism agresiv! De ce nu?

Parcă mașina în spatele locuinței ei,ieși afară,cu poșeta sub braț și se îndreptă spre apartament.Coșul cu flori roșii,ce atârna în verandă,era bătut de briză.Luă o floare și plecă,jucându-se cu ea.Azi va fi o zi excepțională,gândi ea,în timp ce dădea colțul.Se opri înmărmurită de ceea ce vedea în fața ochilor.Drew stătea în capul scărilor,cu coatele pe genunchi și cu degetele încrucișate.Când o văzu, ridică ochii.Expresia feței era lipsită de viață.

-Drew? Ce s-a întâmplat? Floarea îi căzu din mână,în timp ce venea spre el.

-Arăți de parcă ți-ai pierdut cel mai bun prieten,zise ea,temându-se de tot ce putea fi mai rău.Cum el nu răspundea,ea îngenunche și-i luă mâinile într-ale ei.

-Spune-mi.E vorba de unchiul tău?

-Nu.Studiindu-l cu atenție,îi observă figura extrem de serioasă.Orice ar fi avut în minte,era secătuit de energie.Inima i se încălzi la gândul că după noaptea trecută,îi era greu să revină la ea.Îi luă mâna și i-o sărută.Nu mai conta nimic, dacă el era acolo.Nu mai așteptase ca ea să-l contacteze,venise el la ea,și asta era cel mai important lucru.

-Unde ai fost? Întrebă el încetișor,luându-și mâna înapoi.

-Am avut niște treburi urgente,zise ea,aranjându-și poșeta pe umăr,și acum că le-am rezolvat,mă simt nemaipomenit.Ciudat,cum așa ceva te poate binedispune pe toată ziua.El nu era amuzat.Ochii îi priveau în gol.Jill se așeză pe vine și-l sărută pe obraz.Buzele îi rămaseră în aer,pentru că el se dădu la o parte.Îl forța,deși nu ar fi trebuit.Mai ales că își călcăse orgoliul masculin în picioare.

-Știu că n-ai venit aici,ca să mă auzi vorbind de afaceri.Cred că vrei să discutăm despre noaptea trecută.Intră în casă.El rămase tăcut un timp îndelungat,încât ea îi rosti din nou numele.

-Drew,sunt al naibii de bucuroasă că tu...

-Te-am auzit.Se sculă în picioare,privind-o,în sfârșit,în ochi.

-Nu pot să vin.Am niște treburi în după-amiaza asta.O privi peste umăr și spuse:

-N-ai vrea să vii diseară acasă la unchiul Ralph? La ora opt.

-Da.Ești sigur că totul e în regulă? Voia să-l ia de braț,dar el deja plecase.
-Ne vedem diseară.Îl privi cum pleacă,îndepărtându-se numai în câteva secunde.
Nu o speria distanța la propriu cât era îngrijorată de distanța emoțională cu care o tratase cu câteva clipe înainte.O cuprinse frica.Oare avea de gând să-i spună că a făcut o greșeală și că până la urmă nu se va mai muta în Florida? Oare avea o iubită în New Jersey și realizase dintr-o dată că o vrea mai mult decât pe ea? Desigur că nu avea de gând s-o întrebe iarăși de Barbara,pe pentru că i-ar fi spus.
Nu,trebuia,să fie ceva mai rău.Trebuia să fie ceva în legătură cu relația lor.
Acest ultim gând,îi înmuie genunchii,așa că se așeză pe o treaptă.Strânse la piept poșeta,cuprinsă de gânduri negre.Îl va pierde.

La ora opt fix,se afla la intrarea principală a casei lui Ralph Webster.Luptând împotriva dorinței de a se întoarce și a o lua la fugă,își aranja fusta înflorată și vesta cu desene roz.Dacă ar pleca acum,ar prelungi agonia...oricare ar fi fost.
Întotdeauna a fost un supraviețuitor.Poate,doar poate,nu avea de-a face cu sfârșitul lumii.Ridică pumnul pentru a ciocăni la ușă,când auzi un răs înăuntru.
Ușa se deschise.

-Jill.Ce surpriză,zise Ralph,făcându-i loc să poftescă.Barbara și cu mine tocmai plecam la club,la un concert de jazz.Nu vii și tu cu noi?

-Nu,mulțumesc,zise ea,pășind în casă și sărutând-o pe Barbara pe obraz.
Aceasta era zâmbitoare,iar ochii îi străluceau de fericire.

-Jill pari supărată.Ce s-a întâmplat? Se scuză față de ei.

-Drew m-a invitat să trec pe aici.

-Te-a invitat Drew? Ce ciudat,îngândurat,Ralph își mușcă obrazul.

-Nu mi-a spus nimic.Și apropo de asta,nu l-am văzut toată ziua.

Jill simțea cum i se strânge stomacul.Oare agonia acestei seri era mai puternică decât crezuse?

-A plecat înapoi la New Jersey? întrebă ea cu jumătate de gură.Ralph o privi curios.

-De ce ar face asta? zise el închizând ușa.

-A fost o întrebare fără sens,nu? aprobă ea nervoasă.

-Da,a fost,zise Drew,intrând pe ușă.Energia din ochii lui de topaz îi luă răsuflarea.

-Tocmai m-am mutat aici.Ce motiv aș fi avut să plec atât de repede?

Se întreba dacă după bătăile inimii,va avea un preinfarct.

-Ei bine zise Raiph,conducând-o pe Barbara spre ușă,pe noi ne scuzați,nu am vrea să întârziem.Drew închise ușa,înainte ca Ralph s-o deschidă.

-Unchiule,e vorba de ceva important.Trebuie să avem o discuție.

-Despre ce? întrebă Jill.Tonul lui Drew nu-i dădea cale de întors,iar asta o făcea să se simtă încolțită.Drew îi privi amănunțit pe toți trei.

-Poate că ar fi mai bine să mergem în salon și să luăm loc.

-O să dureze mult? Barbara și cu mine voiam să-l ascultăm pe cântărețul acela ce vine tocmai din Fort Lauderdale.Așteptăm seara asta de câteva săptămâni.

-Credeți-mă,doresc la fel de mult ca și voi să se termine cât mai repede,zise Drew,conducân-du-i în salon.Barbara tresări.

-Oh,dragă.Ne-a auzit Max.În ușa de la bucătărie,se auziră scrijelituri de gheare.

-Sper să nu lase semne pe ușă.

-Luați voi loc,eu mai am o vorbă cu Jill,înainte de discuție.Drew o luă pe Jill deoparte și-i spuse:

-Nu așa am vrut să se termine,dar din dimineața asta mi-am dat seama că n-am de ales.

„Dimineața asta? Ce se întâmplase azi-dimineață?” Cu mâna lui înconjurându-i talia,părea atât de hotărât,pe cât era de provocator.Îi venise să se sprijine de el și să bocească,iar în următoarea secundă voia s-o ia la fugă,undeva,unde să n-o găsească nici amintirile măcar.El clătină din cap,resemnat,apoi spuse,cu gura aproape de urechea ei:

-Drace,deci n-ai de gând să spui nimic,nu?

-De ce trebuie să fie de față Barbara și Ralph când faci asta? șopti ea,cu ochii disperați.

-Pentru că vreau să se termine în seara asta și nu știu cum să fac decât discutând sincer.Ăsta este stilul meu,pe care trebuie deja să începi să-l cunoști.

Diferite imagini se derulau în conștiința ei.Imagini ale lui Drew:când a venit prima dată la ea în birou s-o anunțe că era la curent cu faptul că încerca să scape de el...întrebând-o cine a mai sărutat-o în asemenea fel...țopăind printre boscheți...încercând s-o lămurească de „intențiile sale extrem de clare”...făcând dragoste în foișor și pe malul râului.Lista putea continua,dar mesajul era unui singur.Când Drew era decis să facă ceva,nimic nu îl putea opri.

-Ce ai de gând să faci? El slăbi strânsoarea.

-Fii liniștită,nu sunt genul teatral.Deși urăsc toate astea,nu văd ce altceva aş putea face,zise el,lăsându-și servieta pe măsută.Jill se uită la Ralph și la Barbara,cum stăteau pe canapea.Ralph era nerăbdător.Figura Barbarei arăta o stare de panică.

-Drew,insist să-mi spui ce ai de gând să faci,zise Jill.

-Ce trebuie să fac,pentru a pune capăt la toate astea și pentru a ne vedea în

continuare de viețile noastre.Sunt aici atât pentru tine,cât și pentru mine.

Clătinând din cap,îi șopti la ureche:

-Nu înțeleg de ce n-ai putut veni la mine,dacă aveai nevoie de bani.

Jill rămase înmărmurită.Deci,în această întâlnire nu va discuta despre mutarea înapoi la New Jersey sau de reluarea unei mai vechi legături.Problema era cea dintotdeauna.Investigațiile lui nesăbuite asupra furtului de la Barbara.

Ralph strigă din cameră:

-Andy,șper că e o treabă serioasă,peu că concertul de jazz începe peste cinci minute.Max începu iar să zgârâie ușa.Barbara se ridică de pe canapea.

-Poate că ar trebui să-l iau pe Max la o plimbare,în timp ce voi lămurii ce aveți de lămurit.

-Nu,Barbara,te rog,zise Drew.Avem nevoie de tine aici.Asta ne privește pe toți.

Jill îl trase puternic de cot.

-Nu face asta,te rog.Tot ce ți-am cerut sunt câteva zile.

-Ți-aș fi acordat acest timp,dar m-am răzgândit azi-dimineață la ora zece,când te-am văzut intrând la Dilby's,spuse el,luând o hârtie din servietă și întinzându-i-o lui Jill.O mângâie pe umăr,încercând s-o încurajeze.

-Fii tare.Te salvez eu din asta,chiar dacă ar fi să-mi cheltuiesc și ultimul cent.

Dar spune-mi adevărul.Spune-le de ce ai făcut-o.Poate ajungi la o înțelegere cu Barbara.Aruncând o privire hârtiei,simți cum se învârtește pământul cu ea.

-De unde ai asta? întrebă supărată.Să ai ce? întrebă Ralph.Ce se întâmplă? Ignorându-l pe unchiul său,Drew răspunse în locul lui Jill.

-L-am lămurit pe domnul Dilby,spunându-i că ești soția mea și că asta,spuse el,arătând spre caseta de bijuterii,aparține mamei tale.Mi-a dat voie s-o cumpăr înapoi de la el.Drew bombăni:

-Mi-a spus că deseori face afaceri cu doamne aflate în încurcături financiare.

-Andy,spuse Barbara,râzând nervos,uită-te la Jill,s-a albit ca o stafie.De ce o superi în halul ăsta?Max auzi vocea stăpânei și începu să zgârâie ușa,distrăgând atenta tuturor.

-Acum ai supărat și cățelul,spuse Ralph,sculându-se și traversând camera.

Barbara îl urmă.

-Ce se întâmplă?Ce ai în cutia asta? Ralph luă colierul de diamante din mâna nepotului său.

-Ia uită-te.Barbara.Nu cumva purtai și tu unul la fel la dineul dansant de luna trecută?Când Barbara văzu pandativul,se sperie,ducându-și mâna la gură.În același moment,Max reuși să intre pe ușă.Când cățelușul alb pătrunse în cameră, Barbara începu să plângă.

Cățelul se duse glonț la Drew, apucându-l de pantaloni..

-Oh, Jill nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Cu ochii în jos, Drew murmură:

-Nici mie.

-Ce nu-ți vine să crezi? întrebă Ralph. Îmi spune și mie ceva ce se întâmplă?

Drew respiră adânc, făcând semn cu capul spre Jill și lăsând-o să vorbească.

-Cum poți să fii atât de lipsit de sensibilitate? Nu vezi că ai supărat-o pe Barbara?

Ralph gesticula din mâini.

-Ce se întâmplă? Drew se uită la Jill.

-Am descoperit hoțul.

-Hoțul? Credeam că am lămurit asta, cu câteva săptămâni în urmă, zise Ralph.

-N-nu...nu....am făcut-o, zise Barbara tremurătoare. O îmbrățișa pe Jill. Jili, îmi p-pa-re a-atât d-de rău că te-am amestecat în așa ceva.

-Îți pare rău? întrebă Drew. Dar de ce îți pare rău, Barbara?

Jill îi aruncă o privire sfârșită.

-Ești cel mai nerăbdător bărbat pe care l-am văzut vreodată. Lasă-l încolo Barbara. Nu trebuie să îi răspunzi. Barbara clătină din cap, smiorcăindu-se.

-Îi voi spune, Jill. Deja v-am făcut atâtea probleme din cauza mândriei mele prostești. Andy? Ralph? Trebuie să vă mărturisesc ceva.

-Să mărturisești ceva? întrebă Drew. Blocat, privi spre Jill.

-Accidental, Jill m-a descoperit când duceam câteva lucruri de ale mele la casa de amanet, iar eu am făcut-o să-mi promită că va ține secretul. Vedeți voi, doctorului Brody îi cam plăceau jocurile de noroc și din cauza asta, tot ce mi-a mai rămas erau câteva acțiuni. Știu că puteam să încasez banii pe ele mai devreme, dar banca unde am conturile de mulți ani, m-a amânat un timp. Sunt o femeie mândră și nu puteam suporta ideea că cineva și-ar putea da seama în ce mizerie m-a lăsat Raymond. Nu pot să-mi imaginez ceva mai umilitor decât mila cuiva față de mine. Și mai ales, bârfa oamenilor. Era o problemă de timp, ca vecinii mei, din Cinnamon Key, să afle. Privi la Max, care se desprinsese de pantalonii lui Drew, iar acum se odihnea pe piciorul ei.

-Aproape că am reușit, Jill. Nu-i așa?

-Aproape.

-Oare mă vei putea ierta vreodată că ți-am făcut atâtea probleme?

-Nu trebuie. Să mă rogi să te iert, Barbara. Am decis să păstrez secretul, pentru că înțeleg perfect cât de înfiorător este să fii la marginea sărăciei. Am trăit eu însămi majoritatea vieții în felul ăsta. Și oricum, cum aș fi putut să te refuz? Tu ai fost aceea care l-ai rugat pe doctorul Brody să scrie scrisoarea aceea minunată de recomandare pentru ca Peter să poată intra la Colegiul de medicină.

Altfel,nu ar fi reușit.

-Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat,dacă tu mi-ai fi spus că ai greutăți.
Și eu sunt prietenul tău,de asemenea.De ce n-ai vorbit cu mine,Barbara? întrebă
Ralph.Bătrâna se întoarse către Ralph,ștergându-și lacrimile cu dosul mâinilor.
El îi întinse batista.

-În special,penru că eram jenată și rușinată.Deși,trebuie să admit,că după ce am
început să mă duc la Dilby,mă simțeam foarte mândră de mine.

Făcu ochii mari,gesticulând cu batista.

-Adică mă refer la faptul că,până acum,niciodată nu am avut ocazia să mă
îngrijesc singură și era ca un fel de mică aventură.

-Îmi pare foarte rău că te-am supărat,Barbara.Te rog să-mi accepți scuzele,spuse
Drew.

-Bineînțeles că da,Andy.Îi făcu cu degetul.Ai cam alertat puțin lucrurile și am
putut înțelege că,deși pot să fac toate astea de una singură,nu este nevoie,
zise,privind-o pe Jill.Ralph o înconjură pe Barbara cu brațul și dădu din cap,plin
de admirație.

-O casă de amanet! A fost o...alegere înțeleaptă.Barbara schiță un zâmbet.

-Crezi?

-Absolut.Se întoarse către Drew și Jill.

-Nu sunteți de aceeași părere?

Ei dădură din cap,amândoi amețiți de întorsătura evenimentelor.

-Jill a fost deosebit de drăguță cu mine în tot acest timp.Avea îndoieli serioase
când i-am povestit despre Hector.

Ochii celor doi bărbați se întâlnirăm,privind apoi la bătrână.

-Hector? întrebare în cor amândoi.

-Cămătarul doctorului Brody,spuse Jill.

-I-am plătit restul de bani acum câteva ore,adăugă Barbara.Acum nu mai e cazul
să-mi fie frică de nimic.

-Să-ți fie frică? întrebare Drew și Ralph,în același moment.

-Sunt bine,nu am pățit nimic,după cum vedeți.Ralph o luă cu brațele pe după
umeri.

-Dumnezeule,Barbara,ești una dintre cele mai curajoase femei pe care am văzut-
o vreodată.Jill simți un nod în gât,văzând cum Barbara îl privește pe bătrân.

-Într-adevăr? șopti Barbara.Zâmbetul lui larg era cel mai bun răspuns.

-Te superi dacă renunțăm la concertul de jazz? Cred că mi-ar face plăcere să ne
plimbăm pe plajă,spuse el,conducând-o pe Barbara către ușă.

-Mi-ar plăcea foarte mult,Ralph.

-Sunteți drăguți să-l supravegheați pe Max? îi întrebare pe Jill și pe Drew.
Înainte ca ei să poată răspunde,Ralph închisese ușa după el.O secundă mai târziu o deschise din nou pentru a spune:

-Să nu mă aștepți,Drew.În cameră era liniște,cu excepția mârâitului lui Max.Jill merse în hol și luă cățelul în brațe.Mângâindu-l,se întoarse către Drew.Nu-l putea privi în ochi.

-M-ai urmărit la Dilby?

-Nu,mă întorceam de la lucru,din *Breeze Palms*.Ai de gând să-mi accepți scu...

-Ai chemat și poliția?

-Jill,nu aș fi ajuns niciodată chiar aici.Îl auzi foșnind prin hârtiile din servietă.

-Poți să vezi că am adus cu mine carnetul de cecuri.Eram pregătit să plătesc tot ceea ce furaseși.Își drese glasul.Adică,ce credeam eu că ai furat.N-am vrut să-l oblig pe Dilby să-mi dea lista cu obiecte,pentru că ar fi putut deveni suspicios. Chicoti.N-avea de gând să-l lase să scape prea ușor.

-Și dacă Barbara se hotăra să depună plângere? La asta nu te-ai gândit?

-Ba da,zise el,cotrobăind din nou prin servietă.De asta am și cumpărat două bilete pentru Paris.Pentru noi.Credeam că ea va rămâne mută la auzul veștii.În loc să se întoarcă spre el,deschise calmă ușa bucătăriei,unde-l duse pe Max.

-Ai auzit ce-am spus?Aveam de gând să te scot din țară dacă era nevoie,spuse el,urmărind-o și fluturând biletele.

-Te-am auzit.Mai am doar o întrebare Drew.Ce motiv crezi că aveam ca să ajung să fur?

-Păi ce altceva decât să plătești cursurile fratelui tău,spuse el,strecurându-și biletele în buzunar.Era unicul răspuns pe care îl aștepta.Unicul răspuns pe care l-ar fi putut aștepta de la el.Ar fi vrut să vină la ea,dar se opri înainte de a o atinge.Pentru prima oară-n viață,îi era frică de urmări.Frică de faptul că sentimentele ei fragile,s-ar fi putut dezintegra.Alegându-și cuvintele cu grijă,vorbi încetișor:

-Jill,încearcă să înțelegi.Te-am suspectat noaptea trecută când te-am văzut în casa Barbarei,cu cutia de bijuterii în mână și,apoi,când te-am zărit intrând la Dilby în dimineața aceea...Nu-ți dai seama ce era în capul meu?

Jill deschise ușa,iar el o urmă înăuntru.Trebuia să spună ceva.Să țipe măcar sau să plângă.

-Eram supărat pe tine,Jill.Credeam că între noi este ceva deosebit.Nu puteam înțelege de ce nu mi-ai cerut ajutorul.La dracu,doar am venit și ți-am oferit bani.Vocea lui era din.nou indignată.De ce nu mi-ai spus despre situația Barbarei?Se-ntoarse cu o figură amenințătoare spre el.

-Am câteva motive bune.În primul rând,că i-am promis să nu spun nimănui.În al doilea rând,ai spus că tu și cu Ralph ați avut în trecut necazuri cu femei înfometate de bani.Și în al treilea rând,doream să știu dacă ai încredere în mine.

-Și eu am vrut același lucru.

-Dar eu nu ți-am cerut decât timp, pentru a-mi putea rezolva problemele.

-Iar eu nu am vrut decât să am grijă de tine.Vocea i se topi într-o șoptă.Jill îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

-Iar mie îmi pare rău că te-am amestecat în toate astea.

Vocile li se împletiră într-o unică rugămintă:

-Mă ierți?

-Te iubesc,Jill.Buzele îi tremurară la auzul vorbelor lui.Inima îi tremura.

-Și eu te iubesc.Zâmbi.

-Mărită-te cu mine.Îi țâșniră lacrimile din ochi,și nu putu decât să dea din cap.

Veniră unul spre celălalt,strângându-se în brațe și sărutându-se.Legănându-i-se în brațe,își lipi fața de gâtul lui.

-Vreau să te aud,zise el,mângâindu-i curbele amețitoare ale trupului.

Înainte de a putea vorbi,el îi acoperi gură cu un sărut.Apoi altul și altul.

-Da,reuși ea să-i răspundă până la urmă,printr-o avalanșă de sărutări.

Când,în sfârșit,își ridică privirea,răsuflă ușurat.Părul îi cădea pe frunte, accentuându-i lumina din ochi.Ea îi îndepărtă părul de pe frunte și îl sărută.

-Oh,Drew,într-adevăr ai de gând să mă iei cu tine la Paris?

Scoase din nou biletele din buzunar și i le arătă de aproape, pentru a le putea citi.Le prinse din zbor,înainte de a cădea pe jos.

-Încă tot mai doresc să mergem la Paris.În luna de miere,spuse el bucuros de încântarea din ochii ei.Magia momentului se evaporă în momentul în care își aduse aminte de inel.Îl lăsase în servietă.

-Vin imediat,zise el,întorcându-se către ușă.

Punând biletele pe masă,îl prinse de mână și îl trase înapoi.

-Orice ar fi,poate aștepta.Încă nu am terminat cu tine.

O privi din cap până în picioare.Zâmbetul lui surprins,deveni brusc interesat,când ea îl împinse pe marginea patului.

-Ar fi trebuit să bănuie asta din momentul în care m-ai condus către propriul meu dormitor,spuse el,luând-o de fese și trăgând-o mai aproape.O mângâie pe buric,iar apoi începu să-i desfacă nasturii de la bluză.

-Care e problema ta,minunat-o?

-Nimic să nu pot face față,spuse ea trecându-și degetele prin părul lui.

Nu-ți aduci aminte? Eu rezolv orice problemă din Cinnamon Key.

Îl sărută din nou,și plină de fericire începu să râdă...nu se mai putea opri.

-Tot...ce...aș...dori să știu...este...cum vei putea avea grijă de mine...

purtând...toate aceste haine pe tine.Sărutările ei se sfârșiră cu un geamăt prelung și un oftat sugestiv.

-Asta e pentru că port fustă,nu-i așa?spuse ea,înainte de a se rostogoli în pat,alături de el.

-Da,portți,dar în noaptea asta vreau să te simt toată lângă mine.În timp ce o întorcea pe o parte,ceva din zâmbetul ei îi încălzi inima,aducându-și aminte prin câte a făcut-o să treacă.Voia să trăiască din plin acest moment,dar avea remușcări.Clătinând din cap,mormăi:

-Oh,Jill.

-Spune-mi,iubitule.Îi luă capul și-l lipi de obrazul ei.Ce este?

Așteptă să i se dreagă glasul,înainte de a vorbi:

-Te-am făcut să treci prin atâtea.

-Nici eu nu am făcut nimic ca ție să-ți fie mai ușor,spuse ea,cu emoție în glas.Am făcut amândoi tot ce se putea face.

-Te-am iubit întotdeauna,Jill.Indiferent de ce s-a întâmplat.Zâmbetul ei era plin de intenții dulci:

-Atunci,fă-o și acum,șopti ea,topindu-se în îmbrățișare.

SFARSIT